

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 57 / Eylül 1986 / 2.-DM

DEVİRİMCİ İNTİKAM EYLEMLERİMİZ SÖMÜRGEÇİ EGEMENLİĞİ SARSMAYA DEVAM EDİYOR

15 Ağustos Atılımının ve HRK'nin 3. yılına Kürdistan'da yaşanan görkemli gelişmelerle girildi. Üç yıldır düşmanla dışı dışı yürütülen savaşın ürünleri bugün her zamankinden daha açık seçik gözler önüne serilmeye başladı. Süreç bugün daha gözle görülür tarzda sömürgeci faşizmin aleyhine; halkımızın ise lehine işlemeye başlamıştır. Kürdistan'ın dört bir tarafında yaşanan gelişmeler, her gün sömürgeciliğin iflasını biraz daha derinleştirirken, HRK birlikleri, halkla daha çok kaynaşmanın, daha güçlü ve etkili bir güç haline gelmenin coşkusunu yaşıyor.

Geride bıraktığımız günlerde sömürgeci-faşist Türk ordusu HRK birlikleri karşısında peşpeşe darbeler yemeye devam etti. Eylemlerin genellikle gece yapılmasından güç alarak kendilerini gündüzleri güvencilerinde ve günün aydınlığında HRK savaşçılarına karşı bir dezavantaja dönüştüren sömürgeci birlikler artık bu umutlarının da tükenmesine tanık oldular. Çünkü Çirav çatışmasında da görüldüğü gibi, HRK birlikleri gündüzleri de sömürgecilere karşı üstünlük sağlayabileceklerini ve ona darbe vurabileceklerini kanıtladılar. Sömürgeciler, kendi lehlerine olan ortam ve zamanda da HRK birlikleri karşısında tam bir hezimeti yaşıyorlar. Bu, savaşın ulaştığı boyutlar ve sömürgeci ordunun içinde bulunduğu derin çıkmazı sergilemesi açısından büyük öneme sahip bir gelişmeydi. Sömürgeciler, artık düzenli ordularının iflasını kabul etmek zorunda kalarak, devreye artan sayıda özel eğitilmiş birlikler sokmaktadırlar. Burjuva gazetelerinde haklarında bolca övgüler dizilen ve büyük umutlar bağlanan özel eğitilmiş kontr-gerilla timleri, başta Hakkari ve çevresi olmak üzere Kür-

Devamı Syf: 2'de

Devamı Syf: 2'de

**Hakkari'de Yükselen
Devrimci Direniş
ve Maskesi
Düşen Güçler**

YAZISI SAYFA 10'DA

PKK Önderliğindeki Kürdistan Halkının Gücü Her Türklü Komplozu Altıtmeyi Bilecektir

Avrupa emperyalizmi ve Türk sömürgecileri yandaşlarını da harekete geçirerek son dönemlerde KUKM ve önderi PKK'ye yönelik komplolarına hız verdiler. Bir yandan Palme suikastine yeniden PKK'nin ismini buluşturma çabaları hız kazanırken diğer yandan Hamburg'da bir yurtsever Kürt gencinin tutuklanması ile sonuçlanan yeni bir komplo tezgahlandı. Sömürgeci Türk devletinin Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında iyice çıkmaza saplandığı ve savaş uçaklarını harekete geçirerek Kürdistan halkının üzerine bombalar yağdırdığı bir döneme denk gelen bu komplolar, emperyalizmin Türk sömürgeciliğini kurtarmak için giriştiği çaresiz çırpınılardı.

PKK önderliğinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi her türlü engelleme çabalarını ve komploları boşa çıkarmasını bilecek; Türk sömürgecileri ve yandaşlarına gereken cevabı, zafer yolunda ilerleyerek verecektir.

YAZISI SAYFA 9'DA

12 Eylül Faşist Rejiminin 6. Yıldönümünde

KEMALİST-FAŞİST REJİMİN DERİNLEŞEN BUNALIMI

12 Eylül 1980'de dünyanın gözleri Türkiye'ye çevrildi. Avrupa'nın sessiz bir törenle karşıladığı generaller yönetimi beklediği gibi ilk açık desteğini Reagan yönetiminden buldu. 12 Eylül sabahı üzerinden geçen altı yıl ilk günün birçok belirsizliğini silmişti. Ama daha o gün bile belli olan bir şey vardı ki, bu azgın faşist askeri diktatörlük başta ABD olmak üzere tüm bir emperyalist sistemin piçisi olarak "doğurtulmuştu." Doğum sözcüğünü tirnak içine aldık. Çünkü "doğum" bir yeniliği ifade eder, her doğumda yaşama ve büyüme şansı vardır. Oysa ki bu rejim, yeni bir yaşam ve büyüme olayı değildir. İşte geçen altı yılın keskinleştirildiği bir olgu da bu olmuştur.

Geçen altı yılın sonunda rejim ne durumdadır?.. Altı yılın muhasebesini yaparken generaller için bakabilecekleri bir gelecek kalmış mıdır?.. Generaller yönetiminin şahsında Türk burjuva egemenlik sisteminin akıbeti nedir?.. Buna nasıl hazırlanmıştır?.. 1986'da ortalığı saran "demokrasi sevdası"nın özü nedir?.. Eğer adına hala "sol" denilebilecekse kendilerini siyasal sahnede böyle sıfatlandıranların çizdikleri bir gelecek var mıdır?.. Nedir?.. Generallerin Türkiye'sinde siyasi yaşam bulmak isteyenlerin karşıtı olarak yeni çıkışlar olabilecek midir?.. PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bugün ulaştığı boyut nedir?.. ve Kürdistan devrimci direnişinin Türk politik yaşamında bundan sonraki etkileri ne olacaktır?.. Sağ'ı ve sol'u ile "bölücülük ve terörizm" yaygaraları altında meşrulaştırılmaya çalışılan rejimin -Kemalizmin-, kendisini reformist yöntemlerle yenileme şansı var mıdır?.. Tüm bir emperyalist sistemin umut bağladığı Türkiye örneğinin itibarı kendisini yaratanların nezdinde bile şimdi ne durumdadır?..

Evet... 12 Eylül 1986'da dünyanın gözleri yine Türkiye'de. Batan ve doğan umutlar... maskeleri düşen yüzlerin çirkinliği... generallerin aciz çırpınıları... Kürdistan halkının yükselen bağımsızlık haykırışı... Türk faşist sömürgecilerinin kabul etmek zorunda kaldığı bir direniş savaşı gerçeği... PKK direnişçiliği karşısında yerle bir olan reformist teslimiyetçi çözümler... Türkiye ve Kürdistan halklarının büyüyen umudu ile emperyalist-sömürgeci politikaların iflası ve tasfiyecisi sol'un hırçın ağzı...

Gelecek nasıl olacak... sorusu herkesin gündeminde. Ama, bazıları buna cevap vermek bir yana düşünmekten bile dehşet duyarken -ki bunlar başta faşist Türk sömürgeciliği olmak üzere her türden uşakları ve emperyalist güçler-, Kürdistan ve Türkiye halkları ise geleceğe coşku ile bakıyor, yaşanan acı geçmişin hesabını sorarak bu geleceği umutla yaratma savaşı veriyorlar...

Devamı Syf: 12'de

Onbinlerce Kürdistanlı 12 Eylül Faşizmini Lanetlemek İçin Yürüdü

12 Eylül 1980'de iktidarı gasp eden sömürgeci-faşist Türk cuntasının kanlı yönetimi 6. yıldönümünde bir kez daha çeşitli eylemler, gösteriler ve yürüyüşlerle protesto edildi. Kürdistan zemininde sömürgecilere ait askeri ve ekonomik hedeflere yönelik başarılı eylemlerle, altı yılın baskı, zulüm ve katliamlarının hesabı sorulurken, Avrupa'da da Kürdistanlı emekçi kitleler çeşitli ülkelerde gerçekleştirdikleri protesto yürüyüşleri ve gösterileriyle sömürgeci-faşist cuntayı lanetlediler.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin sömürgeci faşizme ağır darbeler indirerek tarihin akışını halkımızın lehine artık bir daha geriye döndürülemez tarzda çevirdiği bu yıldönümünde, Avrupa'daki emekçiler her zamankinden daha büyük bir güç ve geleceğe inançla sömürgeci faşizme karşı ayağa kalktılar. Ulusal kurtuluşçu eylemlerimizin yarattığı derin coşku ile alanları dolduran 15 bini aşkın Kürdistanlı altı yıldır Türkiye ve Kürdistan halklarına kan kusturan, Ortadoğu halklarının başında demoklesin kırıcı gibi sallanan bu faşist güruhu artık daha fazla yaşatmamanın kararlılığı ile mücadele azimlerini dile getirdiler.

12 Eylül faşist cuntasının protesto amacıyla bu yıl Avrupa'nın sekiz

merkezinde yürüyüş ve mitingler düzenlendi. Almanya-Köln, Hollanda-Den Haag, İsviçre-Basel, Fransa-Paris, Danimarka-Kopenhag, İsveç-Stockholm, Avusturya-Viyana ve Berlin merkezlerinde düzenlenen eylemlerde binlerce Kürdistanlı kadın-erkek, çocuk-genç hep bir ağızdan, "Kahrolsun Sömürgeci-Faşist Cunta!", "Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi", "Yaşasın PKK-ERNK-HRK!" sloganlarıyla alanları inlettir. 15 Ağustos Atılımı ve HRK'nin kuruluşunun 3. yılında düzenlenen bu eylemler sömürgeci-faşist devlete karşı giderek boyutlanan ulusal

kurtuluş mücadelemizin kitlesel karakterini bir kez daha gözler önüne serdi. Hep bir ağız ve yürek olarak sömürgeci faşizme karşı ayağa kalkan Kürdistanlı emekçiler, faşist Türk cuntasına bir kez daha güçlü bir darbe indirerek onu Avrupa kamuoyundan tecrit ederken, aynı zamanda PKK'nin halk olduğu gerçeğini de dosta-düşmana en güçlü tarzda haykırdılar.

12 Eylül faşizminin 6. yıldönümü, sömürgeci-faşist Türk devletinin artan çöküşünün, PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ise zafere giden yükselişinin açık bir belgesi olmuştur.

DEVİRCİ İNTİKAM EYLEMLERİMİZ SÖMÜRGEÇİ EGEMENLİĞİ SARSMAYA DEVAM EDİYOR

Baştarafı Syf: 1'de

distan'ın birçok yöresinde uzun süredir devreye sokulmuş bulunmaktadırlar ve sayıları gün geçtikçe artmaktadır. Ancak, bu umutlar da daha başında darbe yedi. 12 Ağustos'ta Uludere'de özel eğitilmiş bir timin HRK birliklerince imha edilmesi sömürgeçler açısından büyük bir darbe oldu. Kamuoyunun da tanık olduğu gibi, hemen bu saldırının arkasından, uzun süredir yapılan plan hayata geçirildi ve Türk savaş uçakları resmen devreye sokuldu. Bu gelişme, üç yıldır Kürdistan'da yaşanan savaşta bir dönüm noktasını teşkil ediyordu. Çünkü, sömürgeçlerin kara kuvvetlerinin açık iflasını belgeliyordu. Sömürgeci basında çıkan bazı yorumlarda bu noktaya endişe ile parmak basılıyor; faşist devlet yetkilileri kamuoyunda uyanan bu düşünceler konusunda uyarılıyordu. Diğer taraftan, Türk savaş uçaklarının aralarında Güney Kürdistan'dan bazı yerleşim alanlarının bulunduğu 22 alana yaptıkları hava saldırısı da kendileri açısından tam bir fiyasko oluyordu; çünkü bizzat sömürgeci başbakan ve burjuva basınının iddia ettiklerinin aksine, bir tek PKK savaşçısına dahi darbe vurmayı başaramamışlardı. Buna karşılık, halkın ve dünya kamuoyunun gözünde biraz daha teşhir ve tecrit olmuşlar; kanlı yüzleri lanetlenmişti.

Sömürgeçler hem düzenli orduları açısından, hem de büyük umutla piyasaya sürdükleri köy korucuları açısından darbe yemekten kurtulamadılar. Uzun süreden beri çıkmaz içinde olan ve kendi aleyhlerine dönen bu yapı son dönemlerde daha da belirgin biçimde iflasya yaşıyor. Bu hain çetelerin önemli bir kesimi HRK partizanlarını hesap soran kurşunları altında saf dışı bırakırken, geriye kalanlar da büyük bir bozgun yaşamaya başladılar. HRK birliklerinin yoğun propaganda ve ikna çalışmaları sonucu çok sayıda çete silahlarını tekrar sömürgeçlere iade ederek, suç işlemekten vazgeçerken; yaygın silahsızlandırma eylemleriyle de birçokunun silahı HRK birliklerince kamulaştırıldı. Son dönemlerde artan bu tür eylemler karşısında sömürgeçler, kalan silahlarını kurtarmak umuduyla, çetelere dağıtıkları silahları bazı alanlarda geri toplamaya başladılar. Bir taraftan da bu yapıya taze kan sağlamak amacıyla, üst düzeyde yetkililerin de katılımıyla yaygın toplantılar yapmakta; halkı silah almaya teşvik etmektedirler. Ancak bütün bu çabalar boşa çıkmaktadır. Sömürgeçler, şimdi de yeni bir hain plan peşinde koşmaya başlamışlardır. Van, Siirt ve Hakkari yöresinde askere alınan 600 kişi acemi eri eğitiminden geçirildikten sonra, askerliklerini bitirmeleri beklenmeden salıverilmişlerdir. Şimdi bu kişiler vasıtasıyla yeni bir milis güc örgütlemeye; bunların bazılarını ulusal kurtuluş hareketi içine sızdırma ya da ajan olarak kullanmanın hesaplarını yapmaktadırlar. Ancak bugüne kadarki oyunlarda olduğu gibi bu oyunun da boşa çıkarılacağı daha şimdiden görülmektedir.

Sömürgeçlerin içinde bulunduğu bu çıkmazlara karşılık HRK güçleri gün geçtikçe daha ileri adımlar atmakta; atılmış bulunan adımları ise derinleştirip pekiştirmektedirler. Bir yandan sömürgeci-faşist devletin askerî güçlerini, ekonomik ve siyasi çıkarlarına ağır darbeler vuran eylemler gerçekleştirirken, diğer yandan da ajan-milis yapı önemli oranda dağıtılmakta, işlenmez kılınmaktadır. Son günlerdeki eylemlerle bunlardan oluncaca-

sı ölümle cezalandırılmış; birçoku ikna edilerek etkisizleştirilmiş ve bu yapı birçok alanda hemen hemen tamamen dağıtılmıştır. Yapılan yaygın köy toplantıları ile bir yandan halk kitleleri çeteciliğe karşı bilinçlendirilip uyarılırken diğer yandan da çetelerin teşhir ve tecriti hızlandırılmıştır. Aynı zamanda yazılı propaganda araçları vasıtasıyla halk arasındaki bilinçlendirme faaliyetlerinde de hız verilmiş; halk kitlelerinin düşmanın yeni saldırı ve kompolarına karşı uyarılması ve alacağı tedbirler konusunda aydınlatılması çalışmalarına yoğun olarak girilmiştir.

3. yıla yurt çapında yaygın ve güçlü eylemlerle giren HRK, gelecek dönemin şanlı başarılarını şimdiden müjdelmektedir. Süreci bugün her zamankinden daha çok Kürdistan halkı lehine işlemektedir.

ÇUKURCA:

Modern ulusal kurtuluş hareketimizin en çok gelişme kaydettiği alanlardan birisi olan Çukurca'da sömürgeçliği ve ihanete karşı yoğun eylemler geçtiğimiz günlerde de artarak devam etti. Kuzey-Batı Kürdistan'ın diğer parçalara açılan bir kapısı olması nedeniyle sömürgeçler ile ulusal kurtuluş hareketimiz arasındaki mücadelede önemli bir yer tutan Çukurca, bu konumundan dolayı üzerinde en keskin savaşımın sürdüğü alanlardan birisi niteliğindedir. Geçmişten beri Kürdistan'ın diğer parçalarındaki ilkel-milliyetçi hareketlerin de bu alan üzerinde özel birtakım hesaplarının oluşu bu savaşımı daha da keskinleştirmektedir. Alanın önemini derinden kavrayan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, sömürgeçlerden ve ilkel milliyetçilikten kaynaklanan çok yönlü engellere rağmen, bu alanda mücadeleyi adım adım geliştirmiş ve burayı bugün devrimci hareketin sesinin en gür yankılandığı alanlardan birisi haline getirmiştir. Geçtiğimiz dönemde, aralarında büyük yankılar uyandıran Çukurca karakol baskının da bulunduğu birçok eylemin gerçekleştirildiği bu alanda son günlerde eylemler çok çeşitli biçimlerde devam etmektedir.

Çete örgütlenmesinin yaygın olarak yürürlüğe konduğu bu alanda HRK birlikleri son zamanlarda, köy toplantıları düzenleyip çeteciliği teşhir etme faaliyetine hız verdiler. Alanın hemen bütün köylerini kapsayacak tarzda geliştirilen bu toplantılarda aynı zamanda faşist sömürgeçliğin karşı-devrimci politikaları çok yönlü olarak açıklanmakta ve halk kitleleri almalari gereken tedbirler konusunda aydınlatılmaktadır.

HRK birliklerinin yaygın köy toplantılarının etkili olması, faşist sömürgeçliği oldukça tedirgin etmiş ve hareketi geçirmiştir. Bu toplantıların etkisini kırmak için sömürgeçler de karşı toplantılar düzenlemeye başlamışlardır. Bugüne kadar yapılan üç toplantıya, binbaşı ve yüzbaşısı rütbesindeki bazı sömürgeci ordu mensupları, Çukurca Belediye Başkanı Macit Pirozbay (aynı zamanda Aşağı Pinyan'ın asiret residir) ile Çukurca kaymakamı katılmışlardır. Toplantıların amacı; Çukurca'da çeteciliği ve PKK'ye karşı kelle avcılarını örgütlenektir. Haziran ayında yapılan bu toplantılarda istenen amaçlara ulaşılamamış; çok az bir kesim dışındaki herkes silah almayı reddetmiştir. Ancak silah almayı kabul edenlere de bugüne kadar silah verilmiş değildir. Bu da sömür-

geçilerin içinde bulunduğu tedirginlik ve çıkmazın bir diğer göstergesidir.

Sömürgeçler, Uludere'de biri binbaşı 12 sömürgeci askerin cezalandırılması eyleminden sonra Çukurca alanına da çok sayıda asker yığmış; karakollardaki asker sayısını 150-200'e çıkarmışlardır. Türk uçakları Zap vadisi boylarını ve doğu kesimini tarayıp bombalamış; ancak hiçbir sonuç alamamışlardır. Halen Çukurca merkezinden güney ve kuzeydeki dağlar her gün top atışlarına maruz bırakılmakta; rastgele yerler taranmakta ve halka gözdağı verilerek göç ettirmek istenmektedir. Fakat bütün bu uygulamalar halkı yıldırmak bir yana, onda tepki yaratarak sömürgeçliğe karşı nefreti artırmaktadır.

Halk kitleleri ile yapılan bilinçlendirme toplantılarının yanı sıra, HRK birlikleri bu alanda birçok eylem de geliştirmişlerdir. Bugüne kadar öğrenebildiğimiz kadarıyla bu eylemler şunlardır:

14 Temmuz 1986 günü Tıyaz-Tuxub-Manefan üç yol ayrımı bir HRK birliğince tutulmuştur. Yol ayrımını üç saat boyunca denetiminde bulunduran HRK birliği, geçen tüm taşıtları durdurarak kimlik kontrolü yapmış; biriken kalabalık halk kitlelerine yönelik yaptığı konuşmalarla KUKM'nin amaçları ve düşmanın yönelimleri konusunda halkı aydınlatmıştır. Konuşma sonunda halka, mücadeleye daha güçlü destek sunması için çağrıda bulunulmuştur. Kitlenin coşkulu karşılıklı eylem kısa sürede geniş çevreler tarafından duyulmuştur. Alanda yoğun olarak asker bulunmasına rağmen böylece bir eylemin gerçekleştirilmiş olması sömürgeçleri çığına çevirmiş; eylem sonrasında üç yola asker konumlandırılmıştır.

20 Haziran günü Hakkari-Çu-

kurca karakoluna bombalı pankartlar asılmıştır. "BİJİ PEŞMERGE", "YA ÖZGÜR VATAN YA ÖLÜM", "BİJİ PKK-ERNK-HRK", "VATAN HAINLERİNE ÖLÜM" sloganlarını yazılı olduğu bombalı pankartların yanına ayrıca Ulusal Önder Abdullah ÖCALAN'ın posterini de ulusal şehitlerimizin afişleri asılmıştır. Yolun saatlerce kapalı kalmasına yol açan pankartlar daha sonra gelen kalabalık saydıkları sömürgeci bir askerî güç tarafından bombanın etkisiz hale getirilmesi ile ancak açılabilmiştir.

Yukarıda belirtilen her iki eylem de, Çukurca'da sömürgeçlerin muhtarlar ve nüfuzlu kişilerle yaptıkları bir toplantı döneminde gerçekleştirilmiş; bu ise eylemlerin etkisini daha da güçlendirmiştir. Sömürgeçler daha sonra pankartların asıldığı bu noktaya da askerî güç konumlandırmışlardır.

16 Temmuz 1986 günü, Çukur-

ca-Biyadır karakolunda görevli askerlere yönelik bir saldırı eylemi gerçekleştirilmiş; olayda sayısı kesin tespit edilemeyen birçok düşman askeri ölmüş veya yaralanmıştır. Eylem, 14 Temmuz Diyarbakır Direnişinin anısına gerçekleştirilmiştir.

22 Temmuz günü, Çukurca'nın Erbis köyünde köylülerle bir toplantı yapılarak çetecilik teşhir edilmiş; çetecilik yapan üç kişi de teşhir edildikten sonra HRK partizanlarınca alınıp götürülmüşlerdir. Bu çeteler, daha sonra suç işlemeyeceklerine dair söz vermeleri üzerine serbest bırakılmışlardır.

29 Temmuz gecesi Çukurca şehir merkezinde HRK birliklerince duvarlara sloganlar yazılmış, afişler asılmış ve halka el ilanları dağıtılmıştır. Eylem halk üzerinde olumlu etki bırakırken, sömürgeçleri ise, bir kez daha çığına çevirmiştir.

ŞEMDİNLİ:

Geçtiğimiz dönemde ulusal kurtuluş eylemlerimizin en çok yoğunlaştığı alanlardan birisi de Hakkari'nin Şemdinli ilçesiydi. 15 Ağustos şanlı atılımının tarihi eylemlerinden birisine kaynak teşkil eden Kürdistan'ın bu küçük ama büyük gelişmeler yaratan ilçesinde, o tarihten bu yana HRK'nin intikam namuluları hiçbir zaman sismadı. Sömürgeci güçlere ve onların özenle yaratmaya çalıştıkları ajan-milis çete örgütlenmesine çok büyük darbeler indirildi. Uzun yıllar süren diş ve yaratıcı bir mücadele sonucu Şemdinli, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin en çok geliştiği, kitlelere mal olduğu bir zemine dönüştürüldü. Ancak bu gelişmeler kolay sağlanmadı. Sömürgeçlerin yoğun askerî işgali altında ve asiretçi yapıya dayanı-

lecekleri tehdidinde bulunmuşlardır. Ancak bütün bu çabaları sonuçsuz kalan sömürgeçler, yalan haberlerden medet ummaya başlamış; gazetelerde, "3 devrimcinin ölü ele geçirildiği", "8 çocuğun kaçırıldığı ama kaçarak kurtuldukları" türünden sahte ve sefil haberler yayınlamaya başlamışlar. Seyrini kendi lehlerine çevirmeye çalışmışlardır. Ancak, bu sahtekarca propagandalar ters etki yaratmış; halk kitleleri sömürgeçlerin yalanlarını görerek onun acizlikle alay etmeye başlamışlardır.

Son dönemlerde, sömürgeçlerin çöküşünü daha da hızlandıran önemli eylemler gerçekleştirilmiş; halk kitlelerinin ulusal kurtuluş hareketine olan güven ve bağlılıkları daha da derinleştirilmiştir. Bu eylemlerden bazıları şunlardır:

Herki köyü, 17 Haziran'da başlayan ve iki gün süren bir eylem sonucu tamamen silahsızlandırılmış; onlarca silaha ve bunlara ait teçhizat devrim adına el konulmuştur. Son derece planlı ve disiplinli bir tarzda gerçekleştirilen eylem süresince köyün tüm evleri birer birer dolaşarak ev sakinleri ile konuşulmuş; düşman politikaları teşhir edilerek, kitlelerin ikna edilmesi sonucu silahları kamulaştırılmıştır.

Herki eylemi, kısa sürede tüm çevre alanlarda duyularak, geniş yankılar uyandırmıştır. Alandaki hain çeteler büyük bir korku ve panik içine düşerek HRK savaşçıların namulurunu enselerinde hissetmişlerdir. Bu eylem üzerine çete diş ve yaratıcı bir mücadele sonucu Şemdinli, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin en çok geliştiği, kitlelere mal olduğu bir zemine dönüştürüldü. Ancak bu gelişmeler kolay sağlanmadı. Sömürgeçlerin yoğun askerî işgali altında ve asiretçi yapıya dayanı-

larak yaygınca örgütlenmiş bulunan milis çete örgütlenmesine karşı kıyasıya bir mücadele sonucu bugünkü noktaya varılabildi. Bütün bu gelişmelerin altında çok sayıda değerli parti kadrosu ve savaşçısının kan ile yazılmış imzası vardır.

HRK birlikleri peşpeşe gerçekleştirdikleri güçlü eylemlerle sömürgeci ordu varlığına ve ajan-milis çete örgütlenmesine büyük darbeler indirmeye başladılar. Bunun sonucunda ajan-milis yapı önemli oranda dağıtıldı. Eylül ayının başlarından itibaren sömürgeçler, kendileri açısından ortaya çıkan başaşağıya gidişi durdurmak için bu alana kurt köpekli komando birlikleri yığmış; kontr-gerilla timleri konumlandırmaya başlamışlardır. Havan topları ile de takviye edilen bu birlikler, köylerde baskı ve işkenceyi daha da yoğunlaştırarak, halktan, devrimcilere destek olmasını istemiş; aksi halde öldür-

lecekleri tehdidinde bulunmuşlardır. Ancak bütün bu çabaları sonuçsuz kalan sömürgeçler, yalan haberlerden medet ummaya başlamış; gazetelerde, "3 devrimcinin ölü ele geçirildiği", "8 çocuğun kaçırıldığı ama kaçarak kurtuldukları" türünden sahte ve sefil haberler yayınlamaya başlamışlar. Seyrini kendi lehlerine çevirmeye çalışmışlardır. Ancak, bu sahtekarca propagandalar ters etki yaratmış; halk kitleleri sömürgeçlerin yalanlarını görerek onun acizlikle alay etmeye başlamışlardır.

15 Temmuz'dan başlanarak alandaki tüm çetelerin silahsızlandırıl-

ması ve köylülerin ellerindeki silahları Partiya bağı olarak vermesi yolunda ikna edilmesi için yoğun bir propaganda ve ajitasyon faaliyetine girilmiştir. Bu süreçte, Goste, Zerzan, Helena ve diğer alanlardaki hemen tüm köy ve yaylalar dolaşarak halkla toplantılar yapılmış; çeteciliğin ve düşmanın silahlandırma faaliyetlerinin iç yüzü anlatılarak kitleler aydınlatılmış ve ulusal kurtuluş hareketine maddi ve manevi alanda daha çok katkıda bulunmaya çağırılmışlardır. Bu süreçte birçok kişi silahlarını bağı olarak devrimci harekete vermiş; birçoğu da malzeme yardımıyla bulunducalarını belirtmiştir. Toplantılar halk üzerinde büyük etki yaratmış; HRK savaşçılarıyla kaynaşmalarını artırmıştır. Bu dönemde ayrıca birçok çete uyarılarak suç işlemekten vazgeçmesi istenmiş; bazıların silahına da el konulmuştur.

15 Temmuz günü Masıra köyünde yapılan böylece bir eylemde; devletten silah alan ve kendi silah numaralarını devlete veren çeteler silahsızlandırılmış; bunlara ait bir G-3 ile bir kalaşnikof marka silaha

teçhizatı ile birlikte el konulmuştur.

19 Temmuz günü ise, Maleya köyünde bir baskın düzenlenerek 2 siminof ile 1 İngiliz mavzerine el konulmuştur.

Helena alanında 25 Temmuz'da yapılan bir eylemde de, düşman tarafından silahlandırılarak halkın ve devrimcilerin üzerine salınan İbrahim Çiftçi ve Melik Zeren isimli çeteler kaçırılarak kendileriyle konuşulmuş; çetecilikten vazgeçeceklerine dair söz vermeleri üzerine 8 Ağustos'ta serbest bırakılmışlardır.

Alanda yaygın olarak silahsızlandırma faaliyetinin sürdürülmesi ve başarılı sonuçlar vermesi düşmanı panik içerisine itmiş; sömürgeciler, silahların HRK güçlerinin eline geçmemesi için daha önce dağıttıkları silahları geri toplamaya başlamışlardır. Bu işe oluşturulmak istenen çete örgütlenmesine büyük darbe vermiş; halkın HRK güçlerine güvenini artırmıştır. Ayrıca, daha önce silah almış olan veya silahın numarasını devlete veren, şu veya bu oranda devlete hizmet etmiş olan birçok kişi, HRK'nin çağırısına uya-

rak, devlete artık hizmet etmeyeceklerine dair haber göndermiş, ya da bizzat savaşçılarla görüşerek kararını iletmıştır.

Bu eylemlerin ve toplantıların yanı sıra, ağustos ayında Şemdinli şehir merkezine giren kalabalık bir HRK birliği tarafından çeşitli konuşmalar yapılarak bildiriler ve HRK, ERNK imzalı el ilanları dağıtılmıştır. Eylemin hemen ardından sömürgeciler çok sayıda halktan insanı rastgele tutuklamış; ancak hiçbir şey elde edemeyerek tekrar serbest bırakmak zorunda kalmışlardır.

18 Eylül günü ise, Ayrançı köyü yakınlarında bir grup "Köy Korucusu"na saldırı düzenlenmiştir. Saldırıda, daha önce birçok kez konuşularak çetecilikten vazgeçmesi için uyarılan, ancak bunda ısrar eden azıllı çete Ferzande Uysal öldürülürken, Cuma Atabağ adlı bir çete de ağır yaralanmıştır.

Şemdinli alanında bir çete adımı atarak köleşen mücadele önümüzdeki dönemde de başarılı eylemlerle gelişmesini sürdürecektir.

HRK Birliklerinin Sabotajı sonrasında, Taybelen Petrol Dolmu Tesislerinin Enkazı...

Ekonomik Hedeflere Yönelik Sabotaj Eylemleri Artıyor

Düşmanın askeri güçlerine ve işbirlikçi hain kesimlere yönelik eylemlerin yanı sıra, HRK birlikleri sömürgecilere ait ekonomik hedeflere de üst üste darbeler indirmeye başladılar. Özellikle de son dönemlerde bu türden eylemlerde bir artış görülmektedir. Saldırıların ağırlıklı olarak yol yapım tesislerine yönelen HRK birlikleri, böylelikle düşmanın ülkemizi istediği gibi at oynattığı bir alana çevirme çabalarına önemli darbe vuruyor. Düşman son yıllarda hız verdiği yol yapım çalışmaları ile bir yandan askeri araçlarının Kürdistan'ın en uçra köşelerine dek ulaşabilmesinin koşullarını yaratmaya çalışırken, diğer yandan da yol yapımını bahane ederek ormanlarımızı kesmekte ve böylece HRK savaşçıları'nın barınma koşullarını ortadan kaldırmayı amaçlamaktadır. Ancak HRK birlikleri geliştirdikleri eylemlerle düşmanın bu amaçları önünde her geçen gün daha büyük bir engel haline gelmektedirler. Düşmana maddi alanda da büyük zararlar veren bu eylemlerden öğre-

nebildiklerimiz şunlardır:

9 Ağustos 1986 günü, bir HRK birliği, Beytüşşebap ilçesine bağlı Oymakkaya köyündeki yol yapım şantiyesine baskın düzenleyerek iki dozer ve bir kompresörü imha etti. İşçilere yönelik çeşitli konuşmalar da yapan partizanlar çok miktarda çadır ve patlayıcı maddeyi kamulaştırdılar.

4 Eylül 1986'da bu kez Beytüşşebap'ın Kovankaya köyü yakınlarındaki yol yapımı şantiyesi HRK birliklerince basıldı. Eylemde çok miktarda patlayıcı madde ile fûnye, fitil vb. malzemeye el konuldu.

14 Eylül 1986 günü, Beytüşşebap'a 40 km. uzaklıktaki aynı şantiyede bir kez daha basılarak, şantiyede bulunan üç araç ateşe verilip imha edildi.

18 Eylül 1986 günü ise, Üzümcü köyü yakınlarındaki Çine mevkinde bulunan karayolları şantiyesi HRK'ye bağlı birlikler tarafından basıldı. Baskında bir buldozer uçuruma atılmak suretiyle tahrip edilirken çok sayıda patlayıcı maddeye de el konuldu.

Sömürgeci Orduda Çöküş Gizlenemez Boyutlarda

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin geniş kitleleri bağrına çekerek en çok gelişme kaydettiği alanlardan birisi olan Hakkari'nin Uludere ilçesinde de geçtiğimiz dönemde düşmana ve ajan-milis çetelere başarılı darbeler vuruldu. Düşman yediği bir darbelerin hırsı ile alanda tam bir terör estirmeye başlamıştır. Özellikle 12 Ağustos günü bu alanda düşmanın azıllı bir taburunun HRK birliklerinin başırlı bir eylemi sonucunda imha edilmesi, düşmanın yeni tedbirler geliştirmesine yol açmıştır. Bu eylemler sonra alana çok sayıda özel eğitilmiş timler ve komando birlikleri konuşlandırılan sömürgeciler, intikam hırsı ile halka baskı ve işkence uygulamaya başlamıştır. Halk kitleleri zorla başka alanlara göç ettirilmek istenmiştir. Ancak yurtsever halkımız bu azgın baskılar karşısında da kararlılıkla direnmiş; tehditlere boyun eğmemiştir. HRK birlikleri bu süreçte yaygın köy toplantıları yaparak halkı baskılar karşısında yalnız bırakmamış; düşmanın politikalarının iç yüzünü sergilemiş ve halka bu politikaları boşa çıkarmada önyak olmuştur. Bu toplantılar halk arasında derin etkiler yaratarak, halkın direnme gücünü artırmış ve düşman oyunlarını

boşa çıkarılmasında önemli katkıda bulunmuştur.

Geçtiğimiz günlerde Uludere alanında gerçekleştirilen eylemler ve düşmanla çatışmalardan öğrenebildiklerimiz şunlardır:

14 Haziran 1986 günü, yapılan bir ihbar sonucu sömürgeci ordu birlikleri Segirka köyünün zomlarını kuşatmaya almış; çıkan çatışmada Partimizin sempatisanlarından Ferhan BABAT, Omyanuslu Emin ile zomun sahiplerinden iki kişi (bunlar düşman silahlarını almış kişilerdi) katledilmiştir. Ayrıca, bir köylü de yaralı olarak düşmana esir düşmüştür.

18 Temmuz günü, Uludere'de ajan Ferhané Tamer'in köyüne (Hozé) bir baskın düzenlenmiştir. 4 çetenin yaralandığı baskın sırasında çetelere ait üç ev de ateşe verilmiştir. Eylemde biri portatif, diğeri sabit olmak üzere, iki adet kalaşnikof marka silah ile bunlara ait 4 şarjör ve 90 adet mermiye el konulmuştur. Ayrıca, sömürgeci Türk devletinin cephan deposu olarak kullandığı bir evin yakılması sonucunda bol sayıda cephanelik malzeme imha edilmiştir.

Uludere'nin Perekine köyünden HRK birliği tarafından kaçırılan bir

ihbarcı, yapılan eğitici konuşmalar sonucunda ikna edilmiş ve kendisinden, bir daha düşmana ihbarcılık yapmayacağına dair söz alındıktan sonra serbest bırakılmıştır.

7 Eylül 1986'da Sapanca köyüne giren 50'yi aşkın kişilik bir HRK birliği köylülerle yaptığı toplantıda KUKM'nin kaydedtiği gelişmeler ve düşmanın son dönem saldırıları üzerine konuşmalar yapmış ve köylülerle saldırılar karşısında alacakları tutum konusunda aydınlatmıştır. Bu eylem, burjuva basınında çarpıtılarak, "PKK 8 çocuğu kaçırdı. Çocuklar karanlıktan yararlanarak kurtuldu" biçiminde uydurma bir haber şeklinde yayınlanmıştır.

12 Ağustos eylemi ile zirveye ulaşan ve daha sonraki günlerde de devam eden ulusal kurtuluşçu eylemlerimiz, Uludere halkını seferber ederek mücadeleye daha çok bağlanmış ve bu eylemler etkisini diğer alanlar üzerinde olduğu kadar Güney Kürdistan halkı üzerinde de olumlu olarak duyurmuştur. Bu olumlu temelden güç alan HRK birlikleri, önümüzdeki günlerde daha üst boyutlarda bir eylemlilik ortaya koyarak mücadelemizi bu alanda daha da kökleştirecektir.

Eylemler Dört Bir Yanda Sürüyor

HRK birlikleri Kürdistan'ın dört bir yanında düşman hedeflerine saldırıya devam ediyor. Sömürgecilerin tüm gizleme çabalarına rağmen yine de burjuva gazetelerinin sayfaları Kürdistan'dan eylem haberleri ile dolu. Çünkü, olaylar artık gizlenemez boyutlarda. Çünkü, geliştirilen onlarca eylem gelişebilir de hepsini gizlemek artık mümkün değil. İşte bu nedenle de, "yok ettik, bitirdik" teranelerini yerle bir edersine pespeşe patlayan HRK'nin intikam namluları kendisinden söz ettiriyor, söz etmek zorunda bırakıyor.

Özellikle, halkımızın geleceğini ve umutlarını düşmana satışa çıkaran, kraldan daha kralcı bir tutumla KUKM'ne karşı savaş yürüten ajan-muhbir yapı her gün yeni yeni hesaplar vermekten kaçamıyor. Bir yandan sömürgeci-faşist askeri güce karşı kıyasıya bir savaş yürüten

HRK savaşçıları, diğer yandan Kürdistan'ın dört bir yanında ajan-muhbirlerden birer birer hesap soruyor. Son dönemlerde bu eylemlere ilişkin olarak bize ulaşan haberler şunlardır:

25 Haziran 1986 günü, HRK'ye bağlı bir kurtuluş birliği, Şırnak yöresinde düşmanın en gönüllü hizmetkarlarından olan Ahmet Zeyrek (Biryan) adlı çete reisinin evine silahlı baskın düzenledi. Baskında, çete reisinin akrabalarından olan, düşmana gönüllü çetecilik yapan 6 kişi kurşuna dizildi. Çete başı Ahmet Zeyrek ise, şimdilik ölümden kurtulabildi. Bu baskında 1 adet Çekoslovak yapısı she marka tabanca ve buna ait iki şarjör ile çok sayıda mermi, 1 adet el telsizi, 2 adet telefon cihazı, radyo, teyp ve ayrıca çok sayıda belge ele geçirildi.

2 Eylül 1986 günü, Kiğı'nın Dalbasan köyü gündüz öğlen saatlerinde bir HRK birliğine basıldı. Baskında M. Ali Seven adlı ajan-muhbir ölümlü cezalandırıldı.

Eylül ayı başlarında Diyarbakır'ın Hani ilçesine bağlı Seven köyüne bir baskın düzenleyen HRK birlikleri, ajanlık yapan muhtar Übeyt Sana'yı kurşuna dizerek ölümlü cezalandırdılar.

Aynı günlerde Erüh'un Kavakgölü köyünde çıkan bir çatışmada Selim Erdem adlı bir "köy korucusu" öldürüldü.

Ayrıca, düşmanın askeri güçlerine karşı da eylemlerini sürdüren HRK savaşçıları, 22 Eylül'de Nusaybin'in Akarsu bucağının Törentepet Kutlubey köyleri arasında kalan dağlık arazide devriye gezin bir jandarma birliğini pusuya düşürdüler. Eylemde 1 asker öldürülürken 1 jandarma eri de ağır yaralandı.

HRK'nin pespeşe gelen balyoz gibi darbeleri altında sömürgeci-faşist orduda derinleşen bunalm her geçen gün yeni biçimler altında kendisini ortaya koyuyor. Bugüne kadar intiharlar, kaçışlar, cinnet geçirmeler, kendi kendini yaralamalar vb. tarzda dışa vurulan çürüme ve dağılma artık gösterilerle kendisini dışa vurmaya başladı. Şemdinli'de son dönemlerde ortaya çıkan bir olay sömürgeci ordu açısından tam bir iflasın belgesi niteliğindeydi.

Haziran 1986'da Şemdinli'deki Xizme bölgesinde bulunan, 3 komutan dışındaki tüm askerler Şemdinli merkezine kadar süren bir protesto yürüyüşü gerçekleştirdiler. Yürüyüşün amacı, komutanların kendilerine ve halka karşı tutumlarını protesto etmektir. "Yıkılmaz",

"sarsılmaz" olarak lanse edilen Türk ordusunun kofluğunu ve iç çekilerini yansıtması açısından önemli olan bu olay aynı zamanda KUKM'nin ordu saflarındaki etkilerini ortaya koyması açısından da önemliydi. KUKM, ortaya koyduğu gerçeklerle faşist Türk ordusunun halk ve insanlık düşmanı karakterini gözler önüne sermekte ve bu ordu içinde hiçbir dürüst, namuslu insanın yer alamayacağı gerçeğini her geçen gün beyinlere daha çok kazıyordu. Şemdinli'de yaşanan bu olay, ordu saflarında giderek artarak olan kopuşmanın da bir örneğidir.

Askerlerin eylemi yöre halkı üzerinde etki yaratmış; sömürgeci orduyu bu duruma iten Kurtuluş Kuvvetlerimize olan güven ve desteklerini daha da artırmıştır.

KİĞİ'DA DEVRİMCİ MÜCADELEMİZ YÜKSELİYOR

Kiği, peşisıra dağların uzandığı, geçit vermez dar vadilerin birbirini izlediği, büyük ormanlarla kaplı geniş bir alandır. Dağların dorukları yazboyu çeşitli göçebe aşiretlerce kullanıldığından kimileri Kiği'yi bir göçebe meskeni, büyük ormanlardan ötürü de kimileri bir orman deposu olarak kabul eder. Ama Kiği, sadece ne bir orman deposu, ne de bir göçebe meskenidir. Yemyeşil ormanlarıyla, geniş yaylalarıyla, sayısız akarsularıyla sahip olduğu doğal güzelliğini bir yana bırakırsak, geniş nüfus potansiyelini muhtaç olmadan bağrında barındıracak özelliktedir. Nitekim yaklaşık 150 yerleşim merkeziyle Kiği, Bingöl'ün en büyük ilçesi konumundadır. Nüfusun bu denli yoğunluğu nedeniyle kimileri bu ilçemizi Bingöl'ün kalbi olarak nitelemiş ve "Bingöl'ün kalbi Kiği'da atar" demişlerdir. İlçemizin göbeğinde yer alan bu ilçemize böylesine değişik gözlerle bakanlara söyleyecek fazla bir şeyimiz yok, fakat bu dağlarda kendi kaderiyle başbaşa bırakılan onbinlerce insan adeta doğanın bir tutsağı halinde gününü kurtarmaya çalışırken, onların deyimiyle, "bu kalbin" ne durumunda her nedense bu gibileri pek düşündürmemiştir.

Bugün insanların bir ekmekte muhtaç hale getirilip sefaletin kol gezdiği Kiği, aslında doğal ürünleriyle, elverişli yapısıyla insanlar için bir çekim merkezi olmuştur. Onbinlerce insan öteden beri burada akın ederek hiç kimseye muhtaç olmadan ekmeğini, suyunu bu dağlardan çıkarmış, kendisini bu dağlara uyarlayarak yaşamını örgütlemeyi başarmıştır. Başka bir deyimle, kendi yağıyla kavrulan yöre halkı, doğanın bir parçası haline gelmiş, bu çerçevede yaşama anlamı kazanmış ve yaşamda özgürlüğü tatmıştır. Ne var ki geçmişteki bu yaşam, düzeni bir türlü günümüze dek uzanamamıştır. İnsan olmanın gereği her zaman her yerde ve herkes tarafından çokça lanetlenen sömürgecilikten bu yörenin de en kötü tarzda nasibini almaktan kurtulamamış ve o gün bugündür Kiği'da değişen yaşam çehresi bir daha gerçek anlamına kavuşamamıştır.

Uzun süre Kiği halkı, sömürgeciliği daha Osmanlı zamanında atanan "bey"lerin şahsında tanır. Yazıcılar olarak bilinen Kiği beyleri alana gelmelerinden itibaren gerçekten sömürgeciliği layıkıyla temsil etmeye çalışmış ve insanlık tarihinin yüzkarası olarak anılan kahırılı yaşamı bu alanda egemen kılmışlardır. Tarım ve hayvancılığa en elverişli alanlara karşılıksız el konularak, Şen, Ogas, Xubis, Temran gibi köylerde yaşamı imtiyazlı Yazıcı kabilesine layık görüldü. Tabii yalnızca bu köyler değil, bir bütün olarak Kiği'nin kaderi bu ellere teslim edilir. Artık her şey Yazıcıların "insafına" kalmıştır; yöre halkının kaderi istendiği tarzda yazılıp çizilecektir. Yöre halkı elbetteki kurbanlık koyun gibi boyun uzatmaz, fakat buna karşın Türk sömürgeciliğini arkasına almış olan Yazıcı beyleri de idam sehpa olarak kurtulamazlar. Her türden adaletsizliğe ve özünde kölece bir yaşama başkaldıran, isyan eden her Kiğili bunun bedelini yaşamıyla öder. Bu başkaldırış nedeniyle sa-

yısız insan Ogas köyünde ipe çekilir. Ne var ki idam sehpaı tek başına yöre halkına boyun eğdirmeye yetmez. Örgütlü olmasa bile başkaldırışlar birbirini izler. Bunun üzerine Kiği'nin Atnık ve Olmaz köylerine ikinci bir Türk kabilesi, Yedisu'nun iki köyüne de Çerkezler yerleştirilerek Yazıcı beylerin konumları güçlendirilmek istenirse de, sonuç elde edilemeyerek yerel kabilelerle uzlaşmaya gidilir. Yazıcılar aktif olarak sunmak koşulu ile Kiği'nin geniş meraları Kürt olan Çarekan ağalarına devredilir.

Uşaklık temelinde Çarekan ağalarının Yazıcılarla uzlaşması alanın yaşamında köklü bir değişiklik yaratır. En verimli topraklara el konularak Türk veya Çerkez kabileler yerleştirilmiş, geniş meralar Çarekan ağalarına teslim edilmiş, yöre halkı da karın tokluğuna beylerin hizmetine koşulmuştur. Yöre halkına görünen tek yol diyar diyar ekme peşinde koşmaktır. Kimi İstanbul'un, kimileri de Adana, İzmir'in yolunu tutmak zorunda kalır. Son dönemlerde ormanlara da devlete el konulunca bu yollar daha da ötelere Afrika'dan Avrupa'ya kadar uzanır.

İşte bugünkü Kiği denilince, nüfusunun önemli bir bölümü Afrika'dan Avrupa'ya kadar savrulmuş, gurbet çilesinden en fazla nasibini almış, geriye kalanlar ise doğanın insanoguluna sunduğu nimetlerin çoğundan men edilmiş, her türlü sosyal hizmetten uzak, yarı aç, yarı çıplak, ölmek için çırpıp didinenlerin diyarı aklı gelir. Bu nedenle Kiği, kendi vatanında aile bütünlüğüne, sevgiye, saygıya,

şefkate hasret, insanların zaruri ihtiyaçlarının karşılanabileceği yaşam güvencesine hasret ve esas olarak da özgürlüğe hasret. Son bir yüzyılda değişmeyen tek ideal, Kiği'yi yeniden yaşanılır hale getirmek olmuştur. Ve yaşamdan vazgeçilmedikçe bu ideal de değişmeyecektir.

1970'li yıllarda kabaran devrimci mücadele halk için bir umut kaynağı olur. Kurtuluşun devrimde olduğunu, özlener yapıya devrimle kavuşulabileceğini kısa sürede kavrayan halk kitleleri, hiçbir tereddüt kapılmadan mücadeleye en açık tarzda destek sunar. Buna karşılık, devrimci güçlerden, yıllardır kendi emegine el koymuş, kanı-na elini bulamış Yazıcılar, Çarekan ağalarından ve onların ardındaki sömürgeci güçlerden hesap sorulmasını ısrarla talep eder. Ama ne yazık ki, sahte devrimcilik değil, ufak bir girişimde bulunmaz. Yazıcılar en açık tarzda sivil faşist teşkilatlanma olan MHP'yi örgütlemeye çalışırken sosyal-göven ve reformist küçük-burjuva hareketler doğal bir müstereklik içinde onlarla bir arada yaşamının yollarını arıyor ve bunun için ne gerekiyorsa onu yapıyorlardı. Bununla da yetinmeyen bu güçler, kendi ruhlarına egemen olan uşaklık ve teslimiyetçi yapıyı halk kitlelerine dayatınca bu sahte yapıların şahsında devrimcilik umut değil, utanç kaynağı haline geldi kitleler nezdinde. Bunun için de denilebilir ki 70'li yılların yetersiz devrimciliği en ciddi tahribatları olan birisini Kiği'da yaratmıştır.

Bu güçlerin yıllarca yürüttüğü faaliyet devrimcilik değil, anti-PKK'cilik olmuştur. Onlara göre tehlike sömürgecilikten ziyade PKK'den gelir. Bundan hareketle, anti-PKK'ciliği en ince detaylarına kadar işlemişlerdir. Fakat sudaki iz misali, cuntanın başa gelmesi ile birlikte bu sahte devrimcilik de ortadan silinmiş, yörede bir daha da isimleri anılmamıştır. Ve PKK'nin yeni dönemde açtığı mücadeleye karşı devrimde yaptığı çağrıya Kiği halkı yanıt vermekte gecikmemiştir.

Faşist cunta dönemi boyunca en katmerli baskıları yaşamış olan yöre halkı, düşmandan gelebilecek her türlü saldırıyı göze alarak Kürdistan Kurtuluş Kuvvetlerine kucak açmış, en kit olanaklarını ulusal kurtuluş mücadelesine sunmakta tereddüt etmemiştir. Bu çerçevede kendi öz örgütü olan PKK'ye sahip çıkmıştır.

Elbetteki bu bir çırpıda ve kolay bir biçimde gerçekleşmedi. Devrimci Kurtuluş Birlikleri yörede ciddi engellerle karşılaşmış ve bu engeller aşıldığı orandadır ki kitlelere kaynaşarak mücadeleye desteklerini sağlayabilmişlerdir. HRK birlikleri daha alana konulanma-

dan burjuva basınında akıl hocaları kendi efendilerini uyarmış, Bingöl'ün kalbi olan Kiği'da tedbir olarak mücadelenin yollarını tıkamasını salık vermişlerdir. Harekete geçmekte gecikmeyen sömürgeciler, tüm olanaklarını seferber ederek, geçmişin ihanet şebekelerini yeni bir temelde örgütleyip gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize karşı dikmeye başlamışlardır. Bu ihanet şebekesinin verdiği güvence ile sömürgeci güçler bile Kiği'da adım atılmayacağına kendilerini inandırabilmişlerdir. Adeta tüm kapılara tuzak kurulmuş; gelecek tüm Kurtuluş Birliklerinin faka basarak gafil avlanacakları umud edilmiştir. Ancak halkın sunduğu aktif destek sayesinde ki, bu tuzaklar bir bir atılmıştır.

Örgütlenen ajan yapı dağıtılmadan Kiği'da, bir adımın bile atılmayacağı son derece açıktı. Bu halkı iyi kavrayan Kurtuluş Birlikleri, bu görevi ertelemeyen 1985 Eylül ayında geçmişte faşist teşkilatlanma içinde yer almış, yeni dönemde ise ajan yapıyı örgütlemeye görevini üstlenmiş, Kiği beylerinden gelenlerinden Mehmet Yazıcı'yı ölüme cezalandırdılar. Bu yönelim, ajan yapının dağıtılmasında bir başlangıç noktası oldu. Eylem kitleleri tarafından coşku ile karşılanırken ajan-ihbarcı şebekesi içinde panik yarattı. Eylemin, beklenenin de ötesinde bir yankı uyandırması belki yörede ilk eylem olmadı, ancak kaynaklanabilir ama, bunda hedefin isabetli olmasının payı da büyüktü. Sömürgeciler olaya ciddi cinayet süsü vermeye çalıştırsa da fazla tutmadı. Ekim ayında Karlıova'nın Licik köyünde ajan Çomak ailesinden dört kişinin yaranlanması ile sonuçlanan eylem gerçekleşince de sömürgecilerin iddiaları tümden boşa çıktı. Ve artık kitle içinde ajan-ihbarcı yapı yaşılmaz kanısı yayılmıştı. Bu temelde Kürdistan Kurtuluş Birliklerinin de saygınlığı artarak destek gördü.

Eylemleri hazmetmeyen düşman, "Herhangi bir yerde olabilir, ama Kiği'da asla" diyerek yoğun bir operasyona karşılık verdi. Baskıları artırarak tutuklamalara girişti. Geliştirilen sert operasyonlar kitlelerin tepkisini kazanmakla kalmadı, ajan-ihbarcı yapının ardındaki sömürgeci kurumlarla yönelik gerekçeliği de kitleler içinde tartışma konusu oldu ve bu eğilim ön plana çıktı. Kurtuluş Güçleri bu çerçevede aldıkları bilinçli destekle, 4 Kasım'da Kiği ilçe merkezi baskını gerçekleştirdi. Baskında bölük binasına saldırılmış, yaralanmalar yanında 2 er öldürülerek teçhizatlarına el konulmuş, ayrıca cezaevi gardiyanı ağır yaralanmış, pullama yapılmış, halka hitap edilmiştir. PKK'nin kuruluş yıldönü-

Devamı Syf: 23'te

1986 Baharında Newroz ve Ulusal Direniş Harekatı ile Devrim Şehitlerini Anma ve Direniş Ayı Harekatı Süresince Kiği ve Çevresinde Şu Eylemler Gerçekleştirilmiştir.

1- 7 Nisan 1986'da Kiği'nin Yedisu (Çeşme) nahiyesine bağlı Yoncalık köyünde, halk ve devrim düşmanını ihbarcı Reşit Aktaş, HRK'nin Şehit Hüseyin Durmuş Grubu tarafından halk önünde yargılanarak kurşuna dizilmiştir.

2- 9 Nisan'da Karakoçan'ın Paş köyü civarında pusuya düşürülen devrimci kurtuluş güçleriyle, sömürgeci birlikler arasında çıkan çatışmada bir er yarananmıştır.

3- 24 Nisan'da Kiği'nin Şen köyünde, azılı faşist ve feodal bey olan muhtar Cemil Yazıcı, Şehit Hüseyin Durmuş Grubu tarafından, yarıcılarının önünde yargılanarak kurşuna dizilmiştir. Kiği beyleri olarak tanınan toprak ağası Yazıcıların bir lideri de (Mehmet Yazıcı), sarvaçlarımız tarafından daha önceden cezalandırılmıştı. Liderini kaybeden Yazıcılar, ellerindeki köyü boşaltarak alanı terk etmişlerdir.

4- 26 Nisan'da Pertek'in A. Horik (A. Yakabaşı) köyü yakınlarında neydan gelen çatışmada, bölgeimizdeki devrimci mücadelenin önderlerinden Seyfi (Baki KAN) yoldaş büyük bir kahramanlık ve direniş sergileyerek şehit düşmüştü. Sömürgeci birliklerden üç kişi yarananmıştır.

5- 4 Mayıs'da (1981'de Çemişgezek'te şehit düşen Seyfi DOĞANAY ve Hüseyin TAŞCAN arkadaşların ölüm yıldönümüdür) Tunceli-Ovacık yolu üzerinde Zağge köyü yakınlarında kurtuluş birliğimizin şehit Metin-Aydın Grubu, bir askeri konvoyu saldırmış, bir cemesede bulunan askerlerin tümü darbe olarak ölmüş veya yarananmışlardır. Yedikleri darbeyi hazmede-

meyen sömürgeciler dağa-taşa saldırmış, olayı "tatbikat" biçiminde yayınarak gizlemeye çalışmışlardır.

6- Mayıs'da Şehit Hüseyin Durmuş Grubu Kiği-Karakoçan yolunda operasyondan dönen birliklere saldırmış, bir er ölmüş, iki er yarananmıştır. Ayrıca bir askeri araç nehre yuvarlanarak tahrip olmuştur.

7- 17 Mayıs'da Pülümür'ün Altunhüseyin köyünde, çevrede ihbarcılığı örgütlemek ve gerçekleştirmekle görevli tefeci ajan Yücel Akın, Şehit Hüseyin Durmuş Grubu tarafından kurşuna dizilmiştir.

8- 23 Mayıs'da Şehit Hüseyin Durmuş Grubu, Pülümür yakınlarında, operasyondan dönen birliklerle silahlı ve bombalı saldırıda bulunmuş, düşmanın birliklerinden yedi kişi ölmüş altı kişi yarananmıştır. (Daha sonra yaralılarından da ölenler olmuştur). Eylemde, dolu şarjörleriyle birlikte yedi adet G-3 piyade tüfeği ele geçirilmiş, bir askeri araç tahrip edilmiştir. Anında çevre illere yansdığı, ölü ve yaralıların bizzat halk tarafından taşındığı için sömürgeciler eylemi gizleyememiş, sonuçlarını tam vermese de açıklamak zorunda kalmışlardır.

9- Haziran'da Tunceli-Ovacık yolundaki Afkasor vadisi civarında, Şehit Metin-Aydın Grubu bir askeri konvoyu saldırmış, on bir asker ölmüş veya yarananmıştır. Sömürgeciler, yenilen darbenin

acizliğiyle, olay sonrası iki gün boyunca Afkasor vadisini havadan-karadan roket ve mermi yağmuruna tutmuşlardır.

10- 15 Haziran'da Tunceli şehir merkezi yakınlarında Şehit Metin-Aydın Grubu'nun ajan Mustafa Koç'a yönelik cezalandırma girişimi, eylemin aji gelişmesi ve uzak mesafede ateş edilmesi nedeniyle başarısız kalmış, bu hain kaçarak kurtulmayı başarmıştır. Eylem esnasında M. Koç'un yakınları tarafından, seyahat ettikleri taksinin göföri olan Süleyman Kılıç komployla öldürülmüş, olay kurtuluş güçlerine mal edilmek istenilmiştir.

11- 28 Haziran'da Kiği'nin Haküstün köyünde çevrede yıllarca yaptığı ihbarcılığı ve ırz düşmanlığıyla tanınan feodal Nurettin Akan (Nuri ağa), Şehit Hüseyin Durmuş Grubu tarafından yapılan köy toplantısında kurşuna dizilmiştir. Eylemde bu hainin üzerinden 7,65 çapındaki tabanca kamulaştırılırken, ayrıca yaptığı ihbarlarla ilgili belgeler de ele geçirilmiştir.

12- Bu süre içinde birçok ihbarcı ve ajan, kurtuluş güçlerine teslim olmuş, bunlardan Kiği'nin Gümiş (Çatalkaya) köyü muhtarı sürgün edilmiştir. Baskıcı feodal kesimlerden kaçanlar olmuş, yoksul köylülük üzerindeki baskılarını yürütmemez olmuşlardır. Kurtuluş güçlerimiz birçok toplantı ve gösteriler düzenlemiş, devrimci siyasal ajitasyonu yükseltmişlerdir.

- Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği!
- Yaşasın Ulusal Kurtuluş Mücadelemizi!
- Yaşamın Devrimci Kurtuluş Güçlerinin Kahramanlık ve Saldırı Ruhu!
- Yaşasın HRK!

İNSANLIK SEVGİSİNİN EN GÜZEL SEMBOLÜ

M. EMİN SEZGİN YOLDAŞ ŞEHİT DÜŞTÜ

13 Mayıs 1986 günü, Kuzey Kürdistan'dan Güney Kürdistan'a geçerken, kontr-gerilla timlerinin geçiş yollarına döşediği mayına basan M. Emin yoldaş, meydana gelen patlama sonucunda şehit düşmüştür. Partimiz PKK öncülüğünde, büyük acılar ve fedakarlıklarla gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizde şehitler kervanına katılarak ölümsüzleşen M. Emin yoldaş, bütün Parti yaşamı boyunca kalbiyle, beyniyle, kısaca tüm benliği ile mücadeleye sınırsız sarılan, şehitlerimizin yılmaz takipçisi olmasını bilen, kahraman bir halk önderi, yiğit bir PKK kadrosuydu.

1943 yılında Siirt-Kozluk'ta yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen M. Emin yoldaş, ilkokul ve ortaokulu Kozluk'ta okumuş ve daha sonra öğrenimine Van-Alpaslan ilköğretmen okulunda devam ederek öğretmen olmuştur. Evli ve üç çocuk babası olan M. Emin yoldaş, 20 yıl öğretmenlik yapmış ve bu süre içerisinde TOB-DER çalışmalarının faal yürütücüsü olmuştur. Bu çalışmalara katıldığı için de sürekli sürgün hayatı yaşamıştır. Aile olarak yabancılaştırmanın en az yaşadığı ve yurtseverliğin köklü olduğu Siirt yöresinde büyüyen M. Emin yoldaş, çocukluğundan itibaren sömürgecilik ve feodalizme karşı büyük bir kin ve öfkeyle yoğrulmuştur. Ulusal duygularla yoğuşan M. Emin yoldaş, ülkesine, halkına duyduğu derin sevgiyle mutlaka bir şeyler yapması gerekliliğine inanmış, yozlaşmış ortamın kurbani olmamıştır. Ulusal bilince ulaştığı andan itibaren Kürdistan'ın kurtuluşu için bitmez-tükenmez bir arayış içerisine girmiş, o dönemdeki siyasi güçleri yakından tanımış, ama arayış ve beklentilerine cevap verecek bir güce rastlamamıştır. Fakat yurtsever düşüncelerin yaygın olduğu bir yöreden oluşu, insancıl duyguların yoğunlaştığı bir kişiliğe sahip olması M. Emin yoldaş, mevcut siyasal rejime karşı faaliyet yürütmeye itmiş ve mücadelemizle tanışmadan önce siyasi yaşamına ilk adımını 1962 yıllarında KDP safılarına atmıştır. Bunu şöyle dile getiriyordu: "1962-63 yıllarında Batman-Silvan'a tayininin yapılmasıyla, KDP'yle ilişkilerim oldu. Tabii o zaman hepimiz milliyetçi olarak geçniyorduk. Aramızda bazı ayrılıklar oldu. Derviş Sado bizi KDP'den ayırdı. Yani 10 yıl yakın KDP'yle ilişki içerisindeydim. 1973-74 yıllarında KDP'den bizi ayırdılar. Güya biz TÖB-DER'e girip komünist olmuştuk. Onların görüşleri buydu. Bu tarihten sonra bu hareketten vazgeçtim. Çünkü Kürdistan'daki faaliyetleri hoşuma gitmiyordu..." 10 yıl bütün imkanlarını bir umut ışığı olarak gördüğü KDP'ye sunan M. Emin yoldaş, çok acılı yıllar geçirmiş, maddi-manevi bir yığın zorluklarla karşılaşmış, aradığı özlemli duyduğu ideoloji ve örgütlenmeyi bulamamıştır. Fakat yaşadığı yıllar kendisine proletarya öncülüğünde gelişen bir mücadeleden bağımsızlığı gerçekleştirebileceğini kavratmıştır. Siyasal ortamda yaşanan olumsuzluklar kendisini fazla etkilememiş, öncüden, proletarya ideolojisinden yoksun bir yurtseverlik

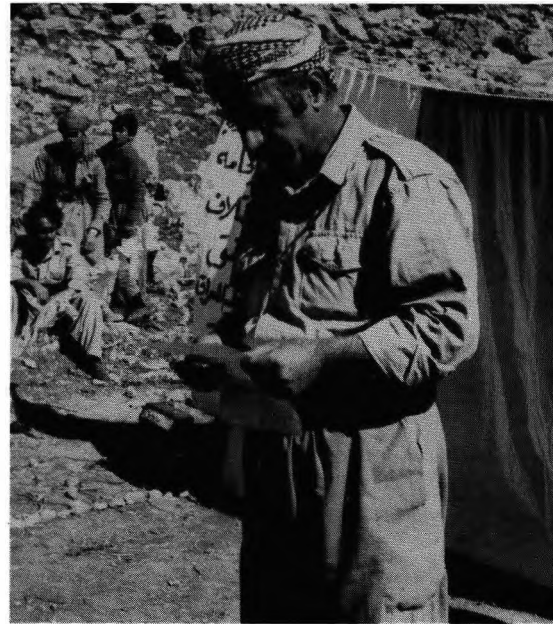
yaşamış, ama bunun Kürdistan halkı için fazla yabancı faaliyetler geliştirmeceğini bildiğinden kısır bir döngü içerisinde kalmıştır. İşte bu dönem, Kürdistan halkının bütün ağırlarına, sancılı yaşamına bir son verecek olan tarihi bir döneme denk gelmektedir. Kürdistan'da yaşanan karanlık yıllan parçalayarak doğan proletaryanın öncü gücü PKK hareketinin geliştirdiği mücadele, sesini her yanda duyurmuş ve Kürdistan'ın dürist, aydın ve yurtsever tüm insanlarına mücadeleyi yükseltmeleri için bir isyan çağrısı olmuştur. Kürdistan'da yaşanan gelişmeleri sürgün yaşamının ağır, bunalıcı baskısı altında duyan M. Emin yoldaş, özlemlerinin, geleceğinin yaratıcısı olan bu mücadeleye bütünleşmekten hiçbir şekilde çekinmemiştir. Bunu şöyle dile getirmektedir: "Siirt'te sürgündeyken 'HAKİ' yoldaşın posterini gördüm. Altında sloganlar yazılıydı. Benim için çok derin anlamı olan ve gelecek vaa eden bir şeydi bu. O zaman posterini TÖB-DER'in ilan tahtasında bir hafta asılı olarak bıraktım. Tabii buna epey karşı çıktılar. Fakat orada da TÖB-DER'in yönetim kurulundaydım. O zamandan itibaren Hareketimize karşı sempati arttı. Kızıltepe'ye tayininin yapılmasıyla Hareketi daha yakından tanıdım ve mevcut sempati alabilişime geliştirdim ve o tarihten itibaren Hareketi katıldım..."

Devrimci fikirlerle 1978'de karşılaşan M. Emin yoldaş, o güne kadar aradığı ideolojiye kavuşmanın verdiği coşkuyla pratik faaliyetlere aktif bir şekilde maddi-manevi olarak katılmıştır. Mardin gibi yurtseverliğin yoğun olduğu bir alanda kitlelerin mücadeleye çekilmesi uğruna hiçbir fedakarlıktan çekinmeden, yorulmak bilmeyen bir çabıyla siyasi örgütlenme çalışmaları yürütmüş, partimiz PKK'nın başlattığı ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişip boyutlanması, proletarya ideolojisinin kitlelere aktarılmasında, bağımsızlık ve özgürlük vaa eden bu yolu halka göstermede yılmaz bir kişilik sergilemiştir. Böylesine güçlü bir özelliği komutası altında çalıştığı Mazlum DOĞAN, Ferhat KURTAY ve Ahmet KURT gibi yoldaşlardan kazanan M. Emin yoldaş, bu güçlü kişiliklerle pratik faaliyetlere katılmıştır. Kızıltepe'nin bazı yörelerinde özellikle de kırsal kesimde, Ferhat KURTAY ve Ahmet KURT gibi yoldaşlarla birlikte propaganda faaliyetlerine katılmış, bunun yanı sıra şehir faaliyetlerinde de görevler üstlenmiştir. Bu görevleri yürütürken sömürgecilik tarafından Kızıltepe merkezde yakalanmış, yaklaşık bir ay tutuklu kaldıktan sonra serbest bırakılmıştır.

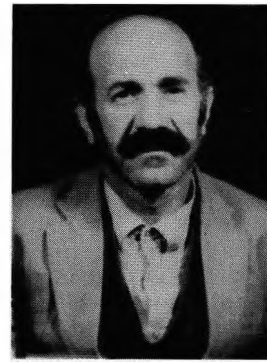
Emin yoldaş, illegal faaliyet yürütmeye başlamasıyla birlikte, Ceylanpınar Belediye Başkanlığı'nı Partinin talimatı üzerine üstlenmiş, yoğun arama ve tutuklamaların başlamasıyla Ceylanpınar'ın kırsal kesimindeki çalışmalara katılarak, köylüğün örgütlenmesinde faal bir rol üstlenmiştir. Bu görevlerini yansırı, Ceylanpınar ve çevresindeki ihbarcıların etkisiz kınması, MIT'le ilişkileri tespit edilerek açığa çıkarılan ajanların cezalandırılması eylemlerine de katılmış, "KUK"la meydana gelen çatışmada önemli görevleri yerine getirmiştir. Pratik faaliyetlere katıldığı günden başlayarak şehit düştüğü an'a kadar, görevlere sahip çıkmada ve bu görevlerin başarılanmasında yılmaz bir çabayı göstermede örnek yoldaşlarımızdan biri olurken, O'na bu güçlü özelliği

kazandıran Mazlumların, Ferhatların, Ahmet yoldaşların değerlerini en güzel yansıttıcısı olmasında da bilmiştir.

12 Eylül 1980'de askeri-faşist cuntanın başa gelmesiyle birlikte Partimizin başlattığı düzenli geri çekilme çalışmaları gereği, onlarca yoldaş ülke dışındaki Parti okullarına ulaştırma çalışmalarına katılmış, sınır hattının önemli noktalarında Parti faaliyetlerinin yürütülmesinde görev almıştır. 1981'in sonlarında kendi eğitimini gerçekleştirmek ve ülkeye geri dönüşü güçlü bir şekilde hazırlamak için Parti okuluna alınmış, Partinin sunduğu tüm olanaklardan en iyi şekilde yararlanarak askeri-siyasi eğitimini tamamlayarak, 1983'ün yaz aylarında Doğu Kürdistan'a gönderilmiştir. Emin yoldaş, bu alanda da kitle faaliyetlerine katılmış, askeri-siyasi eğitimlerin yapıldığı kamplarımızda dönemin çalışma tarzına uygun çalışmalar içerisine girmiş, 1985'in ortalarında Güney Kürdistan'a geçiş yaparak, sınır hattı üzerindeki çalışmalarda yer almıştır. Emin yoldaş, bulunduğu her alanda ve her koşul altında ülkeye, halka ve yoldaşlara bağlılığın bir gereği olarak Parti bayrağını kucaklamış, götürüleceği noktaya kadar taşımada yiğit bir PKK kadrosu olduğunu ispatlamıştır. Sınır faaliyetlerinden sonra hareketli birimlerde bulunan Emin yoldaş, Hakkari yerel silahlı propaganda birliğinin sorumluluğunu üstlendiği bir süreçte, görev gereği Kuzey Kürdistan'dan Güney Kürdistan'a geçiş yaparken şehit düşmüştür.

İnsanlık sevgisinin en güzel sembolü olan Emin yoldaş, böylesine yoğun bir mücadele içerisinde şekillenmiş, partimiz PKK'nın Kürdistan çapında başlattığı devrim olayını başta kendi kişiliğinde olmak üzere bulunduğu her alanda yansıttığını bilmiştir. Yüce önderlerimizin nakış gibi işledikleri en değerli özellikleri kazanmak ve bunun yeni yaşam ve yeni insan tipi biçimine büründürmek için yoğun bir mücadele içinde olmuş, toplumdan kişiliklerle birlikte getirilen proletarya dışı sınıf ve tabakaların tüm düşüncesi ve hareketlerine karşı savaşımın en yakıcı süreçlerini bizzat yaşamış, Kürdistan gibi aşiretçiliğin, aileciliğin kalıplarının köklü olduğu ve hatta bu kalıpların devrim safalarında

bile etkisini gösterdiği bir yapıdan kurtulmanın, onu yıkmamanı yılmaz bir savaşçı olduğunu en açık bir şekilde ispatlamıştır. M. Emin yoldaş, Partimizin başlattığı ve tüm Partili kadrolar başta olmak üzere, bütün topluma sunduğu bağımsız bir geleceği yaratacak olan devrimi yaratma, devrimi yaşama ve bunun yaratılması uğruna derin bir inançla Kürdistan'ın kurtuluşunu gerçekleştirmek mücadelesine kendi kişiliğinde güçlü değişiklikler yaratarak cevap veren yoldaşlardan biri olmuştur. O, Kürdistan'ın bağımsızlığı uğruna kendinden ve toplumdan kaynaklanan hiçbir sorunu devrim hareketinin önüne çıkarmamış, bu konuda derinliğine bir kavrayış ve yaşam düzeyine ulaşmıştır. Sömürgeciliğin baştan beri bütün Parti yapımıza karşı kullanmak istediği, bu konuda en çok zayıflıkların yaşadığı bir olgu olan ailecilik, kabilecilik, aşiretçiliğin, bütün geri-yoz bağların M. Emin yoldaşın şahsında

onun dağına, taşına, türkülerine, ağıtlarına, acılı-cefakar insanlarına derinden bağlı olan ve onların kuruluşu uğruna sömürgecilik karşı kin-öfke ve intikam duygularıyla yılmadan savaşan büyük bir yurtseverdi. Mücadelenin yükseltilmesinde derin yurtseverliğin ne kadar anlam taşıdığını ve zaferin yaratılmasında nasıl bir rol oynadığını O'nun şahsında görmek mümkündür. M. Emin yoldaş, taşıdığı yüce insanlık sevgisinin dışı yansıma biçimi olan toprağa, halka bağlılığın yurtseverliğin yakıcılığında simgelediği. Bağımsızlık ve özgürlüğe çorak toprakların suya olan hasreti misali tutkun, onun ateşle yanan Kürdistan'ın değerli evladıydı.

Ülkeye, halka ve Partiyeye olan bağlılığın bütün benliğiyle mücadeleye sarılmasında sergileden M. Emin yoldaş, mücadelemizin en cefakar ve fedakar insanlarından biriydi. Mücadelemizle ilişkiye geçtiği ilk andan şehit düştüğü son an'a kadar, kendisini her şeyiyle mücadeleye adanmış bir insanın simgesi, yüce davamızın sahibiydi. Mücadelemizin yükseltilmesi ve zafer günlerinin yaklaştırılması için düşüncede, pratikte, savaşımın bir an bile vazgeçmeyen bir savaşımını kar-kış demeden, yorulmak bilmeyen sürdüren, üstlendiği görevleri yerine getirmek için yoğun çaba harcamış, kısaca fedakarlığını doruk noktasına kadar kullanan yoldaşlardandı.

M. Emin yoldaş, öylesine insanlık sevgisiyle doluydu ki, bu onda olgun ve alçakgönüllü bir kişiliğin oluşmasını hızlandırmış, yaşamının bütününe hakim olmuştur. Yoldaşlar arasındaki birlik-beraberliğin yaratıcısı, yoldaşlık sevgisinin, karşılıklı saygı ve gelişiciliğin, aynı dava insanlarının güven ve umut kaynağının coşturucu gücü olmasını bilmişti. M. Emin yoldaşın, gülen gözlerinden dokunaklı, en güçlü bağlılığı, sevgiyi, moral kaynağını, düşünme karşı kin ve öfkeyi, halka, Partiyeye olan bağlılık tutkusunu görmek mümkündür. O, öylesine alçakgönüllüydü ki, O'nun bu güçlü özelliğinden birakalım yoldaşları olarak bizlerin, O'nu tanıyan herkesin etkilenmemesi, O'nu sevip-saymaması mümkün değildi. Halka, yoldaşlarına hizmet etmekten, onlarla yaşamaktan, onları geliştirmekten, omuz omuza düştüğümüz üzerine yürümekten duyduğu sevinci-coşkuyu, gülen-sevgi fışkıran gözlerinden okumak mümkün müydü? Evet, Emin yoldaş, Partimizin bütün insanlığa sunduğu en güzel özellikleri kendisinde somutlaştıran, şehitlerimizin değerlerini bağlılığını attığı her adımda, yaşadığı her koşul altında yaşayan Kürdistan halkının yiğit evladı, Partimizin değerli kadrosu, kısaca O, Kürdistan devriminin kızıl güneşinin alev alev yandığı, sevgilerin en güzellerinin bir arada toplandığı sevgi yumağı bir yürekti.

Ve o yürek bütün hızıyla Kürdistan'ın dört bir yanında çarpınacak ve çarpan yürekler zaferi yakınlıktırmaktadır.

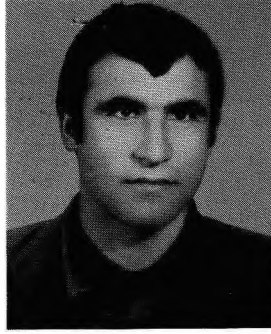
Emin yoldaş! ZAFER sizlerin komutanız altında savaşan halkımız, bizim olacaktır. Bir demet kızıl karanfili olduğunuz topraklarımızın, sizlerin yolunda azim ve kararlılıkla yürüyen yoldaşlarımız olarak, kanımızın son damlasına kadar soluyarak beynimizle, yüreğimizle ve silahlarımızla bağımsızlığı yaratacak ve ZAFERİN kızıl karanfillerini sizlere YAŞASIN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK KÜRDİSTAN haykırışlarımızla sunacağız!

nasıl yerle bir edildiğini, devrim uğruna her şeyin feda edileceğini, en yüce duyguların, ilişkilerin devrim uğruna yaratılan ilişkiler olduğunu O'nun şahsında en açık şekilde görmek mümkün olmuştur.

M. Emin yoldaş, bir sevgi yumağıydı. Ülkeye, halka ve yoldaşlara bağlılığın en yücesinin sergilendiği, yüce insanlık değerinin canlı bir şekilde yaşatıldığı bir sevgi yumağı... M. Emin yoldaş, bu sevgi yumağını açarak etrafına saçmasını bilen, en yakın yoldaş çevresinden milyonlara kadar hepsini kucaklayacak kadar derin olan sevgi bağını taşımanın en açık ifadesiydi.

Kürdistan halkının değerli önderi M. Emin yoldaş, Kürdistan'a,

Yeni Şafakların Kahramanı, Proleter Devrimci Abdülkadir HANÇER Yoldaş Şehit Düştü

22 Mayıs 1986 günü, Çıraw dağında meydana gelen çatışmada, Kürdistan halkı değerli üç önderini kaybetti. Ulusal direniş mücadelemizin tarihi günlerinden sayılan 1986 Bahar Atılımının gerçekleştilmesi için yoğun eylemliliği yaşadığı, sömürgeci ordu güçlerine darbe üzerine darbenin vurulduğu bir sırada şehit düşen yoldaşlar, 1986 Bahar Atılımının görkemli direnişlerinin kahramanları olarak ölümsüzleştiler. Halkımızın kahraman evlatları, PKK'nin değerli kadroları adına layık bir şekilde yiğitçe savaşan Çıraw Kahramanları, düşmanın helikopterler desteğinde top, roketatar ve orta otomatik silahlarla yönetildiği saldırıya boşa çıkararak, büyük düşman birliğini yarattıkları usta taktikler ve görkemli direnişlerle geri çekilme zorunda bırakmışlardır. Çatışmada 2 düşman subayını, 18 askeri ve 4 yeteyi ölümlü cezalandıran Çıraw Kahramanlarımız, çok sayıda askeri de yaralamışlardır. Büyük bir çatışmanın yaşandığı Çıraw'da çarpışma yer yer kıstamlarla, zaman zaman da göğüs göğüse devam etmiş ve düşman geri püskürtülmüştür.

Çıraw çatışmasının kahramanlarından olan Abdülkadir HANÇER yoldaş, 1957 yılında Urfa-Viranşehir'de yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelmiş, ilkökul, ortaokul ve liseyi Viranşehir'de okumuş, yoksul olan ailesinin geçimini sağlamak için liseden sonra çalışma hayatına atılmıştır. Sömürgeciğin ağır baskı koşulları altında yaşam mücadelesini sürdüren Abdülkadir HANÇER yoldaş, 1977 yılında Hareketimizle ilişkisi geçmiştir. Sömürgeciğin, yerel gerici, sosyal-gövenim ve reformizmin iç içe geçerek oluşturdıkları, Kürdistan halkını dağıtan, tüken ve çürüten bir sosyal yapı içerisinde çikarak, Kürdistan halkının bağımsız ve özgür geleceğinin tek temsilcisi olan PKK'yle ilişkisi geçen Abdülkadir yoldaş, böyle bir kararlı özgür geleceğin yaratıcısı olmaya ilk adımı atmış ve bu doğrultuda kararlı ve azimli adımlarla yeni toplumun, yeni insan biçiminin temsilcisi olma mücadelesini başlatmıştır. Abdülkadir yoldaş, insanlık değerlerinin en yücenesini affedildiği ve bunun yolunun yüzlerce şehit kanıyla, görkemli direnişlerle aydınlatıldığı bir mücadele ve onun önder gücü olan Partimizin içinde yer almakla, kendisine atfedilen yüce insanlık onuruna kavuşmuş, Kürdistan insanı için en şerefli, en kutsal olan bir görevi üstlenmiştir. Çünkü bu üstlenen görevler de özgür geleceğin en güzel abı, en güzel cesareti, en güzel fedakarlık ve yiğitliği temsil edilmektedir. PKK'li kadro olmak, mevcut konularıyla tarih karşısında böyle bir rolün temsilciliğini üstlenmek demektir. Abdülkadir yoldaş da, sömürgeciğin yarattığı mevcut ortamla mücadele ederek, böylesine anlamlı bir göreve aday olmuş ve bu uğurda sonuna kadar mücadelenin yılmaz, fedakar ve yiğit bir kadrosu olmasını bilmiştir.

Abdülkadir yoldaş, ilk devrimci faaliyetlerine 1977'de Viranşehir'in kırsal kesiminde örgütlenme çalışmalarını yürüten grubun sorumluluğuyla başlamış, daha sonra görev bir alanda Viranşehir-Hilvan Siverek alanında feodaller ve sömürgeci kurumlara karşı yürütülen eylemlerde, çeşitli ajanların cezalandırılmasında ve sömürgeciğe karşı geliştirilen çeşitli faaliyetlerde değişik düzeylerde sorumluluklar üstlenmiştir. Abdülkadir HANÇER yoldaş, mücadelenin geliştilmesine sadece bu yönüyle katılmamış, O, aynı zamanda kendi kişiliğini eğitime ve devrimin kadrosu, geleceğin güçlü yeni insan tipi olma doğrultusunda yoğun bir mü-

harını ve oyunlarını bir bir boşa çıkartarak etkisizleştirirdi..."

Kongre sonrasında yaklaşık 1,5 yıl süren bu hazırlık çalışmaları bizzat yer alan Abdülkadir yoldaş, daha sonra Şırvan-Murki alanında ve ülkemizin stratejik diğer noktalarında da çalışmalara katılmış, inanç, azim ve davaya sonsuz bağlılığın simgesi olarak, mücadelemizi yükseltmesi ve zaferin yakınılaştırılması için direnişin yaratıcı ve yaratıcılarından olmuştur. İçerisinde çeşitli eksiklikler, gerilikler ve yetmezlikler taşısa da, Abdülkadir yoldaş, yüce bir görevin savunucusu ve yürütücüsü olarak, tüm süreçleri yaşamış, yeni süreçlerin yaratılması uğrunda soylu değerlerle sahip çıkarak ŞANLI 15 AĞUSTOS ATILIMININ yaratılmasında büyük katkılarda bulunmuş ve 15 Ağustos gibi tarihimizin şanlı bir gününün coşkusunu, heyecanını ve zaferin mutluluğunu yaşamıştır. Abdülkadir yoldaş, hiçbir maddi çıkar düşündü, bütün benliğini verdiği mücadelede, halkımızın yüce davasına olan inançla zafer için isyanın ilk kıvılcığı olan 15 Ağustos Atılımında, bu isyan ateşinin her yerde tutuşturulması görevini bizzat üstlenmiştir. Bu süreci ve bu süreçte yaratılanları raporunda şöyle dile getirmektedir: "15 Ağustos öncesinde yapılan devrimci pratik çalışmaların yanı sıra halk, artık faşist-sömürgeci düşmandan ve onların en sadık ve gözde ajanları olan yerel hain işbirlikçilerden hesap sorulmasını istiyordu. Halkımızın bu haklı taleplerini ve davatmalarını dikkate alan Partimiz, bir buçuk yıllık grup faaliyetlerini de değerlendirerek, yeni bir planla ve hazırlık çalışmaları içine girdi. Gecikmeli de olsa 15 Ağustos 1984 tarihinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin yeni bir aşamaya-silahlı mücadeleye aşamasına girdiğini halkımıza ve dünya kamuoyuna duyurdu. Aynı zamanda bu tarihte ordumuzun çekirdeği, halkımızın güvencesi ve savaş kaynağı olan HRK kuruldu. Partimizin önderliğinde HRK birlikleri başta ERUH ve ŞEMDİNLİ ilçelerimiz olmak üzere, ülkemizin birçok alanlarında düşman hedeflerine birçok başarılı saldırılar düzenlediler. Düşman ansızın ve ininde yakalandığı için büyük bir korku ve şaşkınlık içine girdi. ... Partimiz PKK, düşmanın 15 Ağustos eylemleriyle birlikte başlattığı çok yönlü baskı ve imha amaçlı entrikalarına karşı 21 Mart 1985 yılı Bahar Atılımıyla ERNK'nin kuruluşunu halkımıza ve dünya kamuoyuna ilan etti. ... 1985 yılının sonlarına doğru gelindiğinde ise, faşist-sömürgeci düşmanın ve onun yereldeki uşaklarının Partimize, halkımıza ve ulusal bağımsızlık mücadelemize karşı oynamak istediği oyunlar ve hazırlık istediği komplolar tutmadı. Kürdistan hakim sınıfları ve onların kaynaklanan politikaları iflas etti. Ulusal kurtuluş mücadelemiz, PKK önderliğinde düşmandan her gün yeni yeni mevziler kazanarak hızla gelişmektedir. Kürdistan halkı, PKK'nin gösterdiği zafer yolunda yürümeye ve ERNK bayrağı altında birleşip saf tutmaya ve savaşmaya kararlıdır. Ve artık şunu rahatlıkla diyebiliriz: ZAFER, Partimizin önderliğinde geleceğinde bağımsız ve özgür olmak için savaşan halkımızın olacaktır..."

Partimizin öncülüğünde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin zaferine olan inancıyla, 15 Ağustos'ta yaşayan Abdülkadir yoldaş, tarihi rolünü Partimizin gelişim çizgisiyle oynamıştır. O'nu mücadelenin dışında, ayrı bir kişilik olarak düşünmek mümkün değildir. Çünkü onlar, yaratılan görkemli direnişin,

gelişen Kürdistan devriminin kadrolarıdır ve bu noktada Onların şahsında bir halkın özgür geleceğinin kişiliği sergilenmektedir. Direniş şehitlerimiz proletaryanın soylu davasının zaferi kazanmış kişilikleridir. Ve bu kişilikler mücadeleyi omuzlayan yüzbinlerin, milyonların geleceğinin bugünden yaşanması, özelliklerinin kökleştirilmesi demektir. Abdülkadir yoldaş da tüm şehitlerimiz gibi böylesine güçlü özelliklerle Kürdistan devriminin, modern tarihin sayfalarındaki soylu yerini alarak, yaratılan mücadeleyle varlık bulmuş, gelişen mücadelemize serpilip gelişmiş ve Parti çizgimizin zafere ulaştırılması doğrultusunda büyük kahramanlıklar sergileyerek şehit düşmüştür.

Abdülkadir yoldaş, uğruna her türlü fedakarlıkların, cesaretin ve yılmaz kişiliklerin sergilenmesi gereken Kürdistan'a derinden bağlı olan ve bu uğurda canı bir yurtseverliği sergileyen bir yoldaşımızdır. Kürdistan'ı, insanları, dağları böylesine candan ve içten seviyordu ki, bunu düşmana sığıttığı mermiler ve tellerine vurduğu saza da görmek mümkün değildi. Çünkü O, mücadeleye sadece bir yönüyle olmayıp, birçok alanda katılan devrimci yaşamın renkli, çok yönlü gelişmesini yaşıyordu. Kürdistan'ı yakından tanıyan, onun gerçekliğini yaşayan ve tüm acılarını yüreğinde hissedilen, bunu ideolojisiyle, silahıyla haykırıyordu. Halkımızın uzun tarihinin birikimi olan kültür değerlerimizle ulusal kurtuluş mücadelemizin yarattığı kültür değerlerinin iç içe geçmesi demek olan türküler, şifirleri en güzel dile getirdi. Mücadelenin, devrim olayının sadece silahı konuşturmak olmadı, devrim olayının çok yönlü bir yaşam olduğu düşünüldüğünde Abdülkadir yoldaşın müzik çalışmaları da anlamını bulacaktır. Devrimin kadrosu, örgütleyici, eylemci, kültür değerlerinin sahibi, yaratıcısı ve yaratıcısı demektir. Abdülkadir yoldaş, devrimin birçok özelliğini kişiliğinde somutlaştırmış olup, bu yönlü faaliyetler içerisinde de önemli adımlar atmıştı. Eylemlerde, örgütlenmede yarattığı gelişmelere, en ince duyguların, en güzel sevgilerin taşıyıcısı olan sazının tellerini de katmış, ülkemize, halkımıza derinden duyulması gereken sevginin dile getirilmesi olmasını bilmiştir.

Abdülkadir yoldaş, proleter bir kişiliği mücadele içerisinde çevresine en çok yansıtan yoldaşlardan biriydi. Üstlendiği görevleri yerine getirmedeki çabasıyla örnekti. Bulunduğu alanlarda bütün arkadaşlarıyla olan ilişkilerinde olumsuz hiçbir gelişmeye yol açmayan, yarındaki arkadaşlara en iyi özelliklerini yansıtan, yoldaşlık ilişkilerinin en güzelini sergileyenden. Mücadelemizin sorunlarına sahip çıkmada, görevleri yerine getirmede gösterdiği duyarlılıktaki kararlılığı örnek alınması ve üzerinde derinlemesine düşünülmesi gereken bir özelliktiydi. O, mücadelemize baştan itibaren derin bir inançla, zafer kazanmış bir mücadelenin kadrosu olarak katılmış ve mücadelenin gelişmelerinden tutalım yerine getirilmeyen tüm görevlerin sorumluluğuna kadar kendisini merkez olarak koymuş ve bunların yaratılması için derin bir sorumluluk duygusuyla hareket etmiştir. Abdülkadir yoldaş, mücadeleye sadece kendi görev alanı içinde ve kendi çevresi çerçevesinde bakmayan, devrim gelişimini bütün ruhunda hissederek katılan, azim, fedakar-

lık, sorumluluk ve kolektivizmi yaşayan ve yaşatanı.

Abdülkadir yoldaş, cesaret, alçakgönüllülük, hata ve yetmezliklere karşı yılmaz bir savaşım demektir. 30 Mart 1986 tarihinde Partiyeye gönderdiği raporunda bu konuda şunları belirtmektedir: "Dün olduğu gibi, bugün de ulusal kurtuluş mücadelemizi sürdürmede objektif koşullar son derece elverişlidir. Yeter ki her dönemde ortaya çıkan ve bizlerden kaynaklanan hata ve yetmezliklerimizden kendimizi arındırabilelim. Bunlara karşı doğru bir savaş verebilelim. Eğer Partimiz, 1985 yılı için öngördüğü bazı hedeflere ve sonuçlara varmadıysa, bu objektif koşulların yetersizliğine değil, kadroların yetersizliğine bağlanabilir. Eğer, Partimize geçen '85 yılı devrimci pratiğimiz için öngördüğü talimatlar ve emirler doğru ve zamanında uygulanıyorsa, düşmana karşı verdiğimiz mücadelenin seviyesi bu olmuyacaktı. Partimiz ve halkımız düşmana karşı daha boyutlu bir mücadelenin içinde olacaktı. Geçmiş pratik mücadelemizde varılan neticede bazı kadroların içine düştüğü yanlış eylemlerden ötürü gelişmelerin gerisinde kalınarak mücadelenin seviyesi dar tutuldu. Aslında kadroların içine girmiş olduğu hata ve yetersizliklere Partimiz gerek talimatlarında ve gerekse de bazı yazılarında değinmektedir. Bunlar okunulduğunda geçen pratik mücadelemizde ortaya çıkan hata ve yetmezlikler rahatlıkla öğrenilebilmektedir. Kişi kendi yetersizliklerini burada daha iyi farkedebilmektedir..."

Abdülkadir yoldaşın, son olarak yazdığı raporunda rahatlıkla görülebildiği gibi O, bizlere soylu proletaryaya davanın onurlu-sorumlu kadroları olmanın emrini vermektedir. Değerleri ele alımı, mücadelenin sorumluluğunu yansıtmaktadır.

Abdülkadir yoldaşın, en belirgin ve değerli özelliklerinden biri de, şehit yoldaşlarımızla bağlılığın en üstün özellik olduğu mücadelemizde, O, şehitlerimize layık olmasını bilen, topraklarımızla, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin kızı nefeslerinin ruhlarıyla buluşma noktasında ruhunu Onların ruhlarıyla kavuşturmasıdır.

Çıraw direnişinin kahramanı Abdülkadir HANÇER yoldaş, bizlere güçlü özellikleri bırakarak aramızdan ayrıldı. O'na layık olmak, yoldaşsız demek bize düşen en soylu davranış olacaktır. Abdülkadir yoldaş! Şehitlik, anılamak, anlamak, mücadelemiz içerisindeki yerlerini, yaşam mücadelesini, direnişlerini, onurlu-soylu davaya sahipliklerini anlamak-kavramak demektir. En büyük gün kaynaklarımız olan şehitlerimizden günün birinde, Onlara verdiğimiz sözlerini eriterek olmak demektir.

Abdülkadir yoldaş! Bugün bizlere güvenerek emanet ettiğiniz direniş mücadelemizi zafere ulaştırmada, yarattığınız yüce fedakarlık, cesaret, azim olurumak bilmeyen çabalarımızı örnek olarak bir emir olarak kabul edecek, halkımızı, ülkemizi sizler gibi sevecek ve bu uğurda inanç ve dava sahipleri olarak, halkımızı ERNK saflarında örgütleyecek, halk ordusunun komutanları olacağız. Biz, Sizlerin anımda bağlılığı böyle anlıyor ve kavırıyoruz. Raporunuzda belirttiğiniz ve bizlerin bir emir olarak kabul ettiğimiz, "ZAFER, partimiz PKK önderliğinde geleceğinde bağımsız ve özgür olmak için savaşan halkımızın olacaktır!..." sözlerini sloganımız olarak sınıksız sarı-tiriyoruz...

– Yaşamın Kahramanları Yaratan Partimiz PKK!
– Yaşamın PKK'nin Kahramanları!

ŞEHİTLERİMİZİN KUTSAL KANLARI İHANETE YAŞAM HAKKI TANIMAYACAKTIR!

Mardin alanında sömürgecilerin uşağı ajan-milis çetelere karşı verdiği mücadele içinde şehit düşen Ali ZINAR (Mehmet) yoldaş, Mardin'e bağlı Zınarâ Xışışankê köyünde doğdu. Yoksul bir ailenin oğluydu. Küçük yaşlardan beri yaşamı hep aşiret çatışmaları içinde geçti. Yaşamının bu kesiti hakkında şunları söylüyordu: "Köyde başkalarıyla düşüştük. Hep kavgaya eder, birbirimizi vurmaya çalışırdık. Bu nedenle de sürekli yoksulluk, zulüm ve her türlü baskıyla dolu bir yaşamın içindeydik. Sadece bizim yaşamımız değildi böyle olan. Düşman olduğumuz taraf da aynı yaşamı paylaşıyordu. Kavgaya ettiğimizde Türk devletinin askerleri köye gelir: hem bizi, hem de karşı tarafı yakalar, karakola götürüp döverlerdi. Sonra komutan gelir bize, 'Şu

kadar para verirsiniz, karşı tarafı daha çok döveriz' derdi. Aynı politikayı karşı tarafa da uygularlardı. Böylelikle hem bizi, hem de karşı tarafı döver, parasını alırlardı." Bütün bu gerçeklerin içerisinde büyüyen Mehmet yoldaş, aşiret kavgalarının ne kendilerine ve ne de diğer tarafa bir yararı olmadığını, aksine bunlardan Türk sömürgeciliğinin yararlandığını göttükçe daha iyi kavıyordu. Bu durum, onda aşiret kavgaları ve Türk sömürgeciliğine karşı derin bir kin ve öfke uyandırıyordu.

1979-80 döneminde Kürdistan'ın dört bir tarafında gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz tüm Kürdistan halkını olduğu gibi Mehmet yoldaşı da etkiledi. Bunu şöyle dile getiriyordu. "Arkadaşlar 12 Eylül darbesinden önce bazen köy-

müze gelip bizimle konuşuyorlardı. Başlangıçta konuşmaları fazla anlayamıyordum ama yine de ilgimi çekiyordu. Kürt halkından bahsediyorlardı. Türk devletinin baskılarından bahsediyorlardı. Şimdiye kadar zulüm ve ızdıraplar içinde kalmamızın sebeplerinden birisinin de halkımız içindeki aşiret çatışmaları ve düşmanlıklar olduğunu ve bunların Türk sömürgecileri ile işbirlikçilerinin işine yaradığını söylüyorlardı. Ben bizzat bu olayların içinde yaşadığım için bunu daha iyi anlıyordum." Böylelikle ulusal kurtuluşçu düşüncelerle tanışan Mehmet yoldaş, giderek bunları kendi yaşamını yönlendirmede bir eylem kılavuzuna dönüştürüyor; en çok da aşiret çatışmalarına karşı mücadelesini yükseltiyordu. Buna ilişkin bir örneği kendi sözlerinden dinleyelim: "Köydeki düşmanlarımız silah zoruyla hayvanlarımızı gaspettiler. Ailem karakola gidip şikayette bulundu ve sanık olarak da beni gösterdi. Bizim tek geçim kaynağımız olan hayvanlarımızın gaspedilmesiyle aramızdaki gerginlik hayli artmıştı. Bu gerginliği

giderilmesi ve aramızda çıkabilecek bir çatışmayı önlemek için, ailenin çok ısrar etmesine rağmen, karakolda ve savcılığa karşı tarafın lehine ifade verdim." Bu örnek davranışı ile, Mehmet yoldaş düşmanın halkımız arasındaki çatışmalardan yararlanarak onu bölüp parçalama çabalarına büyük darbe vuruyor; özlemi çekilen birlik ruhunun yaratılması doğrultusunda soylu bir çaba sergiliyordu.

Ailesi büyük bir geçim sıkıntısı içinde bulunan Mehmet yoldaş, maddi sorununa bir çözüm olabileceği inancıyla 1980 yılında Lübnan'a işçi olarak gitti. 12 Eylül cuntasının yönetime gelmesiyle, teorik ve pratik hazırlıklarını yapmak amacıyla Ortadoğu'nun sıcak savaş alanlarına çıkan Partimiz, bu arada Lübnan'daki Kürdistanlı emekçiler arasında da faaliyet yürütmüş ve büyük değerler ortaya çıkarmıştı. Bu değerlerden biri olan Mehmet yoldaş, Partile ilişkile geçtikten kısa bir süre sonra siyasi

ve askeri eğitimini tamamlayarak pratik faaliyetlere katılmak üzere Kuzey-Batı Kürdistan'a döndü. Kısa süren pratik mücadele yaşamında fedakar, cesaretli, Parti ve halka bağlılığıyla örnek bir kişilik sergiledi. Sömürgeci Türk devletine ve her türlü yerli uşağına karşı büyük bir kin ve nefretle bilinçli bir mücadele vermek için her zaman ön saf-larda savaştı. Ajanlara yönelik cezalandırma eylemleri ve düşman askerine yönelik pusu eylemlerinde yiğit eylemci kişiliğini ispatladı.

Son olarak, Ömeran kitesinin başına bela olan azılı çete Nuri Aslan (Nurikê Rışwani) adlı hainin cezalandırılması amacıyla yapılan baskın eyleminde, karşısına çıkan çetenin karısını vurmaktan kaçınırken hain çetenin kurşunlarına hedef olarak şehit düştü.

Mehmet yoldaş; iç çatışmaları, bölünmüşlüğe, ihanete ve sömürgeciliğe karşı amansız mücadele-mizde yaşatacak; her zaman say-gıyla anacağız.

- Kürdistan'daki İhanetler Cezasız Kalmayacak!

Mücadele arkadaşları

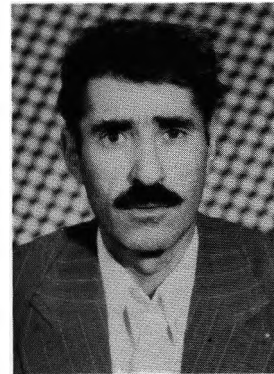
Sömürgecilerin İhanet Komplolarına Yeni Bir Darbe

YURTSEVER ZÜBEYİR YILDIRIM HALKIMIZIN BİRLİĞİNDE YAŞAYACAKTIR

"Bizim ölüm şeklimiz başka olsun; kutsal bir dava uğruna şehitlik mertebesi olsun." Bu sözler 16 Mart 1986 günü sömürgeci zindanlarda işkenceyle katledilen Ömeran aşireti reisi Zübeyir YILDIRIM'a ait. Zübeyir YILDIRIM, kendisini adadığı Kürdistan davası uğruna, özlediği tarzda bir ölüm mertebesine, şehitlik mertebesine ulaştı. Ve bunu, sömürgecilerin dayattığı ihanet anlaşmalarını yerle bir ederek, Kürdistan davasına bağlı kalarak yerine getirdi.

Zübeyir YILDIRIM, 1934 yılında Nusaybin'in Çalı köyünde doğdu. Yörede otorite sahibi bir ailenin ferdi olarak aşiretçi-feodal yapının hüküm sürdüğü bir ortamda yetişti. Ancak, dünyayı ve yaşamı tanıdıkça bu yapı dışında arayışlar içersine girdi. Aşiret ve kardeş kavgalarını halkın birliğine; bu birlikten doğan gücü ise sömürgeci Türk devletine karşı bir mücadeleyle dönüştürme emeli taşıyordu. 1960'lı yıllarda KDP içinde aktif bir üye olarak yer aldı. 12 Mart faşist darbesi döneminde tutuklanarak 6 yıl hapis cezasına çarptırıldı. 1970'li yılların ilk yarısında yöreye giren DDK'dyle, daha sonra ise ÖY ile ilişkile geçti. Başlangıçta bilinç seviyesi az, fakat yurtseverlik duyguları derin olan Zübeyir YILDIRIM, siyasetten siyasete yer değiştiriyor; kim Kürdistan halkı adına konuştuğunu iddia ediyorsa oraya gidiyordu. Bu dönemlerde ilkel milliyetçi ve reformist Kürt küçük-burjuva düşüncelerinin etkisinde olan Zübeyir YILDIRIM, kendisinin ve uğruna canını verdiği Kürdistan halkının biricik kurtuluş umudu olan PKK'ye karşı çıkıyor; bilmeden kendi öz kurtuluş örgütüne karşı tutum alıyordu. Özlemini çektiği Kürdistan'ın kurtuluşu davasına ters düş-tüğünü; ilişkile olduğu çevrelerin O'nun bu özlemiyle bağdaşmadığını göremiyordu bu dönemlerde.

Ve... 12 Eylül 1980 faşist darbesi gündeme geldi. Dönem değişti. Koşullar ağırlaştı. Devrimcilik yap-mak; ulusal kurtuluşçu ideolojii savunmak zorlaştı. Artık keskin sözler adına gizlenmenin koşulları kalmamıştı. Artık pratik konuş-malıydı. Zübeyir YILDIRIM'ın o gün-

ne dek inandığı, bağlandığı örgütleri bunu yapabilecek nitelikte değildi; devrim yapmak, Kürdistan'ı kurtarmak gibi kutsal hedefler, onların çok çok yabancı olduğu hedeflerdi. Nitekim, darbeden sonra tüm sözlerini unutup soluğu Avrupa'da aldılar. Artık sözle de olsa devrimden, Kürdistan'ın kurtuluşundan söz etmez oldular.

Bu dönemlerde Zübeyir YILDIRIM, yıllarca beynine empoze edilen şartlanmalardan sıyrılmaya; mücadele arenasında tek başına ayakta kalmayı başaran PKK'ye kulak vermeye başladı. Dinledikçe ondan etkilendi; etkilendikçe sempatisi arttı. Ve 1985 ilkbaharında artık kesin kararını veriyor; söylediği sözlerle gerçek benliğine kavuştuğunu gösteriyordu: "Silahlanmak, halk adına Kürdistan dağlarında kanının son damlasına kadar sömürgecilere karşı savaşmak isterdim. Ama yaşam ve dizlerim buna elvermiyor. Fakat cep-hesel faaliyetlerde kaldırılabilecek her türlü hizmeti gözümü kırpmadan yerine getireceğim."

1984 yılından itibaren PKK ön-derliğinde Kürdistan'ın dört bir tarafında silahlı direniş mücadelesinin yükseltilmesiyle birlikte, sö-mürgeci-faşist Türk devleti baskı ve işkencelerinin yanı sıra komplolarına da hız verdi. Bütün bu uygulamalar-dan en çok etkilenen kesimlerden birisi de Mardin yöresindeki süley-

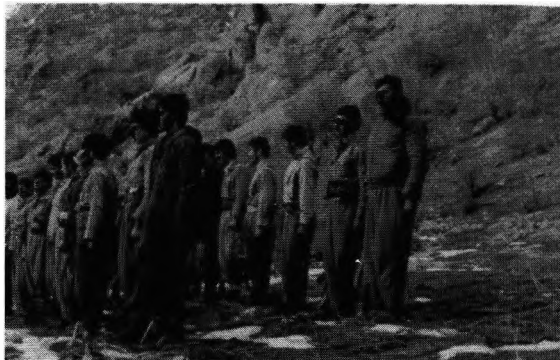
manlar ailesi ve özellikle de Zübeyir YILDIRIM oldu. Sömürgeciler ön-celikte bu ailenin geçmiş dönem-lerdeki ihanet belgelerini arşivler-den çıkardılar. Ailenin geçmişteki bu kötü mirasından yararlanarak onları yeniden işbirlikçiliğe çekmek istediler. İnsanlık onurunun asla kabul edemeyeceği, akla sığ-mayacak tekliflerde bulundular. An-çak bundan sonuç alamayınca bu kez kamçı politikasını uygulamaya başladılar. Aile içinden ve çevresin-den sürekli tutuklamalara baş vur-dular; işkenceleri yoğunlaştırdılar. Bu yöntemle de sonuç vermediğini gören sömürgeciler, en son ve en alçakça oyunlarını sahneye koydu-lar. Bu öyle bir komploydu ki, başarıya ulaşması halinde hem Zübeyir YILDIRIM'ın fiziki varlığına son verilecek ve hem de ailenin geride kalan fertleri Kürdistan Ul-sal Kurtuluş Mücadelesine ve önde-ri PKK'ye karşı kıskırtılarak sö-mürgecilerin kucağına itilecek-lerdi. Zübeyir YILDIRIM, bu kompl-onun farkındaydı ve şöyle diyor-du: "Bu bir devrim sorunudur. Gerçek olan bir şey varsa o da, davamızın ve yürütülen mücadelemizin doğru-luğu ve haklılığıdır. Bu davada ölüm günceldir ve ben bu uğurda ölüm-mütlülüğün zirvesinde olacağım." PKK'nin doğru ideolojisi, politikası ve komploları boşa çıkarmadaki başarılı yöntemleri ile Zübeyir YILDIRIM'ın sağlığındaki eğitici dü-şünceleri düşmanın oyununu bozdu ve fiyaskoyla sonuçlanmasına yol açtı. Sömürgeciler O'nu 16 Mart 1986'da katlettiler ama aşireti ken-di yanlarına çekmeyi başaramadı-lar. Bu olay aşiretin ve kitlelerin büyük tepkisi ile lanetlendi.

Zübeyir YILDIRIM, yurtseverliği ve Kürdistan davasına bağlılığı ile, hayatını ortaya koyma pahasına da olsa altak düşmanın halkımızı bölüp parçalama ve birbirine kır-dırma politikalarına büyük darbe vurdu. O, ihanetin lanetli suratına unutulmayacak bir şarkı olarak indi. Halkımız O'nu birar ve diren-mesini daha da güçlendirip müca-delesini zafere ulaştırarak anacak ve yaşatacaktır.

- Kahr olsun Sömürgecilik!

- Yaşasın Kürdistan Halkının Yüce Direnme Ruhu!

Ekrem GÜVEN Yoldaş Mücadelemizde Yaşıyor

Ekrem GÜVEN Yoldaş, Bir Grup Savaş Arkadaşı İle Birlikte (Arka sırada sağdan üçüncü)

Sömürgeci-faşist Türk ordu sü-rüsü ile HRK partizanları arasında 22 Mayıs 1986 tarihinde Çıray Dağı'nda çıkan çatışmada şehit düş-en yoldaşlarımızdan birisi olan Ekrem GÜVEN, 1966 yılında Sil-van'da doğdu. İlkokul ve ortaokulu aynı yerde okuduktan sonra girdiği Silvan Endüstri Meslek Lisesini 1985'te bitirdi. Spora ilgi duyan Ekrem GÜVEN, 1981-85 yılları arasında çeşitli spor dalları ve özel-likle de atletizmle uğraştı. Aynı zamanda maddi sorununu çözümle-mek amacıyla başlangıçta kahveci-lik, daha sonra soğuk demircilik yapıtı.

Okul dönemlerinde azgın faşist baskılarına rağmen, haksızlıklara ve sömürgeci uygulamalara karşı dur-maktan kaçınmadı. Lise yılların-daayken bir öğretmenlerinin tutuk-lanması üzerine öğrencilerin kay-makamın evine yaptıkları bir protes-to yürüyüşünde en önde yer aldı ve gözaltına alındı. Ancak kısa bir süre sonra serbest bırakıldı.

Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi göttükçe O'nu da etkiliyor ve kendisine çekiyordu.

Yöredeki devrimcilerle ilişkile ge-çerek mücadeleye hizmet etmeye kararlıydı. Nitekim 8 Eylül 1985'te fiili olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi saflarına katıldı. O günden itibaren elde silah sömür-gecilere ve yerli hainlere karşı kararlılıkla savaştı.

1986 yılında askeri ve siyasi eğitim faaliyetleri içine alınan Ekrem GÜVEN yoldaş, kısa süreli bu eğitim faaliyetinden sonra yeniden Kurtuluş Birlikleri içerisinde görev aldı. Bahar Atılımı boyunca eylem-den eyleme koştu. Bu dönemin değerli yaratıcı kahramanlarından biriydi. En zor koşullarda bile en küçük bir zaaf içine düşmeden düş-manın üzerine kararlılıkla yürü-mesini bildi.

Ekrem GÜVEN yoldaş, yine böy-leli bir mücadele içindeyken, Çıray Dağı'nda meydana gelen çatış-mada son mermisine kadar savaş-arak şehitler kervanına katıldı. O'nun kısa ama şerefli mücadele yaşamı saygı duyulacak direnme örnekleriyle doludur. Anısı müca-delemizde yaşatılacaktır.

6. Yıldönümünde Mazlum, Kemal ve Hayri Yoldaşların Önderliğindeki...

Baştarafı Son Sayfada

luyordu. Eylem biçiminin ölüm sonucu olması konusunda görüş birliği vardı. Zamanlamada ise, Hayri, Urfa grubunu beklemekte ısrar ediyordu. O'nun bu ısrarı Kemal'e soruluyordu. Şunu söyledi: "Hayri'nin mutlaka hesapladığı birşey var. Ben bu arkadaş kadar ince düşünen birini görmedim."

Diyanbakır grubunda konuşma fırsatı bulamayan arkadaş "bomba patlatma" olanağı bulamamıştı. Bundan dolayı eylem otomatikmen Urfa grubuna sarkmıştı.

Urfa grubu dönüşünün son günü mahkeme dönüşü Hayri, "BAŞARDIK!" diyordu.

"BAŞARDIK"

"Başardık, başardık! Beş kişiyle başardık!" diyordu Hayri.

Başarılan neydi? Halkların tarihinde önemli dönüm noktaları vardır. Öyle ki bu noktadan ötesi ya var oluş, ya da yok oluşturmaları. Onlar için, kalbin duruşu durumunda hastaya şiddetli şoklar yapılır. Şok sonucu kalp ya çalışır ve yaşam yeniden başlar, ya da çok cız cız olan yaşam belirtileri tamamen yok olur. Halklar için de ölüm noktaları böyledir. Halkların tüm yaşam fonksiyonları noktada yoğunlaşmıştır. O noktada başarı, yeniden yaşamın sürmesine, başarısızlık da durmasına yol açar.

Stalingrad direnişi, SSCB'nin şahsında sadece sosyalizm için değil, SSCB'ye bağlaşıklık olarak tüm dünya demokratik cephesi için dönüm noktasıdır. Stalingrad direnişi, sosyalizm için yenilgiden yeni çıkarma bakımından dönüm noktası olurken, faşizm için başaşağı gidiş yönünde dönüm noktasıdır.

Alama (Alamo), Teksas'ın bağımsızlığı savaşımında, halkı top-

yekün direnişe yönelmesi bakımından dönüm noktası iken, Meksika istilası açısından başaşağı gitme yönünde bir dönüm noktası olmuştur.

Dien Bien Pu zaferi, Vietnam için varoluş bakımından dönüm noktası iken, Fransız emperyalizmi açısından, Uzak Doğu'dan defoluş yönünde dönüm noktasıdır.

Ve Ninova kuşatması Medlerin, varoluş bakımından dönüm noktası iken, Asur vahşeti açısından yok oluş yönünde dönüm noktasıdır.

Hemen hemen her halkın yaşamında benzer dönüm noktaları vardır.

Halklar, tüm güçleriyle, ulusal duygularıyla, bu noktalarda düşman güçlere karşı boy verirlir. Bu noktalarda oynanan "ya hep ya hiç"dir. Kazanan taraf tek tir.

Biz halk olarak tarih boyunca iki kez, bu tür dönüm noktaları yaşadık. Ninova kuşatması; halk olarak özgür bir geleceğe; Akbataroy'un Persler tarafından işgali de; halk olarak bugüne değin süregelen köleliğe yol açtı. Halkımız ciddi olarak bunun dışında pek dönüm noktası yaşamadı.

2500 yıl köle olarak yaşayan Kürtler, 20. yy.'ın son çeyreğinde yok olmaya yüz tutmuşken, Halk olarak varoluş düşüncesiyle tekrar toparlanmaya girişti. Bu toparlanma; proletaryanın ideolojisinin önderliğinde ve geniş halk kitlelerine dayanması itibarıyla KYAKSAR'dan bu yana başarısız olan bir halk hareketiydi. Ne var ki, bu ayaklanma düşünceden fiili duruma geçememişti.

Halkı, düşünsel olarak topyekün bir direnişe hazırlayan proletaryanın örgütlü gücü PKK, stratejik olarak hedeflediği sömürgecilik karşı taktiksel yönelişin örgütsel

hazırlığı içinde iken, sömürgeci güçlerin topyekün saldırısıyla karşılaşıp ve zorunlu olarak geri çekilişe yönelirken; mücadelede esir düşenler zindanlarda yarının topyekün savaşını, bir avuç kadro ve taraftar olarak vermek zorunda kalmışlardır.

Bu savaş, sömürgeciliğin ve bir avuç esirin şahsında Kürdistan halkının savaşıydı. Ve bu savaş; Kürdistan halkının çok cız cız olan yaşam fonksiyonlarının ya hızlanışa, ya da yok oluşa gideceği savaşı. Öyle ki, Kemal'in deyimiyile: "Kürdistan'ın kalbi Diyanbakır'da. Diyanbakır'ın kalbi de burada atıyor." Bu kalp ya duracak, ya da çok cız yaşam fonksiyonlarını hız vererek atmaya devam edecektir.

Dün, güneşin kutsadığı çocuk KYAKSAR, Ninova'nın düşüşüne, Ortadoğu halkları ve Medler adına tek bir şey haykırıyordu: "BAŞARDIK!" Med yıkımından bu yana tam 2536 yıl geçmişti. O günden bu yana Kürdistan'a grip çıkan tüm emperyalist, istilacı, despot güçler, kan, soykırım, vahşet ve sefaletten başka bir şey vermediler halkımıza... Kürt halkının yüreğine, bilincine, kinin, nefretin ve direnişin yanısıra, korkuyu, yılmılığı, teslimiyeti, ihaneti ve usaklığı da ektiler.

Nasıl ki Kürt halkı yok oluşun sürecinde Zerdüşt'ün oluşturduğu yurt tutma-varolma ideolojisiyle, Ortadoğu'nun kutsal isyanının kutsal ateşini yakıtıysa ve tanrı Ahu-damazda'nın karanlıkları yırtan güneşin yol göstericiliğinde, kutsal topraklara kök salıp, insanlığa Medya uygarlığını kazandırdıysa; geçmişin düşmanını aratmayan, günümüz despotlarının vahşetinin odaklaştığı Diyanbakır zindanlarında, binlerce yıldır sömürgeci despotların ve istilacıları

nın oluşturduğu kan denizinde yeryer büyük ulusal ve toplumsal kurtuluşumuzun kan gülleri Mazlumlar, Hayriler; Karadenizin hırçın dalgalarından bir esinti olan, mücadeledeki varlığıyla Asur'a karşı Ortadoğu halklarının kutsal ittifakını çağrıştıran Kemaller ve daha niceleri, ulusal direnişin tükeniş noktasında 2536 yılın getirdiği korkunun yarattığı ihanetin karanlıklarını Hayri'nin dilinde "BAŞARDIK" çığlıklarıyla yitiriyorlardı.

Çağdaş KYAKSAR'ın, çağdaş mücadelesinin bu çile çocukları "BAŞARDIK" derlerken, 14 Temmuz 1982'yi halkımızın tarihine "inat günü" olarak geçirmenin ve bugünün mimarı olmanın onurunu yaşıyorlardı.

14 Temmuz'da başlayan Ölüm Orucu 7 Eylül 1982'de ilk şehidini veriyordu. Kemal; kendisine, "Vazgeç, boşuna kendi kendine işkence edip öldürecekisin. Ölümünle ne değişecek ki?" diyen düşmana, "Ben boşu boşuna ölmeyeceğim. Biz öleceğiz, ardımızdan gelenler ölecek, onların ardından gelenler de ölecek ve bu böyle sürüp gidecek. Önemli olan Kürdistan bağımsızlık mücadelesinin meşruluğu ve haklılığıdır. İşte ben bunun için ölüyorum. Bizim ölmemiz de çok, çok şey değişecek" derken davaya olan sarsılmaz inancını ve kitleye hiçbir zaman kaybetmediği güvenini düşmana haykırarak dile getiriyordu.

Son günlere doğru, "Direniş ne kadar güzel, öyle değil mi?" demişti.

12 Eylül'ü inat diye mi beklemişti Hayri, bilinmez. Bilinen 12 Eylül vahşetinin göbeğinde yine bir 12 Eylül günü bomba gibi patlamasıydı. Ölüm orucu boyunca be-

nin oluşturduğu kan denizinde yeryer büyük ulusal ve toplumsal kurtuluşumuzun kan gülleri Mazlumlar, Hayriler; Karadenizin hırçın dalgalarından bir esinti olan, mücadeledeki varlığıyla Asur'a karşı Ortadoğu halklarının kutsal ittifakını çağrıştıran Kemaller ve daha niceleri, ulusal direnişin tükeniş noktasında 2536 yılın getirdiği korkunun yarattığı ihanetin karanlıklarını Hayri'nin dilinde "BAŞARDIK" çığlıklarıyla yitiriyorlardı.

15 Eylül günü ölüm döşeginde, "En fazla bir saat yaşarım" diyen Akif, ancak yarım saat daha yaşayabilmişti. Ölüm bu kadar kendine sevdalı birini gördü mü acaba?

"Asla!..." "Ölüm orucunu bırakmayacak mısın" diyen düşmana Ali, işte böyle haykırıyordu: "Asla!" 17 Eylül 1982, bu komünist militan şahsında onurlanmış bir gün olarak anılacaktır bundan böyle.

"Hiçbir devrimci mirasımız yoktu..." diyebilen Mazlumlar, Hayriler, Kemaller; kendilerinden sonra gelecek nesillere, bunu söyleme fırsatı tanımadılar. Kürdistan savaşçıları artık; "Bir mirasımız yoktu" diyemeyecekler.

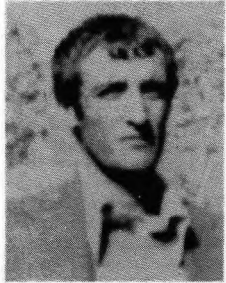
Onların, dava adamlarının ölümünün yüceliği buradadır. Bu eserin mimarlarını ve mirasını kavrayalım.

SON SÖZ...

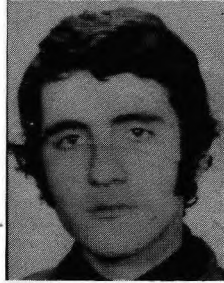
Korkusu olmayanların, cesareti büyük olmaz. Yüreğinde büyük korku taşıyanlar; büyük cesaret göstermezlerse, korkunun kölesi olmaya mahkumdurlar. Bunlar: gecenin zifiri karanlığına mahkum olan ay gibidirler. Oysa zifiri karanlıklar güneşin karşısında terk-i diyar etmiş tir.

Kürdistan halkının zifiri karanlığa terk-i diyar ettirmek için güneş olmalı, ateş olmalı. Korkumuz büyük, cesaretimiz daha büyük olmalı.

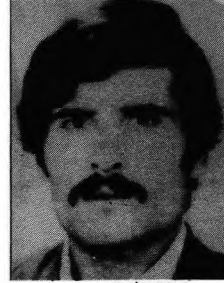
Eylül Ayı Direniş Şehitlerimizi Yükselen Mücadelemizde Yaşatıyoruz

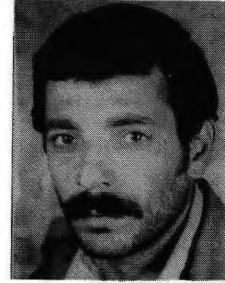
Cuma TAK

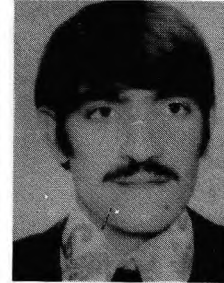
Abdurrahman MANAP

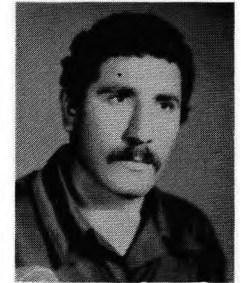
Sadun DEMİRKOÇ

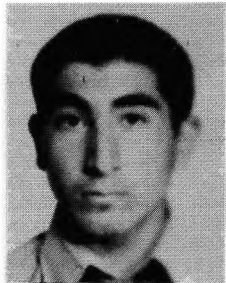
Cuma BOZKOYUN

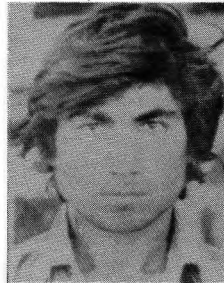
Ali ÇAT

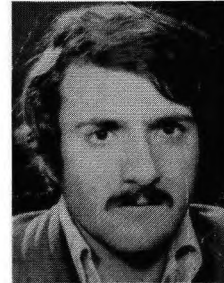
Adnan ZİNCİRKIRAN

Aytekin TUĞLUK

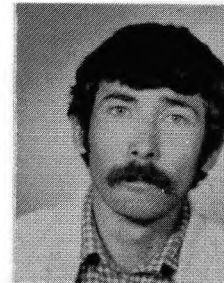
Ahmet ATLAN

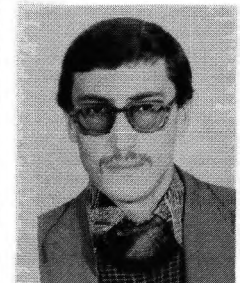
Ömer AKTAŞ

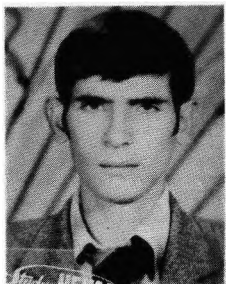
Rahime KAHRAMAN

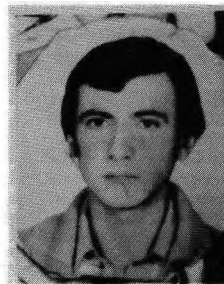
Kerim BAYTAR

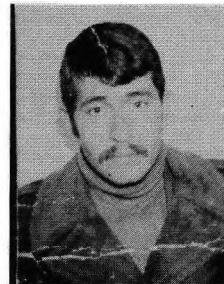
Fazlı YILDIRIM

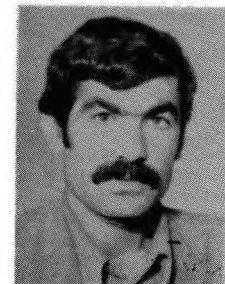
Mahmut GÜDEN

Mehmet ESEN

Mehmet SİNCAR

Davut TAŞKIN

Ali ÇİÇEK

Halil YAVUZ

Zeki AKIL

Ömer DAYI

Hüseyin KARAGÖL

İlhan ...

Mazhar TÜZÜN

Koçer ...

Faysal DUNLAYICI

PKK ÖNDERLİĞİNDEKİ KÜRDİSTAN HALKININ GÜCÜ

HER TÜRLÜ KOMPLOUYU ALTETMEYİ BİLECEKTİR

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin sömürgeci-faşist Türk devleti tarafından dikilen engelleri ve girişilen komploları bir bir boşa çıkararak atılım kaydettiği ve buna karşılık Türk sömürgeciliğinin karşı-devrimci savaşını daha da üst boyutlara çıkartarak, hava kuvvetlerini de devreye sokarak açık ve resmi katliamlara giriştiği bir dönemde, KUKM ve önderi PKK'ye yönelik uluslararası komplolarda da yeniden bir sıçrama ortaya çıktı. Tam da Türk faşist devletinin, aralarında Güney Kürdistan'dan bazı yerleşim alanlarının da bulunduğu Kürdistan'ın 22 yerinde bombalama saldırılarına giriştiği ve halk katliamı düzenlediği bir günde; aynı zamanda 15 Ağustos Atılımının 2. yıldönümü olan bir günde; Hamburg'da bir Kürt gencinin tutuklanması ile sonuçlanan uluslararası yeni bir komplo düzenlendi. Yine aynı dönemde, kimler tarafından gerçekleştirildiği göz önünde alınarak, ancak gerçek suçluları ısrarla gözlerden gizlemek istenen Palme suikastını PKK'nın düzenlediğine dair sahte haberler emperyalist ve sömürgeci güçlerin basın-yayın organlarında yeniden boy göstermeye başladı.

Bu komplolar, düzenleniş tarzındaki birçok çarpık öge ve arkasındaki güçleri ele veren yönleri bir yana itilse dahi, yalnızca düzenledikleri ve yeniden kamuoyu gündemine sokuldukları dönem göz önüne alındığında bile, inandırıcılığını bütünüyle kaybeden ve senaryoları kötü düzenlenmiş basit birer oyundan öteye gidememektedirler. Hamburg komplosunun düzenlendiği ve Palme olayının yeniden ısıtılması kamuoyu gündemine sokulduğu dönem, Türk faşist devletinin Kürdistan halkına karşı giriştiği İsrail'in gözü dönmüş saldırılarına taş çıkartan saldırı ve katliamlara denk geliyor. Yani, sömürgeciliğin devlet

halkasını teşkil eden Hamburg komplosunun gelişim seyrine bakmak, yukarıda belirtilen karşı-devrimci hesapları en bariz biçimde ortaya koyacaktır.

Hamburg Komplosu Neden ve Nasıl Geliştirildi?

15 Ağustos 1986 günü, Hamburg'da Faruk Bozkurt isimli bir Kürt genci, TC-Hamburg Konsolosluğuna karşı bir suikast planladığı iddiasıyla tutuklandı. Hamburg polisi, 18 Ağustos'ta yaptığı bir basın toplantısı ile olayı kamuoyuna açıkladı. Açıklamada ayrıca, suikaste kullanılmak üzere örgüt tarafından gönderilen patlayıcı madde ve silahın da Hamburg merkez garında bir emanet kutusunda ele geçirildiği belirtiliyordu. Yine iddiaya göre, olaydan bir gün önce polise gönderilen bir imzasız mektupta, "suikast girişimi" ihbar edilmiş ve patlayıcıların içine konduğu emanet kutusunun numarası bildirilmişti. Bunun üzerine polis harekete geçerek emanet kutusunu açmış, patlayıcılara ve silahla el koymuş, içinde bir başka emanet kutusunun numarası yazılı olan ve anahtarları da bulunan bir mektubu Hamburg Kürdistanlı İşçiler Derneği'ne göndermişti. Mektubu alan Faruk Bozkurt ise, olanlara bir anlam veremeyip emanet kutusunda ne olduğunu anlamak için merkez gara gittiğinde, pusuya yatmış olan polisler tarafından yakalanmıştı. Ondan sonra ise, basın-yayın organları günlerce bu olayla cıkalındı, Hamburg polisinin "başarısı"na övgüler dizildi, "PKK teröristliği" üzerine gürültüler koparıldı. Ve... en büyük teröristlik olan TC'nin Kürdistan halkına saldırısı bu olay etrafında

Kürdistanlı Yurtseverler, Hamburg Komplosunu Protesto Amacıyla Avrupa Çapındaki Çesitli Eylemlerin Yanısıra Hamburg ve Bonn'da da Birer Açık Grevi Gerçekleştirdiler.

veren emperyalist efendilerini de güç duruma düşürmemeliydi. Zira, kamuoyu PKK'nın "teröristliği" konusunda ikna edilemezse, hem faşist cuntaya karşı uluslararası alanda geniş bir tepki doğacak ve hem de ona destek olanlar bir halkın katliamına ortak olmakla suçlanıp lanetleneceklerti. O halde, hem kamuoyu uğraştıracak sansasyonel bir haber bulunmalı ve dikkatler faşist TC'nin saldırılarına başka noktalara kaydırılmalıydı ve hem de bu saldırının "terörist" PKK'ye karşı girişilen masumi bir öz savunma olduğu imajı yaratılmalıydı.

Nitekim, faşist Türk devletinin hava saldırısının hazırlıkları ile Hamburg komplosunun hazırlıkları birbirine paralel olarak sürdüürldü ve her iki olay da 15 Ağustos şanlı atılımının 2. yıldönümünde patlak verdi. Fakat, kamuoyunun kafasında dogabilecek birtakım soruları bertaraf etmek için Hamburg komplosu üç gün gecikmeli olarak, yani 18 Ağustos günü bir basın toplantısı ile kamuoyuna duyuruldu. Böylece, komplo tam olarak başarıya ulaşamayp kâfalarıda birçok soru uyandırdıysa da, ilk birkaç gün için de olsa, emperyalistlerin güdümlü basın-yayın organlarında bolca işlendi ve bir kez daha tartışmalar "terörist" PKK üzerinde yoğunlaştı. TC'nin hava saldırısı da özellikle Hamburg'da gözlerden gizlenmeye çalışıldı. Bu arada şunu da belirtelim ki, sömürgeciler ve emperyalist efendilerinin bu planı tam olarak istedikleri sonuçları veremedi. Çünkü, Avrupa'daki yurtsever Kürdistanlılar geliştirdikleri birçok eylemle hem Türk uçaklarını hava saldırısının hedef ve sonuçlarını ve hem de Hamburg komplosunun içyüzünü önemli oranda teşhir ettiler ve kamuoyunu bu konularda duyarlı kılmayı başardılar.

Hamburg komplosunun kısa vadeli amaçları TC açısından bu şekilde belirlilebilir. Ancak bu komplosun bir de uzun vadeli ve diğer komplolarla ortak olan amaçları vardır. Bunlar da, Kürdistan halkını kutsal bağımsızlığı ve özgürlük savaşını özünü çarptırmak, KUKM'ni önderi PKK şahsında "teröristlik"le damgalayıp tecrit ederek dünya ilercii kamuoyu ile arasındaki bağları koparmak; Avrupa devletlerini Avrupa'daki devrimci-yurtsever örgütlenme ile yurtseverler üzerine saldırmak -ki, böylece kendisini çoktadır edinen ve teşhirini hızlandıran Avrupa'daki ulusal kurtuluşçu faaliyetleri engelleyi hesaplıyır- ve sonuçta ken-

disi açısından giderek daralan manevra alanını genişletmektir.

Bu komplosun bir de genelde emperyalistler ve özellikle de Hamburg'daki yönetim ve polis için taşıdığı önem var. Emperyalist güçlerin geçmişten beri Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı birçok komploya ortak oldukları ve PKK şahsında onu mahkum etmeye çalıştıkları biliniyor. Hamburg komplosu da bu amacın bir diğer parçası olarak gündeme konmuştur. Ayrıca, Hamburg'daki devlet yönetimi ve özellikle de polis gücü böylece bir komployla, sarsılmış olan prestijini yeniden tesis etme umudunu beslemiştir. Şöyle ki, son dönemlerde Hamburg'da meydana gelen birtakım olaylar polisin etkili bir güç olduğu konusunda kamuoyunda şüpheler doğurmuş ve polisin beceriksizliği kanısı yayılmıştır. Göreve yeni gelen Hamburg İşçileri Senatorü, hem kendi etkinliğini ve hem de polisin etkinliğini kurmak amacıyla böylece bir olaya dört elle sarılmıştır. Düzmece bir senaryo hazırlanarak yürürlüğe konup, Hamburg polisinin bir suikastı önelediği sansasyonel haberi ile ne kadar becerikli olduğu kamuoyuna gösterilmek istenmiştir. Olayın hemen arkasından gazetelerde boy boy, "Hamburg polisinin başarısı bir suikastı önledi" tarzında haberlerin yayılması bu amacı açıkça ele vermiştir. Gazeteler, geçmişteki başarısızlıklarına değinerek polisin bu yeni olaydaki işgüzarlığına övgüler dızmışlardır. Bu anlamda, başlangıç açısından da olsa, Hamburg polisi ve İşçileri Senatorü hedeflerine bir ölçüde ulaşmışlardır, ancak olayların gelişimi bu sevincin pek de uzun sürmediğini ortaya koymaktadır. Tıpkı, İsveç istihbarat servisi SAPO'nun Palme suikastı ile bataga batması gibi, Hamburg polisi de bu olay içinde boğulacağına benzemektedir.

Evet, açıkça görülmektedir ki, Türk sömürgecileri ile Alman emperyalistlerinin tarihi kirli suç ortaklıkları KUKM'ne karşı da sürmektedir ve sürecektir. Her dönemde olduğu gibi bir kez daha, komplo, yalan ve entrika suçlu ve haksız olanın en geçerli silahı haline gelmiştir.

tutuklanması ile sonuçlanan komplo, içinde taşıdığı birçok tutarsızlık ile daha başından bu komplosun ardındaki güçleri ele verecek nitelikte. Komploya adı karıştırılmak istenen Hamburg-Kürdistanlı İşçiler Derneği'nin bir basın toplantısı ile kamuoyuna komplosun içyüzünü açıklaması ve PKK-Avrupa Temsilciliği'nin buluşturulmak istendiği bu oyunu sergileyen bir bildiri yayımlaması kamuoyunu gerçekler üzerine kafa yormaya zorladı. Şimdi, çeşitli Alman gazetelerinde de üzerinde durulan bazı sorular komployu gerçekleştiren güçlerin gerçek yüzlerini ortaya koyuyor.

Her şeyden önce, komploya kurban edilmek istenen Kürt genci Faruk Bozkurt'un avukatı olaydan ancak altı hafta sonra soruşturma dosyasını inceleme izni almıştır. Hatırlanacağı üzere, İsveç'te aynı şekilde bir komploya kurban edilen Kürdistanlı bir grup yurtseverin de ne ile suçlandıkları gizlenmiş, dosyalarını görmelerine izin verilmemiştir. Bu, komplosun ardındaki gerçek suçluların kendilerini ele verme korkularının en açık göstergesidir.

Olaydan ancak altı hafta sonra müvekkilinin dosyasını inceleme olanağı bulabilen F. Bozkurt'un avukatı, "Dosyanın içerdiği şeyler İşçi Derneğinin öne sürdüğü komplo teorisine ters düşmüyor" diyor.

Polisin verdiği bilgilere göre, kendisini sözde PKK'lı olarak tanıtan bir kişi, polise bir ihbar mektubu yazarak patlayıcı maddelerin bulunduğu emanet kutusunun numarasını bildirir ve bu patlayıcıların İşçi Derneği'nin bir üyesi tarafından alınarak Türk Konsolosuna karşı suikaste kullanılacağını ileri sürer. Mektubun geliş tarihi 14 Ağustos'tur ve polis bu tarihten sonra harekete geçer. Mektubu, "Devleti Koruma Şubesi"ne iletir. Ancak henüz böylece bir mektup ortada yokken, "Devleti Koruma Şubesi" Bölüm Müdürü, 13 Ağustos günü olay üzerine bir değerlendirmeye yazmış ve dikkatleri PKK'nin böyle bir suikaste girişebileceği üzerine çekmiştir. Bu üzerinde durulması gereken ciddi bir noktadır. Polis ancak kendilerine gönderilen ihbar mektubu üzerine "olay"dan haberdar olmuşsa; nasıl oluyor da bundan bir gün önce, yani ortada bir şey yokken böylece bir şüphe ortaya konulabilmektedir?

Diğer taraftan, polis 15 Ağustos günü, saat 11. 50-12. 50 arasında merkez garını ablukaya alarak sözde ihbar mektubunda belirtilen 747 Devamı Syf: 22'de

KOERDEN MOGELIJK ACHTER AANSLAG OP PALME

Van der Waerden: "Het is niet anderszins maar de moord op premier Palmé staat de aandacht van de Zweden getrokken. In het bijzonder naar leden van de Koerdische Arbeiderspartij (PKA)." (Hürriyet)

En lichte: "Het is niet anderszins maar de moord op premier Palmé staat de aandacht van de Zweden getrokken. In het bijzonder naar leden van de Koerdische Arbeiderspartij (PKA)." (Hürriyet)

Isveç polisinin kanaati kesinleştirdi

Palme'nin katliamı PKK

Bozkurt-Anwölfe hatten Akteneinsicht

Terror-Anschlag von Kurden in Hamburg vereitelt

Die Ermittlungen des Hamburger Staatsanwalts sind abgeschlossen. Die Kurden hatten einen Anschlag auf den deutschen Bundeskanzler geplant. Die Kurden hatten einen Anschlag auf den deutschen Bundeskanzler geplant. Die Kurden hatten einen Anschlag auf den deutschen Bundeskanzler geplant.

Merkwürdigkeiten in Ermittlungsakten

Die Ermittlungen des Hamburger Staatsanwalts sind abgeschlossen. Die Kurden hatten einen Anschlag auf den deutschen Bundeskanzler geplant. Die Kurden hatten einen Anschlag auf den deutschen Bundeskanzler geplant. Die Kurden hatten einen Anschlag auf den deutschen Bundeskanzler geplant.

terörizminin en üst boyutlara çıktığı bir dönemde "PKK terörizmi" saf-sataları ayuka çıkarılıyor. Amaç; elbetteki Türk faşist devletinin Kürdistan halkına ve önderine karşı giriştiği ağır suçları ırtbas etmek; dünya kamuoyunun dikkatlerini Kürdistan halkının katliamından uzaklaştırarak faşist cuntaya rahat bir nefes aldırmak ve Kürdistan halkının meşru ve tek önderi PKK'yi dünya ilercii kamuoyundan tecrit ederek Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine verilebilecek desteği daha başından engellemektir.

Türk sömürgecileri ve emperyalistlerin ortaklaşa yürüttüğü kuydukları komplolar zincirinin en son

koparılan gürültülerle gözlerden gizlenmeye çalışıldı.

Ortaya çıkan bu durum, tam da Türk sömürgecilerinin, "Irak'ta PKK kamplarını bombalama" adı altında yurtsever Kürdistan halkını, kam-erkek, çocuk-genç demeden katlettiği, ve bunun adına da, "PKK'li teröristlerin ilerini başlandı" diye bir gün rastgeliyordu. Açık ki, bu bir tesadüf değildi. Faşist cunta, halkımızı katliamlara geçirirken, dünya kamuoyundan gelebilecek tepkileri de göz önüne almak ve bunları bertaraf etmek için bir şeyler yapmak zorundaydı. Ayrıca, kendisine bu alçakça saldırılarda sonuna kadar destek

PARTİZANIN MEKTUBU

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

DÜŞMANIN HAKKARI'YE YÖNELİK FAALİYETLERİ AJAN-YİLTİŞ ÇETECİLİK VE YURTSEVERLİK ADINA BUNA DESTEK OLAN GÜÇLER

Faşist Türk sömürgecilerinin ulusal kurtuluş kuvvetlerimize karşı savaşa istedikleri sonuca ulaşamayacakları çok erkenden belli oldu. Faşist Türk ordusunun köhneleştiği ve çaresizliği, 15 Ağustos devrimci eylemlerinin üzerinden birkaç ay bile geçmeden açığa çıktı. Ordusundan umduğunu bulamayan TC, yeni güçlere ve yeni silahlara sarılma gereğini hissetti. Ancak 15 Ağustos devrimci atılımı günlerine gelinceye kadar durum böyle değildi, burjuvazinin orduya ve dolaşısıyla kendisine güven duygusu bu denli zayıflamamıştı. Tersine, en dar günlerde "kurtarıcı" rolü atfedilen ordu, bu misyonun sonucu olarak her şeyi buluşturıldı; esas işlevi "anarşi, terör, bölücülük ve yıkıcılık"la savaşa olsa da, ordu başka işlere de karıştı. 12 Eylül faşist darbesi ile birlikte, ordu yönetim gücü oldu, yürütme görevini devraldı ve yargı yetkisini elinde topladı. Bozulan her şeyin yeni baştan düzenleyicisi olma çağına çıktı. Kolları sıvayarak sıkı bir restorasyona girişti. Düzeltemediklerini, yaratmak istediği "yeni düzen" açısından kambur olarak değerlendirdiği kurumları kesip attı. Bu kesip atma işinde biraz başarılı oldu ya da birçok siyasal çevre nezdinde başarılı olmuş gibi göründü. Askeri faşist yönetimin durumu en azından 1984 yılına gelinceye kadar dışardan böyle karşılandı. 15 Ağustos 1984'ten sonra, o ana kadar egemen olan bu kanı yıkıldı. Yıkılmadan önce ordu yine "kılıncı çektii", gılcına bir hisimla Kürdistan üzerine yürüdü. Kürdistan'ın adları fazla duyulmuş iki küçük kasabasına basan (kendi deyişle) 50-60 kişilik bir silahlı devrimci kuvveti imha etmek için, yüzbinlerle dağı taşı iltifa etti. Devrimci kuvvetlere sadece 72 saatlık ömür biçti, üç günde her şeyi yeniden yoluna koyacağına inandı. Ama üç gün çok erken bitti. Ardından günler aylara, aylar mevsimlere tamamlandı. Geçen zaman ordunun kılıncı köreltti, kılıç artık kesemez oldu; faşist ordu yoruldu, "mehmetçik" bitkin düştü. Kürdistan'daki savaş silahlı kutup parçalıyıp Türk ordusunun gerçek marifetlerini herkesin gözleri önüne serince, Türk burjuvazisi yeni dayanaklar aramaya başladı. Kara basını yeni dayanakların, umut bağlanan yeni güçlerin kimler olduğunu daha ilk günlerde kamuoyuna duyurdu. Yeni bir silaha kavuşmanın heyecanı, namılı eşiya Hamido'nun faşist ordu birliklerini kılavuzluk ettiği sırada çekilmiş fotoğrafları kara basında boy boy yayımlandı. Kürdistan'da Türk sömürgeci egemenliğinin bir sonucu ve onun bir ürünü olarak ortaya çıkan ve süreç içinde kurumsallaşan bir olgu haline gelen eşkiyalık, TC'nin imdadına yetişti. Kel başın şimşir tarağı eşiya Hamido oldu.

HAKKARI'DE YÜKSELEN DEVRİMCİ DİRENİŞ VE MASKESİ DÜŞEN GÜÇLER

III. - BÖLÜM

"Bir avuç" devrimci kuvveti imha etmek için, Türk Genelkurmayının karargahı Ankara'dan Siirt'e taşındı, Genelkurmay Başkanı operasyonları yerinde yönetti. Yine de akademi mezunu generallere, devrimci kurtuluş kuvvetleriyle başa çıkabilmeleri için, o ana değin edindikleri bilgi ve deneyim birikimi yeterli gelmedi. Bunun için eşiya Hamido'nun tecrübesine başvuruldu. Elini kana bulayıp dağı çıkmış, karını doyurmak için köy basıp ev soymuş, yaşamak için bir feodalın hizmetine girmiş ve onun elinde her türlü çirkfe bulaşmaya hazır hale getirilmiş, içinde yer aldığı koşulları da zorlamasıyla en sonu azılı bir halk düşmanı haline gelmiş olan Hamidoculuk, aynı mesleği en üst düzeyde temsil eden Türk ordusu için birincil dercede müttefik bir güç olarak benimsendi. Tabii benimsemekle de yetinmedi, eşkiyalığı yasallaştırdı. Daha önceki uygulanması sırasında önemli işler başardığı anlaşılan "İzale-i Şekavet Kanunu" yeniden yürürlüğe sokuldu. Kürdistan üzerindeki sömürgeci egemenliğin devamının güvencesi olarak kabul edilen eşiyanın adı "köy korucusu" olarak değiştirildi. Köy basıp ev soyan eşiyanın adı "köy korucusu"na çevrildi. Meclisten geçmesine bile gerek duyulmaksızın, yerel sömürgeci yöneticiler kendilerine tanınan yetkiye dayanarak, bütün "mahkumlar" için af ilan ettiler. Af karşılığında önlerine tek bir görev konuldu: Apocılara karşı savaşmak. Yeryüzünde düzeni koruma ve kollama görevinin silahlı eşiya devredildiği başka bir ülke daha bulmak herhalde olanaksız bir şey. Ama bu ülkede yaşayan halkın durumunu anlayabilmek hiç de zor olmasa gerekir.

Elbette bu yeni bir olgu değil, kurulduğu günden bu yana TC'nin Kürdistan'da izlediği gelenekselleşmiş bir politikadır. Özünde eşiya, tarihinin hemen her döneminde TC tarafından büyük bir itibar buldu. Öyle ki, sözüme yasaama yetkisini elinde bulunduran TBMM'nin sıraları Kürdistan'ın en önde gelen eşiyalarına layık görüldü. Bucaklar, Ensarioğulları, Zeydanlar gibi belli başlı şakiler, "halkın temsilcileri" sıfatıyla uzun süre Türk parlamentosunda boy gösterdiler. Kuşkusuz bu takımın en tipik örneği devrimci-ilerici kamuoyuna da yakından tanıdığı M. Celal Bucak oldu. Bucaklar bir aşiret bile değildi, bir aileydi. Ününü her kirlili işte eli olmasından alan, geniş bir alanı baskı ve zorbalıkla kasıp kavuran bir aile. Çete şefi olan M. Celal Bucak, çevresine topladığı yüzlerce mahkumla sayısız cinayet işledi, yüzlerce masum insanın kanına girdi, halkın malını gaspetti, yoksul köylülüğü haraca kesti, toplumda her türlü yozluğu ve ahlaqsızlığı geliştirmeye çalıştı. Yaptıkları için TC'nin kendisine verdiği ödül, birkaç dönem arka arkaya "millîyetçilik" seçtikleri oldu. Yeni dönemde Bucakların misyonuna soyunan çevrelerden biri de Zeydanlar. Çetenin reisi Mustafa Zeydan. Yüksekova'da oturur: Yukarı Pinyan'ın aşireti reisi, Yüksekova belediye başkanı, uluslararası uyuşturucu madde ticaretinin Kürdistan'daki en büyük temsilcisi, TC ile I-KDP arasındaki ilişkilerde arabulucu ve ajan-milis çete örgütlenmesinin Hakkari bölge şefi gibi genç ünvanların sahibi. Türk sömürgecilerle işbirlikçilik ve usak-

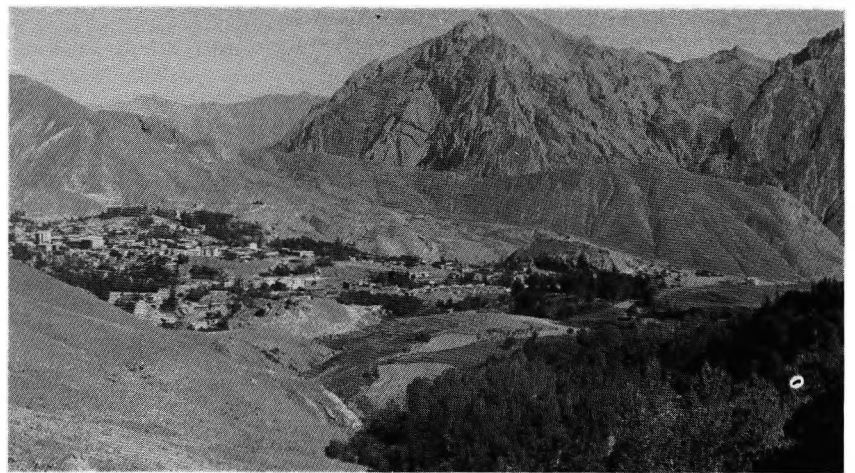
lığı babadan kalma bir meslek olarak sürdürüyor. Babası Kerem Ağa, Hakkari bölgesinde meydana gelen bütün isyanların bastırılmasında aktif bir rol oynadı. Tabii Zeydanlar da sömürgeci Türk devletine yaptıkları hizmetin karşılığında birkaç dönem "millîyetçilik" seçtirildiler.

"Mahkumluk", Kürdistan'da çok eski dönemlere dayanan ve yaygın bir biçimde yaşanan bir olaydır. Bu olgu, yabancı egemenlik altında toplumun kendi iç sosyal ve siyasal gelişmesini sağlayamaması ve sınıfsal gelişmenin dumura uğratılmasıyla doğrudan bağlantılıdır. Ülkemizin tarih boyunca hep yabancı egemenlerin üzerinde çektiği kilitleri bir alan olması ve çekişmelerin

nucu sömürgeci Türk devleti nezdinde "mahkum" durumuna düşen kabile ve aşiret güçleri, büyük ölçüde sınırın karşı yakasına geçerek I-KDP'ye katılmışlardır. Ama bu "İltihak" olayının sonuçlarının olumlu olduğunu söylemek, esas olarak doğru olmayacaktır. Aşiret ve kabile çelişkilerini körükleyerek halkımızı güçsüzlüğe mahkum edenler yalnızca sömürgeciler değildir. Bunda ilkel milliyetçi oluşumlar ve küçük-burjuva yapıların da küçümsenemez bir payı vardır. I-KDP ve bunun gibi örgütler içinde aşiretçi bağların yerine ulusal bağların gelişmesi için hiçbir ciddi çaba harcanmamıştır. Tersine, çok geri de olsa, insanlarımızda varolan yurtseverlik duyguları bile

sonunda kendine yabancılaşır, eşiya olur, silahını yoksul halka çevirir. Burada da aynı durum söz konusudur, aynı yabancılaşma geçerlidir. Özellikle bu şekilde Güney Kürdistan'daki harekete katılanlar korkunç bir biçimsizliğe uğratılmışlardır. Bir hayli uzun yol almış "mahkum" mantığına sahip olan böyleleri unsurların, en basit çıkarlar karşılığında yapamayacakları kirlili bir iş yaktır.

Sömürgeci-faşist Türk yönetiminin çıkardığı "Köy Korucuları Yasası" ile Hakkari özgünlüğü devrimci güçlerin karşısına en büyük engel olarak çıkarmaya çalıştığı karşı-devrimci silahlı çetelerin teşkilinde gözünü diktiği kaynaklardan biri de dışardaki bu önemli

sıcak savaşa kadar varması, toplumun durmaksızın parçalanmasına yol açmıştır. Kürt egemen sınıfları çoğunlukla çatışan taraflardan birine yaslanıp usaklığı tercih ederken, teslimiyeti ve ihaneti reddeden Kürt halkı varlığını koruyabilmek için aşiretler ve kabileler biçiminde dağlara çekilmişlerdir. Dağ yaşamı halkımızı uyarlıtılan daha da uzaklaştırmıştır. İçinde bulundukları bu yaşam biçimi, aşiretler ve kabileler arasındaki çatışmaları adeta süreklileştirilmiş, bütün bunlar toplumdaki parçalanmayı alabildiğine derinleştirmiştir. Yabancı egemenler Kürdistan'daki egemenliklerini bu kaos ve kargaşa üzerinde temellenmiş, mevcut çelişkileri kızıştırarak çatışmaları daha da körüklemişlerdir. Çünkü içte birbirleriyle çatışarak güçten düşürülmüş bir halkı yönetmek zor değildir. Bu yüzden de, "böl-parçala yönet" politikası, Kürdistan'daki egemenliklerini sağlama için istenen Kürdistan'daki egemenliklerini bir temel araçlardan biri olmuştur. Birbirleriyle çatıştıran aşiretler ve kabileler bir yandan yabancı egemenliğin devamına hizmet ettikleri için tarih karşısında halkımıza karşı suçlu duruma düşerken, öte yandan sömürgeci tarafından "suçlu" ilan edilmişlerdir. Kendi gerçekliği karşılıklı suç işlettirilen Kürt insanının adı bu kez "mahkum", "eşiya" ya, "kanun kaçağı"na çıkmıştır. Kürdistan'da birbirleriyle çatışıp ardından dağıtılan taraflar zamanla sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından ezilmiş, sömürgeci egemenliğe itaat edecek ölçüde uysallaştırılmışlardır.

Genelde Kürdistan'da yaşanan gerçek bu olmakla birlikte, bu durum Hakkari için bazı değişiklikler göstermektedir. Hakkari alanında aralarındaki çatışmalar so-

zamanla tükenme noktasına getirilmiştir. "Mahkum" durumuna düşen her aşiret ve kabile mensubu gücü oranında bu örgütler içinde mevki edinmiştir. Örgüte katılan herhangi bir insanın gücü etrafına toplayabildiği silahlı adam sayısı ile ölçülmüş, nitelik dikkate alınmamıştır. Belki bu güçlere saldırı yöneltililecekleri sözde bazı düşman hedefleri gösterilmiştir. Ama çoğunlukla bu hedeflere karşı ortak kuvvetler biçiminde saldırı düzenlemekten kaçınılmıştır. Çünkü düşmandan ele geçirilen savaş ganimeti reis komutan ve emrinde bulundurduğu silahlı güçlere aittir. Ganimetin başkasıyla paylaşılması çıkarlarına aykırıdır. Reis-komutan ganimetin büyük bölümünü kendisine ayırır, geriye kalanı savaşçıları arasında paylaşır. Sonuçta sıra çarpışmalarda ele geçirilen silah, mermi vb. türünden malzemenin paraya çevrilmesine gelir, iş silah kaçakçılığına dökmülür. Hemen her "peşmerge" kaçakçılıkla uğraşır. Artık savaş denilen şey bir hayli riski beraberinde taşıyan bir "gelir kapağı" olmuştur. Bir düşman karakoluna saldırıda bazıları eğer gözüpek bir biçimde hedefe ulaşan ilk kişi olmak için öne atılıyorsa, bu onların kurtuluş için ölçsüz bir fedakarlık duygusuna sahip olmalarından değildir. Kişi o anda ganimete ilk ulaşan olmak için her şeyi göze almaktadır. Düşmanı geri letme ve vatani kurtarma gibi düşünceler ya unutulmuş ya da ana amaç olmaktan çıkmıştır. Hemen herkes sadece eldekine yenisini katmayı düşünmektedir. Bunun devrimci literatürdeki adı bellidir. Savaş ağılığı. Yurtseverlik maskesi altında "mahkum" zihniyeti bu güçlerin saflarına egemen olmuştur. İlk çıkışı hangi hakla temele dayanırsa dayansın, esas olarak "mahkum"

"mahkum" potansiyelidir. "Köy korucusu" olmayı kabul etmek koşullu Hakkari'de dönemleri için bu güçlere çağrı yapılmış, af vaad edilmiştir. Özellikle I-KDP içinde yer alan Gerdi aşiretine ve Gerdi aşiretinin çeşitli kabilelerine mensup bazı unsurlar TC'nin çağrısına olumlu cevap vermenin çabası içine girmişlerdir. Kabile reisleri bu kirlili isten büyük karlar sağlamak için Türk faşist yetkilileriyle pazarlığı kızırtmışlardır. Ayrıca yine bu amaçla TC ile I-KDP arasında çeşitli tarihlere heyetler düzeyinde birçok görüşme yapılmıştır. Her iki tarafın görüşmeler sırasında Hakkari somutunda üzerinde en çok durdukları alan ise Şemdinli olmuştur. TC yetkilileri kendi hükümetlerinde Güney Kürdistan'dan gelebilecek göçmenlere kapılarını açtığını açıkça ifade etmişlerdir. Bu çok tehlikeli bir girişimdir ve bununla ilkel milliyetçi oluşumların Doğu ve Güney Kürdistan'da oynadıkları kötü rol Hakkari başta olmak üzere Kuzey-Batı Kürdistan'da da oynattırılmak istenmektedir. Niyetin bu olduğuna kuşku yoktur. Ama niyetin bazan sahiplerini cehennem kadar götürdüğü de asla unutulmamak zorundadır. Hesaplarını PKK'nin ve onun önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesinin imhası üzerinde kuran güçlerin akibeti uğrayacakları iyi bilinmelidir. Ne pahasına olursa olsun, PKK, faşist Türk sömürgecilerin savaşta Kürdistanlaştırmaya oyunlarını boşa çıkaracak, halkımızın birbirleriyle çatıştırmalarına izin vermeyecektir. Faşist sömürgecilerin emrinde çeteciliği soyunanlar anında kitlelerden tectir olacaktı ve karşılardan yekvücut olmuş bir halk bulacaklardır. Halkımız nezdinde tümüyle teşhir olmuş birkaç "mahkum"

eskinin faşist Türk ordusunda bir sıra neferi olmayı kabullenmesi sonucu etkilemeyecek, ama ülkemizin hangi parçasında olursa olsun, böyeleri yakalarını halkımızın elinden kurtaramayacaklardır.

Faşist Türk sömürgecilerinin oluşturmaya çalıştıkları ajan-milis-çete örgütlenmesinin kaynağını sadece "mahkum" potansiyeli ile sınırlamak gerektiği anlaşıldır bir şeydir. Çetecilik kaynağını esas olarak genelde yabancı egemenliğin ve özde Türk sömürgeciliğinin uzun bir tarihsel süreç içinde biçimlendirdiği objektif zeminde almak-tadır. daha açık bir biçimde ifade etmek gerekirse, Kürdistan halkının ulusal, sosyal, siyasal, ekonomik ve kültürel alanlardan sergilediği çağdışı geri kalmışlık durumu, düşmanın bugün halkımızın kurtuluş mücadelesine karşı kullanmak istediği başlıca silahlardan biridir. Kürdistan'da ulusu ulus yapan bütün etmenler yabancı egemenler ve yerli işbirlikçileri tarafından korkunç bir tahribata uğratılmıştır. Her şeyden önce Kürdistan'ın toprak bütünlüğü parçalanmıştır, çok eski tarihlerde kadar uzanan iki parçalı bölünmüşlük, birinci emperyalist savaştan sonra dörde çıkmıştır. Bu yetmiyormuş gibi, yabancı egemenlik altında toplumun sürekli derinleşen parçalanmışlığı, Kürd insanında kavram düzeyinde de olsa tek bir vatan olgusunun kökleşmesine yol açmıştır. İşgalci güçlere karşı direnme dönemlerinde halkımızın daha üst örgütlenme biçimlerini ortaya çıkaramaması, bunun yerine daha geri bir özellik taşıyan aşiret ve kabile örgütlenmesine sarılması, aşiretler ve kabileler arasındaki çatışmaların bir türlü dinmek bilmemesi ve bunun dışardan daha da körklenmesi toplumu adeta atomlarına kadar bölmüş, milli bağlar gelismişmiştir. Sınırları iyice küşülülmüş bir toprak parçası üzerinde ve halkın öteki kesimlerden tecrit edilmiş olarak yaşayan aşiretler için, vatan olgusu çoğunlukla bu küçük toprak parçası olarak algılanmıştır. Dolayısıyla halkların uğruna her şeylerini feda etmekten asla çekinmedikleri yurt sevgisi ilkel bir sevgi olmanın ötesine geçmemektedir. Üzerinde tarih boyunca yaşanan topraklar her şeyiyle bilinir tanınmadıkça güçlü bir yurtseverliğin gelişmesi de zaten mümkün değildir. Devrimci kurtuluş birliklerimizde katılan köylü gençliğin durumunda da bunu görebiliyoruz. Ömründe belki de kendi köyünün sınırları dışına ilk kez çıkan bu insanlar, bir bölgeyi baştanbaşa dolaşıp yeni alanları tanıdıkları zaman "Kürdistan ne kadar büyükmüş" diyebilmektedirler. Bunun için vatanseverlik de ancak devrimci savaş içinde gelişmekte ve gerçek anlamına kavuşmaktadır.

Genel anlamda uluslar belirli bir çağın, kapitalizm çağının bir tarihsel kategorisi olsalar da, ulusu meydana getiren etmenlerin tümü kapitalizmle birlikte ortaya çıkmazlar. Halklaşmaya geçişle birlikte insanlar belli bir toprak parçası üzerinde yerleşik bir yaşama kavuşur, onu kendilerine yurt edinirler. Yurtlarını yabancı, işgal güçlerine karşı savunurlar. Egemen sınıflar, örgütlü oldukları için, yurt savunmasının başını çoğunlukla onlar çekler. Sömürücü karakterine rağmen, ulusu ulus yapan etmenlerin gelişmesinde inkar edilemez tarihsel bir rol oynarlar. İster köleci, ister feodal dönemde olsun, egemen sınıflar tüm halkın dil ve kültür hazinesine muazzam katkılarda bulunurlar. Uluslaşma çağına, burjuvazi, bilini ve kültürel gelişmeyi tam bir patlamaya dönüştürür. Bizatili kapitalist pazar dil birliğini yaratır, kapitalist sınıf tüm ulusun başına geçerek feodal engelleri parçalar,

ulusun iktisadi ve siyasal parçalanmışlığına son verir, ulusal devletler doğar. Kısacası, her egemen sınıf, gelişme ve olgunluk dönemlerinde, esas olarak, halkın gelişmesine öncülük eder, ilerici bir rolün sahibi olur. Kürdistan'da egemen sınıfların tarihi bunun tam tersini gösterir. Med konfederasyonunun yıkılmasından sonra, Kürd egemen sınıfları daima yabancı egemenliğin gönüllü uşakları olmuşlardır. Onlar belki bazen efendi değiştirmeye çalışmışlar, ama yabancı efen-diler Kürdistan'daki "Truva atı" rolünden vazgeçmeyi asla düşünmemişlerdir. Kendileri milli kültürün gelişmesine en küçük bir katkıda bulunmadıkları gibi yabancı kültürün halka empoze edilmesinde yoğun çaba harcamışlardır. Çifte baskı altında tutulan halk kitleleri, korkunç bir örgütsüzlük ortamında koyu bir karanlığı yaşamaya mahkum edilmişlerdir. Kapitalist sömürgecilik, egemen sınıflardaki ulusa yabancılaşmayı son sınıra vardır-mıştır. Onlar için bu ulusun ulusal kurtuluşu gibi bir sorun yoktur. Bu sorun Türk egemenlik sistemi içinde tamamen erimek ve bu uğur-da çaba harcamakla çözümlenebilir. Kürd egemen sınıflarının ajanlığı ve Türk sömürgecilerinin bilinçli eritme politikasıyla, yabancılaşmanın etkisi belli oranda halk yığın-larına da taşırılmıştır. Ulusal kurtuluşta hayati çıkarları bulunan sınıf ve tabakalar, gerçek çıkarları-nın nerede olduğunu bilincinde değildir. Bugün faşist Türk sömürgecileri Kürdistan'da yarattıkları işbirlikçi ihanet görüşünü çete tarzında örgütleyip silahlandırırken, geri komundan yararlanarak halkı da bu suça ortak etmek istemektedir.

Kürdistan'da halkın içinde bulunduğú geriliğe ancak devrimci savaşla son verilebilecek, olumsuzluklar ancak devrimci savaşla aşılabilecek, uluslaşma ancak devrimci savaşla mümkün olabilecektir. Gerçekte Kürdistan halkı yeterince asil biçimine kavuşmamış bir ham-madde gibidir. Halkın yenilmez kişiliği, yeni çağın Kürdistanlısının yenilmez gücü devrimci savaşın geliştirilmesiyle ortaya çıkarılacaktır. Denilebilir ki, Kürdistan'da devrimin temel sorunu, sadece faşist Türk sömürgecileri ve yerli uşaklarının ülkemiz üzerindeki egemenliklerine son vermek değil, bölünmüş, parçalanmış ve dağıtılmış bir halkı uluslaştırmaktır. Düşman da bunun bilincindedir ve halkımızın zayıflıklarını daha da derinleştirmek istemektedir. Özellikle Hakkari somutunda bu durum daha açık bir biçimde görülebilmektedir. Düşman satın aldığı aşiret reisleri vasıtasıyla tüm aşiret üzerinde denetim kurmaya ve çeteleştirmeye çalışmaktadır. Bu yeni bir olgu da değildir. Geçmişteki isyanların kırılmasında da yerli

gericiliğin, işbirlikçi kabile ve aşiret reislerinin rolü belirleyici olmuştur. Sömürgeciler her zaman silahlı çeteler oluşturarak isyancıların üzerine çıkmışlardır. İsyancılar çoğunlukla aşiretçi özellikler içermiş, buna karşılık oluşturulan çetecilik de aşiretçiliğin damgasını taşımıştır. Düşman, isyan eden aşiretleri ya bu aşiret düşman olan aşiretleri ya da kendisine bağlı işbirlikçi aşiret güçlerini kullanmıştır. En sonuç alıcı olanı ise ikinci biçimi olmuştur. Düşmanla daha sıkı işbirlikçilik ve uşaklık ilişkisi içinde bulunan aşiret reisleri, yabancı egemenlere dayan-dıkları için, kendi aşiretleri içinde daha büyük bir otorite durumuna gelmişlerdir. Bu hain takımı aşiret güçlerini uysallaştırıp uşaklığa alıştırmaya çalışmış, süreç içinde hamurları uşaklıkla yoğrulan güçler ortaya çıkmış, bunlar gerek-tiginde silah kuşanarak düşmanın hizmetinde savaşmaktan çekinmemişlerdir. Aşiretin bünyesinde aşiret reisinin uşaklık politikasını tas-vip etmeyenler ise, köleleştirici aşiret başlarında kurtulamadıkları için düşmanın oyunlarına alet edilmiş, iradeleri dışında da olsa işbirlikçilik kervanına katılmak zorunda kalmışlardır. Şimdi devrimciler için başlıca görevlerden biri yurtsever aşiret güçlerinin bilinçsizce düşmanın oyunlarına alet olmalarına son verilmesi, hain çetebaşları ve uşak aşiret ve kabile reislerinin teşhir ve

tecrit edilerek cezalandırılması, aşiretin geriye kalanının devrime kazanılmasıdır.

Hakkari alanında Türk sömürgecileriyle geçmişten beri uşaklık ilişkileri içinde olan aşiret güçleri, Şemdinli'de Beyzadeler ile Yüseköy'de Çukurca'da Payanış Aşiretinin ileri gelenleridir. Pinyanış aşireti reisi olan Zeydanlar Türk egemen sınıfları ile ilişkileri İdris-i Bitlisli'ye kadar uzanır. "Cumhuriyet" döneminde Ahmet ve Mustafa Zeydan'ın babası olan Kerem Ağa Kürdistan'da TC'nin mutemet bir memuru gibi çalışmış. TC'ye hizmetlerinden ötürü Mustafa Kemal Kerem Ağayı kendisine kardeş ilan etmiş-tir. Pinyanış aşiret reisleri Mustafa Kemal'in bu yakın ilgisine sadakatle karşılık vermişler, TC'nin basit -

ama tehlikeli- bir piyonu haline gelmişlerdir. Bunlar alanda ortaya çıkan bütün isyanlar sırasında istisnasız TC'den yana tavır almış, bir karşı-devrimci çete gücü olarak isyancılara karşı savaşmış, direnşilerin ezilmesini sağlamışlardır. Bugün de Kerem Ağanın çocukları olan Ahmet ve Mustafa Zeydan ile yakın akrabaları olan Mecit Piruzbeyoğlu (Mecit Ağa) Hakkari'de çeteciliğin örgütlenmesinde başrolü oynamaktadırlar. Beyzadelerin de TC ile ilişkileri "Cumhuriyet" in kuruluş yıllarına kadar uzanır. Şimdiki aşiret reisleri olan Hakkari'de faşist sömürgecilerin azılı bir uşağı ve çeteciliğin önde gelen örgütleyicilerinden biridir. Beyzadeler tarihleri boyunca sürekli düşmanla işbirliği yapmışlar, karşı-devrimci çete gücü olarak her isyanda Türk sömürgecilerinin yanında yer almışlar, isyanların bastırılmasına en aktif bir biçimde katılmışlardır. Yöre tarihsel işbirlikçiliği ve ajanlığı ile tanınan bu aşiret, düşmanın Hakkari'ye ilişkin planlarının uygulamaya konulmasında önemli kolaylıklar sağlamıştır. Bugün aynı aşiret mensup sayıları elliye varan çete, sonuçlarına katlanmayı göze alarak, bilinçli bir tavırla faşist sömürgecilerin silahını kuşanmıştır. Şemdinli'de kahramanca savaşarak şehit düşen yiğit PKK militanları Cuma, Celal, Rubar, ve Tekin yoldaşların katledilmelerinde bu çetelerin rolü belirleyici olmuştur. Adı geçen işbirlikçi aileler ve hain aşiret reislerinin TC ile eskiden beri sürdürdükleri ajanlık ilişkileri 12 Eylül askeri-faşist darbesi sonrasında daha da gelişmiş, 1984-85 döneminde çeteciliğe dönüşmeye başlamıştır.

Faşist Türk sömürgecilerinin üzerine titizlikle durup çeteciliği egemen kılmaya çalıştıkları aşiretlerden biri de Şemdinli'de yerleşik bulunan Gerdi aşiretidir. Çeteciliğin örgütlenmesinde faşist-sömürgeci Türk devletiyle ilkel milliyetçilik arasında gerçekleşen suç ortaklığı, en açık biçiminde bu aşiret üzerinde oynanan alçakça oyunlarda kendisini göstermektedir. Gerdi'ler Hakkari alanında I-KDP'nin etkinliğini en çok yaşayan aşiret durumundadır. Yalnız bu aşiret önemli ölçüde dağılmış, aralarında kan davaları ve çelişkilerin de bu-

ler ve Berox kabilelerinin bir araya getirilip uzlaşmaya varmalarında ve her iki kabilenin çeteciliğe soyunmasında I-KDP'nin oynadığı rol belirleyici olmuştur. Berox kabile reisleri şimdilik hala I-KDP'nin içinde olsalar da, Türk sömürgecileriyle de ilişkileri vardır ve Şemdinli'ye silahlı çete olarak dönmeyen hazır-lıkları içindedir. Hacı Hürşit ise I-KDP şefleriyle defalarca görüşmüş, onların onayını almadan aktif çetecilik için kolları sıvamaktan sakın-mıştır. Her iki kabile de çeteci olmayı kabullenmede faşist sömürgecilerden çok I-KDP'nin onay ve desteğine önem vermişlerdir. Bu nedenle I-KDP'nin olumlu cevap vermesi çeteciliği hızlandırmıştır. Hasan yoldaşın bir kompo ile katledilmesi, Ahmet ve Cihangir SAKIN adlı PKK taraftarlarının hunharca katledilmeleri bu onayın alınmasından sonra gerçekleşmiştir. Ancak devrimci savaşın yükseltilmesi vealandaki hain çete reislerinin tepelenmesi halinde, aşiretin geriye kalan kesimlerinin çeteciliğe karşı tavır alması ve devrimci güçlerin yanında ulusal kurtuluş mücadelemize katılması zor olmayacaktır.

Hepsi bu kadar değil. Düşman Hakkari'de sadece ajan-milis-çete faaliyetini hızlandırmakla yetin-medi. Hakkari aynı zamanda "Pişmanlık Yasası"nın ilk uygulanmaya konulduğu alanlardan biri oldu. Faşist sömürgeciler, özellikle mücadele saflarına katılmış yeni savaşçıları kurtuluş birliklerinden koparabilmek için her türlü alçakça yöntemi denediler. "Yasa"ya işlerlik kazandırmak için TC yetkilileri, I-KDP temsilcileri ve hain aşiret reisleri arasında üçlü toplantılar düzenlendi, savaşçıları devrim saflarından uzaklaştırmak yolları araştırıldı, tartışmalar yapıldı, kararlar alındı. Savaşçıların arkasından elçiler gönderildi, aileleri devreye sokuldu. Faşist sömürgecilere teslim olmaları istendi. Teslim olmayı reddederlerse ailelerinin ağır zararları uğrayacakları bildirildi. Teslim olmaları istendi. Teslim olmaları halinde "kollarına dokunulmayacağına" dair "söz" verildi. Tüm tehditlerine rağmen savaşçıların kendilerine teslim olup al-dilemelerinin zayıf bir ihtimal olduğunu çok iyi bilen sömürgeciler, şıngırmak kapılarını sayısız arttırdılar. Bölgelekle kurtuluş birliklerinden ayrılıp I-KDP ve İKP'ye katılmakla, ailelerinin tehlike ve tehditlerden kurtulması için yeterli olacaktı. Aşiretçiliğin, alıcılığın ve kan bağlarının henüz güçlü olduğu Hakkari'de, faşist sömürgecilik ve ilkel milliyetçilik ittifakı yeni savaşçılara boyun eğdirmek için bu gerici bağ-ları sonuna kadar zorladı. Faşist sömürgecilerin kendi başına yapamadıklarını bu ittifak gerçekleştirdi. Nitekim, tüm tehditlere rağmen, devrimci mücadele saflarına katılan yeni savaşçıların en zayıf olanları bile TC'ye teslim olmayı kabul etmediler. Ama ailelerinin maruz bırakıldığı alçakça uygulamalara fazlaca dayanamayan birkaç kişi sonunda I-KDP'ye teslim oldu. Kürt insanını faşist sömürgeciliğe karşı savaşmaya karar verdiğine "pişman ettirme" onursuzluğu ilkel milliyetçiliğe düştü.

Faşist sömürgeciler, daha başından beri Türk uluslaşmasının mayasında varolan başka halklara karşı düşmanlığı körüklemek, Türk şovenizmini şahlandırmak, halkımızın içinde bulunduğu geriliği ve mücadelemizin alana geç yansımasını kullanarak bölge halkının devrimci güçlere yaklaşmasının önüne geçmek amacıyla, alanda faaliyet yürüten devrimci güçlerin "Ermeni militanları" olduklarını alçakça damagajlı manevraları erkenden bozguna uğrattı. Faa-

Devamı Syf: 23'te

12 Eylül Faşist Rejiminin 6. Yıldönümünde

KEMALİST-FAŞİST REJİMİN DERİNLEŞEN BUNALIMI

Baştarafı Syf: 1'de

Dünya Devrim ve
Demokrasi Hareketlerinin
Karşısına Çıkarılan
Reagan Modeli-Türkiye

1980'li yıllar başını ABD'nin çektiği emperyalist sistemin, dünya çapında boyutlanan ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketleri karşısında daha fazla dayanamaz duruma gelen bünyesini ayakta tutmak için yoğun arayışları yaşadığı yıllar olma gibi bir özelliğe sahiptir. Peki ama Türkiye'nin bu arayış içindeki yeri nedir ve niçin Türkiye'dir?

Türkiye'yi, "Küçük Amerika" yapmak... "Küçük Amerika" olmak... Türk burjuva egemenlerinin nasıl bir sevdası olagelmıştır; bu herkes tarafından bilinmektedir. "Küçük Amerika" olmak sevda salt basit bir hayranlığın ürünü değildir. Bu, Türk burjuva egemenlik sisteminin oluşumuna doğrudan bağlı olan, Türk burjuvazisinin karakterini ortaya koyan, bu karakteri iki kelimede özetleyecek kadar çarpıcı yansıtan bir belirlemedir. Bilinir ki, çocuk her zaman babasına özenir; bunun gibi, Türk burjuvazisi de gözünü başka herhangi bir yere değil, sistemin temsilcisi olan ABD'ye dikmiş, kendisini onun biçimlendirdiği kalıba girmekle daha görevli hissetmiştir. Ama denilebilir ki, yeni-sömürgecilik politikasıyla birlikte bu statü içerisinde giren tüm ülkelerde işbirlikçi burjuvazi genelde emperyalist sistemin, özelde ise ABD emperyalizminin çıkarları ve istekleri doğrultusunda biçimlenmek, bu ülke kaynaklarını yine bu çıkarlar ve istekler doğrultusunda sonuna kadar açmak durumundadır. Bu, elbetteki doğrudur. Ancak Türk egemen sınıflarının karakteri bu usaklığı dahi aşan bir özellik sergiler. Aşağıda daha da açmaya çalışacağımız bu noktaya bağlı olarak kısaca değinmek gerekirse, emperyalist sistemin kendi tarihinde yaşadığı en bunalımlı dönemde askeri şiddete dayalı olarak adeta bir emir komuta zinciri içerisindeki bir biçimleniş ile ABD emperyalizminin ikinci elden bir taşıyıcı olarak hareket etmeye elverişli bir oluşum için işbirlikçi-telceli Türk burjuvazisi ve onun iktidarından daha hayati bir örnek gösterilemez. Nitekim 12 Eylül ve sonrasında yaşananlar bu gerçeğin doğrulanmasıdır.

Esas olarak ise 1980 Türkiye'si, Türk egemen sınıflarının bu karakterine doğrudan bağlı olarak egemenlik sahası içinde emperyalist sistemin dünya çapında yaşadığı bunalımlar ve sorunların en derinden, en yoğun ve adeta bütün özellikleriyle yaşadığı bir düğüm noktasıdır. Bu düğümün nasıl ve kim tarafından çözüleceği yalnızca Türk egemen sınıfları için değil, tüm bir emperyalist sistem için hayati bir önem teşkil ettiği gibi, karşıt güçler açısından da aynı derecede önem taşımaktadır. Kısaca özetlenecek olursa, 1980 Türkiye'si, sınıfsal çelişkiden ulusal çelişkiye, siyasal, ekonomik, kültürel ve her alanda çelişkilerin en yoğun yaşandığı, karşıtlıkların çatıştığı, emperyalist sistemin bütününe yansıtan bir ayna ve tabii ki onun en zayıf noktası durumunda idi. Buna Türkiye'nin bölgedeki stratejik konumu

ve emperyalist sistem adına oynanmakla yükümlü bulunduğu rol de eklenince, emperyalizm için bu zeminin hayati önemi daha da artmaktaydı. Gelişmelerin önüne geçememek, bu halkı kaybetmek emperyalizm için sadece bir kolundan olmak anlamına gelen bir kayıp olacaktır. Sistemin hastalıklarının ölüm hastalığı olduğunun, kendisini hiçbir alanda ve hiçbir biçimde yenileme şansının kalmadığının açıkça belgelenmesi anlamına gelecek olan böyle bir durum, emperyalist sistemin yenilgiyi resmen kabul ve itiraf etmesi demek olacaktır. İşte bunun tam karşısı olarak, emperyalist güçler, bu zemini yenilgilerinin değil, kendilerinin yenileme olanaklarının varlığını ispat zemini, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerinin nasıl ezilip tasfiye edileceklerinin gösterildiği, bu konuda işbirlikçilerine yeni güvencelerin oluşturulduğu bir savaş alanı olarak gördüler ve uygulamalarını bunun üzerine kurdular.

Dünyamız askeri faşist diktatörlükleri şüphesiz ki Türkiye örneği ile tanımadı. 12 Eylül rejiminden önce dünyamızdan sayısız askeri-faşist diktatörlükler geçti. Bunlardan önemli bir çoğunluğu gelişen ulusal ve sosyal devrim hareketleriyle yıkıldılar. Bazıları bir İspanya örneğinde olduğu gibi sosyalist, ya da sosyal-

duğu durum ve karşı karşıya olduğu gelişmelerin sonucu olduğu yeni bir belirleme değildir. Gelişen ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerinin boyutlanması karşısında ekonomik, kültürel ve siyasal açıdan tam bir çaresizlik ve tükeniş yaşayan emperyalist sistem bu noktada artık tepeden tırnağa askeri şiddete dayanan bir saldırganlıkla gelişmelerin önünü alma çabası içerisinde girmek durumundaydı. Reagan bu azgın saldırganlığın azgın bir temsilcisi olarak iktidara getirildi. Evren-Ozal ikilisinin ifadesini bulan 12 Eylül rejimi de işbirlikçi rejimlerin ekonomik, siyasal, kültürel ve her alandaki tükenişinin sonucu olarak, yeni-sömürgecilik devrim hareketlerinin şiddetle ezilmesinin, sömürünün bu şiddete dayalı olarak derinleştirilmesinin tek biçimi ya da son bir çaresi olarak iktidara getirildi. Bazı çevrelerin 12 Eylül kaçınılmaz mıydı biçimindeki sıkça sordukları sorunun anlamsızlığı üzerinde durmaya gerek yoktur. 12 Eylül'ü doğuran nedenler Türk burjuva egemenlik sisteminin dayandığı temellere, geldiği noktaya ve bir bütün olarak sistemin durumuna bağlı çok köklü nedenlerdir.

Bugün hemen tüm çevrelerin kabul ettiği bir gerçek, 12 Eylül'ün salt bir iktidar değişikliği olmadığıdır. 24 Ocak ekonomik programı,

için beslenmesi ve bu zeminin model olarak seçilmesi bu bakımdan da tesadüf değildir; Türkiye'deki sınıfların durumu ile doğrudan bağlı olan bir seçimdir veya bir dayatmadır.

Elbetteki Türkiye tek örnek olarak kalmadı. Latin Amerika'dan Uzak Asya'ya kadar dünyanın çok çeşitli alanlarında özgül bir takım yanları olsa da benzeri gelişmeler hızla çoğalmaya başlamıştır. Dikkat edilirse 1980'lerin başı askeri-faşist diktatörlüklerin mantar gibi bittiği ya da mevcutlarına güç verildiği yıllardır. Ama bu yıllarda başını Türk faşist diktatörlüğünün çektiği bir gelişme daha vardır; bu, bir "demokrasi programı" ile ortaya çıkılmıştır. Nitekim bu demokrasi takvimi ABD ve Avrupa emperyalizminin doğrudan gözetimi altında titizlikle uygulanmaya, örnekteki engeller ise en acımasız ve en sinsi yöntemlerle kaldırılmaya çalışılmıştır. Avrupa'nın demokrasi sevda'sı, işte, gerçekte tümüyle bu programın içinde gizlidir ve anlaşılacağı gibi özü devrim ve demokrasi hareketlerinin tasfiyesidir. Bu program Şili'de, Salvador'da, Portekiz'de, İspanya'da, Filipinler'de, Güney Kore'de, Pakistan'da ve 'le. İrlanda'da farklılıkları da olsa uygulanmıştır. Ve hepsi tek tek incelendiğinde ortaya çıkan sonuç, bu programın yeni sömürgeleştiren işçi sınıfı ve demokrasi hareketlerinin yeni tasfiye ve ezilme programı olduğudur. Nitekim, ABD ve Avrupa'nın görünürde iki farklı yöntem imişcesine fakat aynı süreçte iç içe ördükleri şiddet ve eritme politikası tüm bu ülkelere dayatılmıştır. Bunda fazla başarısız oldukları da söylenememektedir. Salvador devrimi nasıl bir çürümeye uğratılmış, Şili muhalefeti ne duruma getirilmiş, İspanya'da, Portekiz'de faşizm hangi makayla korumaya alınmıştır bunlar gözler önündeki gelişmelerdir. 1986 kışından başlayarak Haiti, Filipinler, Peru, Pakistan vb. de yaşanan gelişmeler ibretle izlenmektedir. Cumhuriyet gazetesinin 15 Haziran 1986 tarihli Pazar ekinde okunan şu sözler sözkonusu programın niteliğini anlamak açısından açık bir örnek sunmaktadır: "Geçen ay ABD Dışişleri Bakanı George Shultz'un Güney Kore'ye yaptığı ziyaret sırasında Chun yönetimine verdiği pirim, muhalefete Yeni Kore Demokrasi Partisi'ni hayal kırığına uğrattı. Çünkü Shultz, Seul ziyaretinde muhalefet liderleriyle görüşmeyi reddetti. ABD Dışişleri Bakanının bu tutumu gözlemciler tarafından Güney Kore'deki muhalefete verilen bir mesaj olarak nitelendi. Gözlemciler göre bu mesaj şuydu 'Mücadelenizi parlamentoya dışına taşıyın!'..."

"ABD'nin bölgede bir gücü ve etkisi var. Bu etkinin demokrasiye yönelik olarak kullanılması arzuluyoruz. ABD belirli bir istikrar arıyor. Bizim istediğimiz de bu. Zaten yönetime geldiğimiz takdirde kamımız Amerika'nın ekonomik ve askeri yardımına her zaman açık tutma kararındayız..." (Yeni Gün-dem, Sayı 20) Yukarıdaki bu sözler ise Pakistan muhalefet lideri Benazir Butto'ya ait. Marcos'u "devirecek" Filipinler Devlet Başkanlığına "gelen" Corazon Aquino'yu ilk destekleyen de ABD olduğu biliniyor. Ve yine biliniyor ki, Aquino'nun Devlet Başkanlığına oturtulduğu Filipinler'de Marcos'u kapı dışarı edenler Marcos'un Savunma Baka-

nı Enrile ve Genelkurmay Başkanı General Ramos'dan başkası değildi. Gelişen yoğun kitle muhalefeti karşısında Bayan Aquino, hiçbir politik deneyime sahip olmadığı halde Marcos'un karşısına nasıl bir "dev" lider olarak çıkarıldı, bu senaryo hep birlikte seyredildi. Olup biten bu gelişmeler karşısında aklı başında hiç kimse bu ülkelerde bir demokrasi mücadelesinden ve demokrasinin zaferinden bahsedemez. Bütün bu örnekler ışığında açıkça görülen şey, emperyalizmin elbirliği ile yeni sömürgeleştiren işbirlikçi rejimlerini ayakta tutma çabasıdır. En basit çerçevesiyle emperyalizm gelişen işçi sınıfı ve halk muhalefetlerini şiddetle ezme gereğinin dayatıldığı noktada askeri faşist diktatörlükleri iş başına getirmiş, ezme ve teslim alma politikasının iç içe ördüğü bu süreçte ekonomik sömürü en uç noktaya vardırılırken, muhalefet özellikle Avrupa'da ıslah edilmiş, bu faşist diktatörlüklerin azgın baskı ve sömürleri kitleleri patlama noktasına getirdiğinde ise demokrasi havarileri rollerini oynamak üzere yine ABD uçaklarıyla sahneye indirilmiştir. İşte Avrupa'da "yeni-sol", "sosyal-demokrasi" vb. adlar altında sol'un biçimlendirilmesi, daha doğrusu ıslah edilmesi çabaları ve sonuçları... Avrupa metropollerinin askeri-faşist diktatörlüklerle idare edilen ülkelerin muhalefet çevrelerine açılan kucağının özelliği bundan ibarettir.

Emperyalizm, bu politikasında tümünden başarısız değildir, hatta çok önemli adımlar atabilmiştir. Bir Şili, Salvador, hatta Filipinler gibi devrimin esigine gelmiş birçok ülkede potansiyel bu sahte demokrasi hareketlerinin potansiyel erimeye alınmış ve önemli oranda eritilmiştir. Ancak, emperyalizmin dünya çapında uygulamaya koyduğu bu plan en çok umut bağladığı bir zeminde müthiş bir darbe almıştır. Bu zemin Türkiye'dir.

Planın en çok tutması gereken, tutmak zorunda görüldüğü Türkiye için de aslında yapılması gereken her şey yapılmıştır. 12 Eylül'de yönetime getirilen askeri faşist diktatörlüğe ekonomik, siyasal, askeri her alanda sonuna kadar destek sunulmuş, uygulamaların önünde en küçük bir pürüzün dahi kalmaması için ne lazımsa uygulanmıştır. Ordunun elinde çapul, talan, işkence, cinayet ve her türlü baskı meşru kabul edilmiştir. İşin ikinci en önemli yanı da ihmal edilmemiştir. Avrupa'nın kapıları siyasal ilticaya sonuna kadar açılmış ve bu merkezlerde ıslah programı adım adım uygulanmıştır. Bu için baş mimarı olan İsvetç, Almanya, Fransa buna zaten çok yakın olan Türkiye sol muhalefeti istedikleri biçime getirmekte, üstelik fazla zorlanmamışlardır da. Bu gelişmeler üzerinde kurulan hesaplar temelinde cuntaya bir de demokrasi programı çıkarılmış bunun her safhası uygulamaya geçirildikçe Türkiye'de askeri "demokrasiye bağlılığı" karşısında Avrupa müthiş bir hayranlıkla duy-maktan kendisini alamamıştır. Ancak, onlar adına ne yazık ki bu çabalar fazla sonuç veremeyecek benzemektedir, bu kesinleşmiştir. Türkiye'de plan tutmamıştır, tutmayacaktır. Evren-Ozal ikilisinin te-laşı, resmi ve gayri resmi (ama düzenin çerçevesini aşmayan) muhalefetin ve Avrupa'nın duyduğu sonsuz öfkenin nedeni buradadır. Anlaşıl-

demokrat yaftalı iktidarlara nöbet değişimine girdiler. Ancak hiçbirisi Türkiye'de olduğu gibi kendisine umut bağlanan bir model olarak dünyaya sunulmadı. Şüphesiz bunların da uluslararası zemini etkileme durumu vardı ve etkilediler de. Ancak hiçbirisi Türkiye'de olduğu gibi, güçlerin yaşam şansının ve olanaklarının denendiği bir zemin olarak dikkatleri bu ölçüde yoğunlaştırmadı. Son altı yılın gelişmeleri izlendiğinde gerçeğin böyle olduğu açıkça görülecektir.

Emperyalist sistem içinde Türkiye'nin yerini belirlerken, kanserli vücuttaki kanserli bir hücre terimi son derecede denk düşmektedir. İşte, ABD emperyalizmi ve genelde emperyalist sistem bu kanserli hücredeki deneyler temelinde kendi hastalığına çare aramış, çare oluşturmaya çalışmıştır. 12 Eylül faşist rejiminin sistem açısından önemli burada yatmaktadır.

Emperyalist saldırganlıkta en uç noktaya varış olan Reagan yönetiminin iktidara gelişi ile 12 Eylül faşist rejiminin iktidara gelişinin aynı döneme denk düşmesinin bir tesadüf değil, sistemin içinde bulun-

ya da Özal ekonomisi denilen ekonomik planlamadan sosyal yaşama kadar siyasi, ekonomik, felsefi vb. hemen tüm alanlarda askeri şiddet temelinde topluma dayatılan ve tabii ki tümüyle çürümeyi ifade eden bir model sözkonusudur. Tüm bu uluslararası tekellerle bütünleşmiş bir avuç işbirlikçi-telceli burjuvazinin çıkarlarına dayalı olarak geliştirilen bu model, kimliğini bulamamış orta sınıfların dejenerasyonu üzerinde ayakta tutmaya çalışılmıştır. Türkiye'de Özal'ın bir "orta direk" hikayesi yaratarak, bunların hamisi kesilmesini tesadüf olmayıp, bu modelin gereğidir. Ekonomik açıdan olduğu gibi siyasal ve kültürel açıdan da kimliğini bulamamış olan bu kesim, bir sınıf olarak ara rejim denilen geçiş aşamasının önemli bir dayanağını oluşturmuştur. Faşizm, Türkiye örneğinde açıkça görüldüğü gibi kendisini kurumsallaştırırken önemli oranda bu kesime dayanmıştır. Emperyalizmin en saldırgan kanadının elinde biçimlenen ve giderek diğer yeni-sömürge ülkelerine de dayatılan bu modelin başlanması umudunun en çok Türkiye

lacağı üzere karşısında bu kadar öfke duyulan ve şiddetle ezilmesi gereğine inanılan güç PKK ve onun önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesidir.

12 Eylül Rejimi Altında Türk Ordu Gerçeğine Bakış Ya da Türkiye'deki Sivil Politikacılığın Özü

12 Eylül faşist rejimi Türkiye gerçeğinin tanımamasında, özellikle demokrasi adına sergilenen sahtekarlıkların tarihte daima olduğu gibi yeni sahtekarlıklarla bir kez daha örülmeye hale gelmesinde büyük öneme sahiptir. Emperyalizm ve Türk egemen sınıfları kendileri için son derece uygun görüp biçtikleri bu model altında rahat bir soluk almak bir yana, tam tersi bir sonuçla karşılaşmış, geçmişte örtebildikleri ayıplarını da ele vererek müthiş bir çaresizliğin içine gömülmüşlerdir. Altı yıl geçmişti Türkiye tarihinin en net aynasıdır. Bu altı yılda herkes, her güç, her sınıf kendi gerçeğini, geçmişin yanlışlarıyla birlikte görme şansına sahiptir. Nitekim sağ ve sol adına yapılan tüm itibarlar bunun birer kanıtıdır.

12 Eylül askeri-faşist darbesi, başta politika olmak üzere bir bütün olarak toplum yaşamının ordunun elinde biçimlendirildiğinin itirafıdır. Görülmüştür ki, hala sözü edilen sivil politikacılık denilen olgu Türkiye gerçeği için söz konusu değildir. Türkiye'de siyasetin merkezi ordudur. Hiçbir siyasal oluşum ordu gerçeğinin dışında var olamaz. Şüphesiz ki ordu hiçbir yerde siyasetten ayrı olarak ele alınamaz. Şiddetin siyasetin en yoğunlaşmış ifadesi olduğu bilinir. Ama bu, Türkiye gerçeği söz konusu olduğunda daha özgün yanlışlarıyla ele alınmak durumundadır. Türk egemen sınıflarının ordunun kucağında doğması, Türkiye'deki siyasal, sosyal ve kültürel yaşamı da bunun üzerinde biçimlendirmiştir. Toplum bütün gözeneklerine kadar ordunun ağırlığını üzerinde hissetmiş, başta parlamento olmak üzere adına demokratik kurum ve kuruluşlar denilen siyasal, ekonomik, kültürel tüm örgütlenmeler, sendikalar hak ve özgürlükler ordunun icazeti ile var olmuş, yaşamış, ya da ortadan kaldırılmıştır. Bu bakımdan Türkiye'de hak ve özgürlüklerin hiçbir zaman tanınmaması, çok yabancı olgular olduğuna rahatlıkla söyleyebiliriz. İşçi sınıfına sendikalarla örgütlenme "hak"ı tanımır ya da bu "hak" alınır, ama milyonluk üyeye sahip bu sendikaların en küçük bir ses çıkamaz; sözde yasal bir hak olarak sağ'ında en sol'una kadar partiler kurulur ve kapatılır, ama bu milyonluk üyeye sahip partilerden ne sağ'ne de sol adına en ufak bir kıpırdanış görülmeyiz. Bu toplumun ekonomik, sosyal, kültürel her alanında karşılaşılan ve üstelik de fazlaca yadınanmayan bir durum, Türkiye toplumuna dayatılan bir yaşam tarzıdır. Partilerden sendikalarla, kültürel örgütlenmelere vs. kadar her şey adına bir gölge gibidir, var olarak sahnedeki görünüşü aslında basit bir figürandan öte bir şey değildir. Bütün bu kurumların, kuruluşların, gölgelerinin gerçek sahibi ise ordudan başkası değildir. 12 Eylül'de bir kez daha kanıtlanmış bu gerçeğin basit bir tekrarı yaparken, hiç de yabancı olmadığına şüphesiz yine gözümüzün önünde beliriyor. Demirel'en Ecevit'le, MIIP'den "sosyalist" partilerle kadar bütün sınıfsal demokrasi, sivil yönetim vb. çığırkankıllarla ortaya velleveye boğuyorlar. Tabii ki, sergilenen tam bir rezalet!

1986 Türkiye'sinde demokrasi-den söz edilebilirlik için değişen ne olmuştur? Toplumun üzerine bir

karabasan gibi çöken askeri-faşist diktatörlük ortadan kaldırılmış mıdır veya en azından bu faşist diktatörlüğün yıkımı ve demokratik gelişmenin yolunun açılması için atıldığı söyleyebilecek ciddi birkaç adım bile var mıdır?.. Bu sorular daha da çoğaltılabilir. Elbetteki bunların hiçbirisi yapılmamıştır. O halde acaba faşist generaller çetesi halka çektiği acı ve yoksulluklar karşısında inansa mı gelmiştir? Bu soru çok gariptir ama, Türkiye'de en yadınanmayacak sorulardan biri de bu olsa gerektir.

Türkiye, her şeyin özünden boşaltıldığı aynı zamanda bir şekilsizlikler ülkesidir. Bilinen nedenlerden ötürü, burada evrensel geçerliliği bile olsa kavramların gerçek özünü aramaya kalkmak, buna göre bir biçimlenişe ulaşmaya kalkışmak en olmayacak şeydir. Daha dün hiç değilse "askeri idare" teriminin derişenler, bugün bu yönetimi nasıl sivilleştiriyorlar. Türk politik yaşamının bir ibret vesikası olarak ortadadır. Ekonomiden siyasete tüm toplum yaşamında ordu bütün ağırlığını duyururken, yönetimin sivilleştirilmesini generallerin üniformalarının soyunması, ya da bu ağırlığın altındaki bir parlamento-nun "yasama"sında görmek Türkiye için yeni bir olay değildir. Türkiye'de adına parlamento denilen kurum, partiler, sendikalar, kitle örgütlenmeleri zaten hiçbir zaman bunun dışında soluk almamışlardır. Bunların ordudan bağımsız bir kişiliği hiçbir zaman olmamıştır. Bu açıdan, Türkiye'deki sivil politikacılığın ve politik kurumların bir Filipinler, bir Pakistan ya da diğer herhangi bir ülkedeki politik kurum ve şahsiyetlerle karşılaştırılması bile pek mümkün değildir. Bu ülkelerde de bugün, yasal partiler ve politikacılar benzeri özellikler gösterse de, dikkat edilmeli ki bu artık gelinen son noktadır, ve halen bugün bile buralarda bu partilerin adı etrafında yoğun kitle hareketleri görülebilmekte, bunlar düzeni zorlayıcı boyutlara varabilmektedir. Oysa Türkiye'de durum en başından itibaren böyledir, siyaset adına yapılan her doğum ölüdür, kişisizdir. Eski siyasi liderler bunun en somut ve en yakın kanıtıdır.

Elbetteki, Türkiye için de bir sivil kligin varlığından bahsedilebilir. Ama burada yukarıda belirtilen noktanın dikkatten kaçırılması vahim bir hata olacaktır. Henüz içinde yaşadığımız günler örnek alınacak olursa yasal ve yasal olmayanı ile kitlelerin karşısına bir siyasal kimlikle çıktıklarını iddia edenler kendi varlıklarını mevcut rejime karşı mücadelede görmemektedir. Ve bu daima böyle olmuştur. Bunlar orduya karşı politika oluşturmak bir yana, kendi varlıklarını bile ancak ordu vasıtasıyla sürdürmekte, ordu temelinde hayat bulmaktadırlar. Sivil klig ordu olmasa ayakta duramaz. Yani bugün mevcut rejime bir alternatif değildirler. Tersine, en sağ'ından en "sol" görünüşüne kadar hepsi ordu ile ilişki aramakta, meşruiyet kazanmayı ordunun çizdiği mevcut düzen çerçevesinde görmekteyiz. Bu bakımdan da muhalefet denilen şey aslında orduya karşı bir mücadele, bir çıkış olmayıp birlikte yürümenin çabasıdır; ya da daha açık olarak askeri şiddetle dayalı yönetimin maskelenmesidir. Ama bu da zaten Evren-Özal ikilisinde ifadesini bulmuş olan bir olgudur.

Emperyalizmin yeni-sömürge ülkelerle dayatmış olduğu model için neden Türkiye'yi seçtiği şimdi çok daha açıktır. Türkiye'de siyasetin baştan itibaren ordu kaynaklı olması, yani burada minarenin dikilen kılıfa zaten uygun olması durumu söz konusudur. Türk hakim sınıfları çıplak askeri şiddetle dayalı olarak doğmuş, gelişmesi

bunun üzerinde sağlamıştır. Terörcü bir karaktere sahiptir. Bu inkar edilemeyecek kadar açıktır. Türkiye özgünlüğü egemen sınıf politikasının bugün vardığı düzey ise her zamankinden daha fazla şiddetle derinleşmiştir. Türkiye'de egemen sınıf politikasının kendisi demokrasinin inkarıdır. O halde, bu sınıfın politik damgasının vurulduğu parlamento, seçimler vb. demokrasinin bir aracı olamaz. Bugün Türkiye'de birçok partinin katıldığı seçimlerin yapılması, bir parlamento-nun olması vs. sınıf siyasetçiliğinin barışçıl araçlarla yürütüldüğü anlamına gelmemektedir. Belirtilenlere göre bunlar, şiddetle dayalı, resmi politikanın maskelenmesidir. Türk savaş uçaklarının Güney Kürdistan'ı bombalaması ardından yaşanan gelişmeler bunun son çarpıcı kanıtlarından biridir. Ordu, Genelkurmay'ın emri ile hareketi geliştirmiş, planı uygulamış ve kamuoyuna açıklayarak "seçim"le işbaşına gelmiş "sivil" hükümetin başbakanı Özal'a bırakmıştır. Evren-Özal ikilisinin şahsında asker ve sivil kliglerin nasıl bir işbirliği ve ilişki içerisinde yürümek durumu olduklarını tek başına bu örnek çok açık sergilemektedir. Özal'ın yerinde bir İnönü, Ecevit, Canderoglu ya da Demirel'in olması bünde hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. Önemli olan kurulu yapının karakteridir.

Kaldı ki bugün, askeri-faşist diktatörlüklerden "demokrasi"ye dönüş hareketinin bir "salgın" haline geldiği dünyamızda demokrasi mücadelesi, bu salgına tutulan tüm ülkelerde kurulu düzene karşı bir hareket olarak gelişmediği müddetçe emperyalist modelin meşrulaştırılması anlamını aşmamaktadır. Filipinler'de Aquino'nun, Pakistan'da Butto'nun liderliğini yaptıkları gelişmeler bunun en somut kanıtlarıdır. Mevcut düzen sınırları içerisinde kaldıkça bu hareketler, toplumsal çatışmanın işbirlikçi-tekelci burjuvazi lehine yumuşatılması, halk muhalefetinin eritilmesi anlamına gelmektedir. Nitekim özellikle böyle olan hareketler, bizzat ABD'nin onayını almakta, başta ABD olmak üzere tüm emperyalist sistemin desteğini bularak, "işte... demokrasi" diye alkışlanmaktadır. Bunların emperyalist güdümlü hareketler olduğu, yıpranan ve gelişen kitle muhalefetleri karşısında kurulu düzeni korumakta işlemeze hale gelen askeri yönetimlerden nöbet devri olduğu son derece açıktır.

Türk egemen sınıfları, böyle bir "demokrasi" elbisesine, bu elbisenin gereksizliğine daha dün inanmış oldukları halde bugün her zamankinden daha fazla ihtiyaç duymaktadırlar. Büyük iddialarla işbaşına getirilen ordu, şiddetle varmak istediği sonuçların tersine devleti tarihindeki en itibarsız bir konuma getirmiştir. Şiddet, mevcut çelişkileri çözümlenmek bir yana daha da alevlendirmiş, bütün hesapların tersine, gelişmesi durdurulamayan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi orduyu pek de hazırlıklı olmadığı bir savaşın içine çekerek bütün zayıflıklarını açığa çıkarmış, derinleştirmiş, devletin bu tek güvencesi ve kurtarıcı gücü kurtarılması gereken bir enkaz haline gelmiştir. Emperyalist güçlerin yakından izledikleri bu gelişme, onlarda da generaller yönetimine fazla bel bağlanamayacağı itibarıyla güçlendirmiştir. Türkiye'de "sivilleşme" sürecine geçişin PKK önderliğinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin gelişimi ile doğrudan bir bağlantısı vardır. Askeri-faşist rejimin sağ'ı ve sol'u ile kendisine sivil bir görünüm verme ihtiyacı duyması, eski siyasi liderlerin yeniden piyasaya sürülmesi bu gelişmelerin ürünüdür. Pek tabii ki burada olan da, bir demokrasi mücadelesi değil,

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında varlığı tehdit altında olan sömürgeci-faşist devletin tüm bir sistem adına varlığının korunması ve güvence altına alınması mücadelesidir. Bu çerçevede içerisindeki hareketler, üzerindeki etiketi ne olursa olsun sömürgeci faşizme hizmet eden hareketlerdir.

Kürdistan'da Devrimci Direniş Mücadelesi ve Türk Politik Yaşamındaki Etkisi

PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, sömürgeci Türk burjuvazisinin kendi tarihinde karşılaştığı en ciddi hareketler. Bu direnişler ki, TC baştan ayağa sarınsıya uğramıştı. Ulusal direnişimiz TC'nin gerçek durumunu açığa sermiş, çıplak şiddetten örülü karakterini ortaya çıkararak parlamentarizm sahtekarlığını yerle bir etmiştir.

12 Eylül faşist diktatörlüğü, başta PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi olmak üzere "anarşi ve bölücülük" dediği ulusal ve sosyal muhalefeti ezmek, bir bataak içerisinde bulunan ekonomiyi palazlandırmak, kısaca sarsılan işbirlikçi-tekelci burjuvazinin iktidarını güvenceye almak için işbaşına getirilmişti. Eski siyasi partiler ve liderleri bunu başaramamış olmanın suçu ile yargılanmış, devleti yıkımını eşigine getirmekle itham edilerek söylene hakları bile olmadıkları kesin yargısına varılmıştı. Asıl gövdesi ile ortaya çıkararak bütün devlet idaresini eline alan ordu, altı yıl boyunca hiçbir kural tanımaksızın bu amaçlarına ulaşmaya çalıştı. Emperyalizm ve işbirlikçi-tekelci burjuvazinin son umudu olan generaller yönetimi, bütün devlet olanaklarının ordunun hizmetine seferber edil-

ğine sahip olduğunu söyleyen partiler ve liderlerinden tek bir ses çıkmadı. 12 Eylül'ü alkışlamayanlar ise en azından sessiz bir onayla karşıladılar.

24 Ocak kararları diye bilinen ekonomik politika, susturulmuş bir işçi sınıfı, bastırılmış bir demokratik muhalefet, faşizmin kalemşörlüğüne soyunmuş "aydınlar", faşizmi meşrulaştırmaya çalışan üniversite vs. yani bütün pürüzlerin ortadan kaldırıldığı bir ortamda kaygısızca, futursuzca uygundu. Ordunun şiddeti altında "kör...sağır...ve dilsiz" bir Türkiye, Türkiye'nin bu gerçek çehresi bütün çıplaklığıyla gözler önüne sergiledi. Ve bu Türkiye'nin hakim güçleri, sistem adına en ideal modeli yaratmış olmanın övgüsüyle dünyaya takdim edildi. 1982 Anayasa referandumu ve 1983 seçimleriyle model kendisini tamamlamış olarak artık rahat bir nefes alabilirdi. Dürüst devrimci, demokrat ve aydınlar zindanlara doldurulmuş, Avrupa "sol"-un tasfiyesi için kolları sonuna kadar sıvamış, örgütsüz yığınlar başlarını bile kaldıramaz duruma getirilmişlerdi. Bu durumda generaller yönetimi için tek huzur bozucu etken PKK idi. Ancak henüz bu dönemde kendilerine son derecede güvenen generaller için bu da ordunun başedemeyeceği bir tehlike olamazdı. Türkiye'de ordunun namuslu her şeyi islah etmeye yetemişti. Nitekim PKK önder ve kadrolarının büyük çoğunluğunun bir araya getirildiği Diyarbakır cezaevi, işkence-nin vahşet boyutlarda uygulanarak teslim alma politikasının hayata geçirildiği zemin oldu. Dışarda ise örgüt bünyesine tasfiyecilik ve provokasyon dayatılarak bu iki yönden tamamlanmaya çalışıldı.

Generaller yönetimi kendinden son derece emin olarak içte bu politikaları hayata geçirirken, dışa yönelik olarak da Türk burjuvazisinin yayılmacı emperyalist amaç-

ları açığa vermekte gecikmeyecekti. İslam maskesi altında Arap dünyası ile girilen ilişkiler emperyalizmin çıkarlarıyla da denk düştüğünden, askeri-faşist rejim neredeyse islam dünyasının liderliğine oynattırıldı. Battı uğurlarından islamiyete, faşizmden liberalizme kadar her şeyin kendisine birleştiğini iddia edecek kadar ucube olan rejim, bunun temsilciliğine de Özal'a verdi. Bugün kendilerinin bile iğrentiyle baktıkları Özal ucubesinin yaratıcı "kahramanları", gerçekte 12 Eylül'ün iç ve dış mimarları idi. Türk ordusu arkasındaki emperyalist desteğe dayanarak kısa zamanda bölgenin de bir numaralı kabadayısı haline geldi. Mademki Ortadoğu'da emperyalist sistemin çıkarlarının güvencesi kendisi idi, o halde tüm bölge olanakları kendisine açılmak zorundaydı. Türk faşist rejimi henüz yeterince açığa çıkmamış koltuğu üzerinde bölge halklarını da haraca bağlayarak, tehdit ve şantaj temelinde kapabileceği kadarını kapmaya çalıştı. Her fırsatta orduyu öne çıkararak bölgenin tek hakimi olduğunu hatırlatmaktan geri durmadı. Emperya-

lizmin bu beş paralık uşakları. elbetteki bu "güç"ü önemli oranda içinde hakim kıldıkları yapıdan ve köf propagandaya dayalı ordu efsanesinden almaktaydılar.

Amma gerçeklerin dili başka konuştu. Emperyalizm ve Türk faşist rejimi hesaplarının tersine hakim durumda değillerdi, bu sadece geçici bir yanılgı idi. Her türlü saldırı ve tasfiye çabalarına rağmen PKK hareketinin güçlenmesinin önüne geçilememesi ve PKK'nin daha da güçlenmiş olarak mücadeleyi yükseltmesi bu yanılgıyı çok geçmeden açığa çıkardı. 15 Ağustos Atılımı ve sonrası gelişmeler ordu efsanesini yerle bir etti. Kürdistan'da gelişen mücadele sadece burayla da sınırlı kalmayıp Türkiye ve giderek tüm bir bölge üzerinde artan bir etkiye bulundu. Her şeyden önce Türkiye ortamındaki teslimiyet ve suskunluğu zorlayan bir etken oldu, faşizme karşı direniş için doğrudan bir güç kaynağı haline geldi. Türk ordusu ilk kez kendi istegi dışında bir savaş çikilemek, Kürdistan onun için bir bataklık haline getirdi. Karşısında savaşılmalardan denilen ordu, kendi kendisini korumaya almak zorunda bırakıldı. Kürdistan'da süren savaş Türk burjuvazisi için kaldırılmaz bir ekonomik yük haline geldi. Türk burjuvazisinin palazlanmasını tek aracı ve güvencesi olan ordu ekonomik açıdan bir kambur gibi sırtına binerken, siyasal sonuçları da daha farklı olmadı. 12 Eylül bir çıkılmaz itirafıydı. Ama iddiası Türk egemen sınıflarını bu çıkmazdan kurtarmaktı. Bu iddianın sahibi ordunun bizzat kendisi bir enkaz yığını haline geldiğinden, ve bu kimsenin inkar edemeyeceği kadar gözler önüne sergi-lendiğinde ortaya çıkan sonuçun Türk burjuvazisi ve tüm bir emperyalist sistem için hayal kırıklığı olduğu son derece açıktır. Hayır, bu hayal kırıklığından da öte bir olaydır; Türk burjuvazisinin yarına bakmaya cesareti kalmamıştır, çaresiz ve şaşkıncıdır.

Yazar-çizer takımı, siyasetçisi, profesörleri ile Türkiye burjuvazisi, şimdiki Kemalizmin günümüz koşullarına uyarlanmasından bahsediyor. Ama bu zaten 12 Eylül'de en son noktasına varmamış mıdır? 12 Eylül, Kemalizmin vardığı en son noktadır. Bu, azgın bir faşist diktatörlük, insanlık değerlerinin ayaklar altına alınışı, insanlığın-tarihin gelişimine duyulan kinin kusulması, azgın bir şovenizm, saldırı, vahşi bir savaş demektir. Altı yılın rejim adına bilançosu da budur. Kemalist devletin tuğlaları sökülmeğe başlanmış, kapatamayacakları gedikler açılmıştır. Rejim tam bir çıkmaz içinde. Türk egemenlik sistemi yıkımın eşliğindedir. Bu egemenliğin sağ'ı ve "sol"u ile tüm temsilcilerinin bugün önderinde bulunan en temel sorun, bu gedikleri kapamadır. "Sağ ve sol yelpazede yer alan ve birbirleriyle en hassas konularda bile fikir birliği sağlayamayan gazetelere bakıyorsunuz, onlar da 'eskiyi' tabirinde mutabık kalmışlar" diye yazarıy Anayurt dergisinin 8. sayısında. Bu sözler önemli bir gerçekliği vurguluyor. Sadece resmi sağ ve "sol"a değil, henüz böyle bir resniyete ulaşmak için çalışanlar da dahil en sol'undan en sağ'ına kadar bütün bu çevrelerin inkar edilemez ortak çabası, Kürdistan halkının meşhur kurtuluş mücadelesini bastırma çabasıdır. Ve bunu yapmak zorundadırlar, çünkü açığa çıkmıştır ki, tüm bu çevreler kendi yaşam-larını Türk burjuva egemenlik sisteminin varlığına bulmaktadırlar. Buna yönelik bir direniş hareketi olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine en az ordu kadar saldırmaları bu nedenle kaçınılmazdır.

Ancak saldırı da bir çözüm olamamaktadır. Tersine gelişmeleri

daha da alevlendirmekte, yangın körüklenmektedir. Hangi yöntemi uygulasay uygulansay Türk burjuvazisi rahat soluk alma imkanını bulamamaktadır. Gelinek noktada en zor durumda olan işçi sınıfıdır. Ecevitler, Aybarlar, Perinçekler aynı nakaratı tekrarlıyorlar: "Su alan devlet gemisini ordu daha da batırır." Bu gerçektir de doğrudur; PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Direnişi ile sarsılan devlet, yine bu mücadele-nin durdurulamayan gelişmesi ile yıkımın eşliğine getirilmiştir. Anayurt dergisinin 8. sayısında, "Çaresizlik mi Çelişki mi?" başlığı altında devletin çete örgütlenmesi ele alınarak, kendi açılarından haklı bir eleştiri yönelmiştir. Yazıda, "Yapıl-mak istenen şey, akla en son gelebilecek bir çaredir" deniliyor, ve "dün düşmana karşı koyanları, 'siz de silah kullandınız' diye darağaca yollarınların bugün aynı tarafı teşkil edenlere silah dağıtmak istemesi, devlet adamlığı vasfı taşıyan-ların harcı değildir... Ya dün, ya bugün bir yanlışlık yapılmıştır. Bir-rinden biri düzeltilmelidir. Ortada çaldırıcı bir zıtlık yok mu?" diye feryat edilmektedir. Yazılanlar MHP çizgisinin görüşleridir, ama "sol" denilen de bundan farklı değildir. Başını TKP'nin çektiği Sol Birlik'in demokrasinin vazgeçilmez adı olarak kuşruşuna takıldıkları SHP'nin, Türk savaş uçaklarının Güney Kürdistan'ı son bombalama harekati ardından sadece kendilerinden onay alınması eleştirilmiştir. "Güneydoğu devletin kopu-yor, devletin askeri... polisi gece sokağa çıkamıyor" diye bir gerçeğin itirafı da olsa kopardığı çare çig-lıkları, Türk burjuvazisi ve orduya 12 Eylül'ü bir kez daha gözden geçirme gereğini dayatıyor. İşte bu nedenledir ki Kemalizmin kendisini günün koşullarına uyarlanmasından bahsediliyor. Askeri ve sivil ile tam bir elbirliği halinde, tıpkı, "I. Milli Müdafaa Yılları"nda olduğu gibi milli birlik ruhuyla bu tehlikenin karşısına dikilmenin zamanı gelmiş-tir deniliyor. Sivil klik muhalefet etmiyor, görev talep ediyor. Ama bunu da biçimine uydurmak iste-yenler, Türkiye tarihinde defalarca tersyüz edilmiş, "demokasi" elbise-sini 12 Eylül'ün yarattığı kırılganlıkları unutma pahasına elbirliği ile yeniden biçimlendirelim diyorlar. Evren-Özal ikilisinin tereddüt ve çirpıncıları da bu noktada yoğun-laşıyor. Evren-Özal ikilisi, 12 Eylül rejimi üzerinde faşizmin kurumlaş-tırılmasına daha çok bir geçiş dönemini asker-sivil birliğini ifade etmekteydiler. Ancak boyutlanan sorunlar ve ordunun içine düştüğü durum bu işbirliğini daha geniş kesimlere yayma gereğini dayat-maktadır. Ordunun fideleşine bes-len Kemalizmin iki turedisi sağ ve sol maskeli sivil klik iste bu gereklilik noktasında ortaya çıkarılmakta, şiddet yeniden maskelenerek daha sancısız bir soluk alma ortamı yaratılmaya çalışılmaktadır. Türki-ye politik sahnesine şimdilerde hakim olan yeni sağ ve sol arayış-ların, sözde yeni biçimlenmelerin özü de buradadır yatıyor. Tümünü-le Kemalizmin türetmesi olan bu söz-de sivil kliklerin, burjuvazinin çok ihtiyaç duyduğu çelişkileri yumuş-atma, sözde birtakım "demokratik" görünümle ortaya çıkarma durumuna var mıdır sorusu elbetteki çok yersiz olacaktır. Kendi şekillen-melerine bile ters düşen böyle bir gelişmenin yaşanması şansı, her şeyden önce Kürdistan Ulusal Kur-tuluş Mücadelesinin gelişmesine

bağlıdır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi varlığını ve gelişimini sürdürdüğü müddette, bunlar en basit reform girişimlerine bile yanaşamazlar. Türk burjuvazisinin artık terör dışı bir yöntemle ayakta kalma durumu yoktur. Kaldı ki, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi-nin önder gücü olan PKK'nin en büyük iddiası ve varlık gerekçesi TC'yi devrimle aşmaktır. PKK, TC'ye bu çıkılmazı devrimle ödetirme hareketidir. Bu iki gücün karışıklı savaşta her zamankinden daha net, daha keskindir. Kendi varlığını dü-zende bulan güçlerin böyle bir savaş ortamı içerisinde en pespaye bir liberalizme bile yanaşamamışla-kları daha bugünden açıktır. Nitekim hepsi PKK hareketinin ezilmesi konusunda hemfikirler ve üstelik yeni sol diye ortaya çıkanların en büyük eleştirisi de ordunun bu "bela"yı ezmeye yetersiz, başarısız kalmış olduğunu. Bu mücadele, Türkiye için de reformist çözümleri yerle bir etmiş ve bu bakımdan da Türkiye'ye demokrasi ve devrim hareketine en büyük katkılardan birini yapmıştır.

Zafer Kazanan Parti Çizgimiz ve Tasfiyeci Sol

PKK direnişçiliği karşısında çö-zümsüzlüğü ispatlanan sadece 12 Eylül faşist rejimi değildir. PKK'nin direniş çizgisi rejimi çıkmazdan çık-maşa sürüklerken, asıl olarak en büyük yenilgiye de tasfiyeciliğe tat-tırılmıştır. Türkiye tarihinde ilk kez tasfiyecilik tasfiye edilmiştir. Bu PKK'nin direnişçi çizgisinin zaferi-dir.

PKK önderliğinde alınan yol, sadece Kürdistan açısından değil, Türkiye işçi sınıfı ve demokratik hareketi için de en büyük kazanım-lardan ve en büyük güç kaynaklarındandır. Fakat bilinmelidir ki, bu yol kolay katedilmemiştir, her adım müthiş bir direniş ve dökülen şehit kanlarıyla döşenmiştir. Çizgi-nin yenilmezliği, hiçbir biçimde kir-letilmemesi de bundan ötürüdür. Kutsaldır, berraktır ve zaferi yara-tarak doğmuş bir çizgidir. PKK çiz-gisinin bu özelliği her aşamada görüldü.

Yakın tarihe kısa bir anıttırma-da bulunacak olursak, PKK'nin daha henüz ilk adımlarını attığı, adını yeni yeni duyurmaya başladığı yıllar bile sömürgeci devlet yapısını alt ıtmaya yetti. Bu çizgi temelinde yaratılan gelişmeler Türkiye'de sivil siyasal yaşamı denilen olgunun nasıl sahte bir görünüm olduğunu ilk gün-den açığa çıkardı. Ama esas olarak da reformizmin bütün çıkış yollarını tıkladı. Sömürgeci Türk burjuvazisinin direniş mücadelesi karşısına tasfiyecilik sol ve işbirlikçi reformistleri çıkarmaları yeni bir olgu değildir. PKK, karakterleri bugün çok daha açık olan sosyal-şovenizm ve Kürt küçük-burjuva reformizmine karşı mücadelede i-cerisinde büyümüş bir hareketir. PKK'nin proleter sınıf bakış açısı bu güçlerin ilk gün-den doğru tahlinini sağlamış ve zaten mevcut düzenin sol adına sözcülüğünü yap-pan bu güçler üzerindeki cila ne olursa olsun, PKK'nin Türk burjuva egemenliğine karşı ve tabii ki kendi temellerine karşı gelişen bir hareket olduğunu kavradıkları an Türk burjuvazisinin hiç de geri kalmayan bir saldırıgınlığı sergilemişlerdir. 12 Eylül sonrasında bir Dev-işçi tasfiyeciliği, Sol Birlik olayı bu bakı-mdan yeni tanınan bir durum değildir. Bunlar sadece yeni biçimlenişlerine kavuşmuşlardır. Yalnız hangi dö-nemlerde ortaya çıkarıldıkları dik-tekar değer bir husustur. Hatırla-nacaktır; UDG'nin ortaya salınışı 1979'ların büyük atılım dönemine denk düşmektedir, 1970'lerin so-

nuna doğru mücadelenin hızlı bir tırmanış göstermesi, hükümetlerin peşpeşe düşmesi beraberinde ge-tirmiş, düzenin sol'dan amaçlıları Ecevecilikle işbirliği içinde (daha doğrusu CHP yönlendirmesi ile) UDG biçiminde örgütlendirilip PKK direnişçiliğinin karşısına çıkarıl-mıştır. Ve bu doğrudan saldırı amaçlı politik bir çıkışı ifade ediyordu. Nitekim, PKK'nin feodal-kompra-dor yapıya, faşistlere ve devletin resmi güçlerine karşı kıyasıya bir mücadele içerisinde olduğu bu yıl-larda, çok hesaplı bir biçimde dev-reye sokulan UDG saldırıları sonu-cu yüzlerce devrimci ve yurtsever hayatını yitirdi. Ama bu sadece, sayıları yüzleri de bulsa devrimci ve yurtseverlerin imhası ile sınırlı bir olay değildi; PKK'de somutlaşan devrimci çizginin ezilmesi, Türk sö-mürgeci burjuvazisinin yapamadı-ğıni yapma hareketi idi. PKK, daha 1980'lere varmadan tercit edilmek ve tüm den tasfiyeye uğratılmak isteniyordu. Bu yıllarda PKK'ye karşı ortak bir seferberlik geliş-tirilmesi bu amaçlıydı. Ancak PKK bunu direnişçile yaptı. 1979'larda karşı karşıya olunan saldırı-lara, yaşanan örgütlenme soru-nlarına rağmen, bu tehlike görülmek hareket geniş soluk alma imkan-larına kavuşturularak bu hesaplar boşa çıkarıldı. 12 Eylül sonrasında "sol"un neredeyse hep bir ağızdan cuntanın iktidara el koyuşunun nedeni PKK'dir diyerek, faşist dik-tatörlükten PKK'yi sorumlu tutma-ları bu nedenledir. Onlara göre, PKK 1980 öncesi ezilmeli, tasfiye olmalıydı. Bu hesaplar üzerinde 1981 seçimlerine hazırlandıkları ise ortada olan bir gerçektir. Fakat PKK, böyle bir seçim ortamına ola-nak tanımadı; gelişen direniş müca-delesi bu yolu tıkladı, direnme ve tes-limiyet çizgisini netleştirdi. 12 Eylül, direniş hareketine karşı açık bir savaş ilanı oldu. Düzenin tehdit altında olmadığı ve dolayısıyla burjuvazinin kısmi bir istikrarı yaşadığı dönemlerin gölgeleri olan reform-ist-tasfiyecilik sol da kaçınılmaz olarak bu savaş ortamından etki-lenildi. Dürüst devrimci ve demokrat-ikler cezaevlerine doldurulup işkence ve imhaya tabi tutulurken, bunlar ise eski olanakların önünün tıkan-ması gerçeği ile karşılaştılar ve hatta 12 Eylül'ün şamarını yemek ten de kurtulamadılar. Ve esas olarak da Avrupa merkez seçilerek, "yeni" bir role hazırlanmak üzere besiyehat alındılar. Öte yandan doğru-dan ordunun fideleşine de HP, SODEP, DSP vs. gibi "yasal bir sol" ortaya çıkarıldı. 1975-80 arasında yapılamayan başarıma görevi bu ıcazetti sol'a düştü. Ancak ortaya çıkan sonuç seyretilmeyecek ka-dar bayat oldu. Ecevit tam bir palyaço'ya döndü. "Sol'un tam bir düzen işbirlikçiliğine oynadığı açığa ortaya çıktı. Ortada "yeni" gibi gösterilen her şeyin denenmiş ve yenilmiş yöntemler olduğu gö-rüldü. PKK, direniş mücadelesin-de sürekli atılmaları ile 12 Eylül rejimini, HP'si, ANAP'ı vs. vs.'sile köşeye sıkıştırdı. 15 Ağustos Atılımı ise bunun zirvesini oluşturdu. Dire-nişin boyutlanması, faşist rejimin sağ'ı ve sol'u ile yaratmak istediği hareket alanını daralttı. Ve elbet-teki tüm bunlar da ordu efsanesinin yıkımı üzerinde gerçekleşti.

Şimdi durum nedir?.. Günlük basın bile Parti direnişçiliğimizin başarısını itiraf etmektedir. Geliş-menin manşetlerden inmemektedir. Bizzat bu ağızlar, gerilla savaşın-dan, sıcak bölgelerden bahset-mektedirler. Düzenin sözcüleri, karşısında dehşet duydukları bu gelişmeleri itiraf etmek zorunda kalmaktadırlar. Cumhuriyet tari-hinde ilk kez, PKK direnişçi ile, sahte çözümlerin önünü tıkanıldığı bir ortam yaratılmıştır. Hala düzenden kopamayan, kendilerine legalite

olanakları arayan tasfiyecilik sol'un "yeni" maskelerle ortaya çıkması-nın olanakları da kalmamıştır. Bun-ların şu an bile resmi düzen parti-lerinin ardında saf tutmaları ve bunu demokrasi mücadelesinin tek geçerli yolu olarak göstermeleri, ikinci adım nasıl olacağını da ortaya koymaktadırlar. Ama bu da zaten özellikle son yılların prati-ğinde son derece açıktır.

Faşist rejim, gelişen direniş mü-cadelesiz karşısında içine düştüğü çıkmazdan kurtulma çabaları içeri-sinde en büyük desteğini tasfiyecilik sol'dan almaktadırlar. Bunlar ise yeni-den rol sahibi olmanın şekvi ile görevlerine geçerken de sadakatle sarılmaktadırlar. Sömürgeci-faşist devletin daha fazla zarar uğra-masını önlemek için en yoğun arayış-ların yaşadığı günlerde bulun-u-yoruz. Görülen o ki, netleşen devrimci ortamı bulundurmak, gelişen muhalefetin devlet kanalından çık-masını önlemek için Türkiye'de de Aquino ve tipler ortaya çıkarıl-maya çalışılıyor. Tasfiyecilik sol ise bunda pay sahibi olmanın telaşını yaşıyor. Emperyalizm ve işbirlikçi-lerinin orduyla anlaşmalı olarak denemek istedikleri böyle bir "ça-re", çok açık ki yine Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi nede-niyle uygulama şansını fazla taşı-mıyor. İşte bu noktada da özellikle tasfiyecilik sol'un hırçınlığı son derece artıyor. Ve hep birlikte çığlığı ba-sıyorlar: "Ortamı yine PKK provoke etti..."

Anayurt dergisinde yazılanları bir kez daha hatırlatalım. PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulu-sal Kurtuluş Mücadelesi karşısında sağ'ın ve "sol"un nasıl birlik olu-ş-tuğunu itiraf eden bu yazı, bu itirafı yapan tek örnek de değil. Burada önemli olan, bir gerçeğin artık gizlenemeye hale gelmesidir. Türkiye'nin dürüst devrimci ve ay-dınları geleceğe nasıl bakıyorlar? Yeni adıyla 12 Eylül sol'unun açığı yüzü bu kadar ortada iken ve bu yüz-ler sol adına düzen savunuculuğunu yaparken, Türkiye'nin dürüst devrimci ve aydınları da kendi rollerini oynamak zorunda değiller midir? Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Türkiye devrimi için de müthiş bir güç kaynağı oluşturmuştur; sahteliklerden arınmış ve gelişme-nin yaşanmasının gerçek zeminini yaratmıştır. Türkiye ve Kürdistan devrimleri arasındaki ilişkiler doğru temellerine oturmuştur. Türkiye devriminin önünü kapatan tasfiyecilik PKK direnişçiliği ile tasfiye edilmiş, karşı-devrimin çıkmazı de-rinleşmiştir. Karşı-devrim hiçbir biçimde örtbas edemeyeceği bir yenilgiyi yaşamaktadır. Basının ta-kibi bile bu gerçekleri görmek için yeterlidir. Türkiye'nin dürüst devrimci ve aydınları döneme denk gelen çıkışı mutlaka yapabilmeli, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine omuz vermeli ve ondan güç almalıdırlar. Bunlar geçmişte yapı-lamış olabilir ve bunun için birçok neden de gösterilebilir. Ama bugün çok şey değişmiştir; saflar kesinleşmiş, belirginleşmiştir. Artık, geçmişin yapılamayan görev-lerinin de gerçekleştirilmesinin zo-runlu olduğu, bu görevlere sırt çevrildiği müddetçe devrimci ve demokrat adını taşınamaması ge-rektiği bir süreç yaşanmaktadır.

PKK, her zaman olduğu gibi sürekli büyüyen-güçlenen direniş-i ile sahte çözümlerin önündeki en büyük engel olmaya devam edecek, faşist sömürgeciliğe ve her soydan işbirlikçilerine sürekli ağır saldırılar-ı suçlarını bedelini devrimle ödettirecektir. PKK, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkının demokrasi çözümlerine saygısını da ancak böyle dile getirebileceğini ve bunun halk-larımız arasındaki gerçek kardeşlik bağlarının güvencesi olduğunu bilmekte, buna inanmaktadır.

Kürdistan'da Süreklilik ve İvme Kazanan Ulusal Kurtuluş Direnişi, Faşist Türk Sömürgeci Ordusunun Operasyonlarındaki Çıkmazı, Direniş Karşısında Türk Şoven Burjuva Basının Çılgınlığı ve Milisleşme Yolundaki Reformculuk...

SAYI 55'TEN DEVAM

1986-Mart "Milli Hakimiyet Harekati", İki Yıla Yakın Süredir PKK Öncülüğünde Geliştirilen KUKM'ne Karşı, Faşist Türk Ordusunun Çöküşünün Belgesidir

Türk sömürgeci ordusu, Mart-1986 ortalarında Siirt, Mardin, Adıyaman, Van, Hakkari, Dersim ve Bingöl'ü kapsayan büyük bir taarruza girişti. 28 Ağustos 1984'le başlayan ve 1986 boyunca devam eden "Güneş Harekati"nin ileri bir aşaması olan "Milli Hakimiyet Taarruzu", her ne kadar Kürdistan'ın belli yerlerinde yoğunlaşmışsa da, ülkemizin tümünü kapsıyordu. 14 Nisan 1986 tarihli Hürriyet, hareketin belli bir parçası olan kırsal operasyonunu ele alıyordu: "Siirt'in Eruh, Şırnak; Bitlis'in Mutki; Van'ın Çatak ilçelerindeki operasyonun Hakkari'nin Çukurca, Beytüşşebap ve Uludere ilçelerinde başlatılan operasyonlarla desteklendiğini" belirtiyordu. 2 Mart 1986 tarihli Tercüman, "Dersim'de operasyonların yoğunlaştığını" yazıyordu. Çok geçmeden, nisan ayı ortalarında Kars, Ağrı, Maraş-Pazarcık ve Muş'ta sürdürülen yoğun operasyonlar basına yansyordu.

Mardin, Siirt, Bitlis, Hakkari, Van operasyonlarına 7. Kolordu katılıyordu. Sadece Botan bölgesine (Şırnak, Silopi, Pervari, Eruh, Cizre) üç tümen, yüzlerce milis ile Kayseri, Bolu, Batman ve Siverek'ten getirilen komando birlikleri ve özel timler katılıyordu. Gazeteler askeri araçların yetmediğini, askerlerin sivil araçlarla taşındığını resimlerle belgeliyordu. Botan alanında mart operasyonlarına katılan asker sayısı 50.000'in üstündeydi. Adıyaman operasyonlarını 6. Kolordu, Diyarbakır operasyonlarını 7. Kolordu, Dersim-Bingöl operasyonlarını 8. Kolordu yürütüyordu. Bahar karşıdevrim taarruzuna katılan asker sayısı 200.000'i geçiyordu.

Operasyonlar kime karşı yapıyordu? Harekat'ın başlangıcı Türkiye ve Kürdistan'da azgın bir şovenizmle, bir genel savaş şeklinde duyuruldu. İki yıldır, "Bitirdik, bir avuç kaldılar" dedikleri bir gücün üzerine yüzbinlerce kişilik orduyu sürmeleri; açık ki başedemedikleri PKK ve Kürdistan halkına karşı açılan bir imha savaşındı. Bu saldırıyla kıymı yapmak, PKK'yi imha etmek, belli bir sonuca varıp, faşist orduyu yıkımdan kurtarmak istiyorlardı. Aynı zamanda, "Newroz Ulusal Direniş Atılımı"nın önlemek istiyorlardı.

Ardarda, Kürdistan'ın dört bir yanından yükselen ulusal kurtuluş eylemleri ve yükselen Newroz ateşi, halkın açık tepkisi, ceticilikteki tıkanma, ordunun vahşetine toplu karşı koyuş örnekleri, 'Milli Hakimiyet Taarruzu'nu bir başarıya ulaştırmadığı gibi hezimet sürükledi. Taarruzun bir parçası olan şoven basın bile çarpıtmalara rağmen gerçekleri yazmak zorunda kaldı.

Bu süreç içerisinde Adıyaman-Kömürlü'de bir askeri araç tahrip edilmiş, dört asker öldürülürken, bir yüzbaşı, iki er ve iki milis ise yaralanmış, silahları alınmıştır. Dicle'de bir karakol komutanı ile iki çete, Baykan'da bir çete, Eruh'ta da beş asker ve iki çete öldürülmüş, döndü ise yaralanmıştır. Şırnak'ta iki asker ile birçok çete öldürülmüştür. Uludere-Hilal'de bir, Beytüşşebap'ta bir, Çukurca-Çaman köyünde üç, Hakkari merkezde bir, Dersim'de bir, Midyat'ta üç asker; Eruh Aval köyünde bir subay, Kızıltepe'de bir ajan ölümlere cezalandırılmıştır. Sömürgeci ordunun kayıplarının çok daha fazla olduğu mutlak. Faşist ordunun propagandasının tersine, taktik saldırı inisiyatifi daima ulusal kurtuluş güçlerinin elinde olmuştur. Aynı dönemde, Adıyaman-Toyhelen TPAO petrol dolmuş tesisleri tahrip edilmiş; Pazarcık, Batman ve Ağrı'da da eylemler olmuş; Şırnak, Eruh, Pervari vd. yerlerde köy düzeyinde yoğun başkaldırıların yaşanmıştır. Halkın bu, başkaldırına varan tepkisinin dolayı, en üst düzeydeki komutanlar, işçiler bakanı, valiler ve SHP gibi burjuva parti heyetleri operasyonlara katılmıştır.

Newroz Atılımında ifadesini bulan ulusal kurtuluş güçlerinin Kürdistan genelindeki eylemleri, sömürgeciliğin planlarını daha şimdiden bozmuştur. Kitleler, korkunç vahşete karşı ulusal kurtuluş güçlerinin yanında yer almışlardır. Bu gerçeği belgelendirmek, Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'daki çöküşünü göstermek açısından gereklidir. "Hükümet Güneydoğu olaylarına baştan yanlış teşhis koydu. Halka güvenmeyip, bölücü ve dışardan yönlendirilen hainlerle işbirliği yaptığı savıyla hareket ederek, yurttaşların desteğini bulma imkânını bulamadı..." (Vecihi Ataklı, SHP Genel Başkan Yardımcısı, 23 Mart 1986, Milliyet) "... Ben Kürdüm dersem bölücülük yapmış olurum, ama devlet görevlisi bölücü sayılmıyor..." (Cumhuriyet, 29 Mart 1986) "... Olaylar, ozalmak yerine korkunç boyutlarda ve açık bir şekilde her gün artarak devam etmektedir... Halk güvenlik güçleri, köy korucuları ve terör üçgeni arasında sıkışmış, baskı altında kalmış, halk perişan, şaşkın ve korku içindedir. Halk göç ediyor, köyler boşalmaktadır... Vatandaşların bir bölümü korucu adı altında çağdışı bir yönetimin esliğine itilmiş, koruculuk müessesesi anarşinin yeni kaynağı olmuştur. Koruculuk müessesesi, aşiret kavgalarına, kan davalarına, kişisel sirtüşmelere neden olmaktadır... Yöreye sadece jandarma, komando, MİT'le ve polisler gelmek hizmet değildir..." (SHP milletvekilleri, Sururi Baykal ve Erol Ağaçlı, 29 Mart 1986, Cumhuriyet)

Faşist ordu halka savaş açmıştır. Fındık olayında arada kalıp yaralandıktan sonra ölen Ahmet Esendimir'in bir yakını, "Ahmet Esendimir, kalçasından bir kurşun yemişti. Kan kaybından, zamanında bilerek müdahale edilmediği için öldü. Biz bunu kimseye söyleye-

miyoruz..." (Cumhuriyet, 29 Mart 1986)

Eruh'un Ağacıydı (Zivanga Şikaka) köyünde beş köylüyü Mhemmed Hessam (Mehmet Olgaç) çeteleriyle beraber katleden sömürgeci suçu devrimciler yüklediler. Basın, olayı yoğun bir çarpıtmayla verdi. İnandırıcı kılmak için de ölenlerin vücutlarından çıkan mermiler ve olay yerlerinde bulunan kovanların kalaşnikofa ait olduğunu yazdılar. Ancak halk durumu iyi biliyordu. Bu köy, ulusal kurtuluş mücadelesinde aktif olarak yer alıyordu. 1984'te yarınsı göç ettirilmiş, kalanlarına zorla silah verilmişti. Mücadeleye olan desteklerinden dolayı M. Olgaç'ın çeteleri köye 1985'te iki defa saldırmışlardı. Bu köyün iki şehidi ve ulusal kurtuluş savaşında çok sayıda savaşçısı vardı. Sömürgeci intikam almak istiyordu. Bu nedenle böylece alçakça bir oyunu tezgahladılar.

"Eruh-Ormanardı köyünde havan mermisiyle yedi çocuk öldü, birinin ayağı koptu. (20 Mart 1986, Cumhuriyet) "Patnos'ta roketatar mermisinin patlaması sonucu üç çocuk parçalanarak öldü, ikisi yaralandı..." (23 Mart 1986, Hürriyet)

"Batman'da PKK'ya önlem: Bir günlük sokağa çıkma yasağı. (7 Nisan 1986, Milliyet)

"MDP'nin Güneydoğu raporu: Anarşist kılığa giren polisler muhtar öldürdü, benzinci soydular..." (21 Mart 1986, Cumhuriyet)

"Nusaybin'de İbrahim Polat işkenceye öldürüldü..." (10 Mart 1986, Cumhuriyet)

"Bu yörelerde aileler fotoğrafları ile işlenmektedirler. Bunun adına da aile bildirimi denmektedir... Botaş tesislerinin geçtiği yerlerdeki köylere hiçbir yasal dayanağı olmaksızın, boru hattının korunması görevinin verildiği belirtilmektedir... Yörede bazı menfaat şebekelerinin kurulduğu, ödeme gücü bulunanların bir kulüp takılarak, senaryo hazırlanarak tutuklandıkları, sonra bir 'fidye' karşılığında serbest bırakıldıkları... Fındık halkı, akşam 18.00'den itibaren tualete bile çıkmadıklarını... Korkutma, sindirme, işkence, kötü muamele

olmazsa bu olaylar bu kadar boyutlarda olmazdı... halkın iç çelişkilerinin kullanılarak baskı ile göçe zorlandıkları... Basni köyü 20 gündür hayvanlarını otlağa çıkarıyor... fakirlerin işkence gördüğü yaygın kanaat halinde... Eruh'ta Miştako, Erdurdu ve Ebubekran'ın teröristlerin uğrak yeri olduğu nedeniyle boşaltıldığı..." (SHP milletvekilleri, 18 Nisan 1986, Milliyet)

"Dersim'de valinin emriyle çok sayıda muhtar görevden alındı." (Tercüman, 24 Şubat 1986)

Operasyonlarda yüzlerce kişi tutuklanmış, evleri yakılmış, köyleri boşaltılmıştır; işkenceyle ve kurşunlanarak öldürülenlerin sayısı çoktur. Faşist ordunun vahşeti, halkın baskılardan yılmadığını, her yolla ulusal kurtuluşu sahne çıkarttığı, devrimcilere destek olduğunu göstermektedir.

Faşist ordunun çıkmazı, en çok milisliğin tıkanmasında kendisini göstermiştir. Sömürgecilerin bir amacı da aşiret, kabile çelişkilerini körükleyerek, milisliği bu çelişkilerle araç yaparak toplumu birbirine düşürmek, kaos yaratmak ve buradan hareketle milisliği pekiştirmek. Ancak, devrimcilerin inatçı çalışmaları ve yurtsever köylülüğün tepkisi düşmanın bu silahının ters tepmesine yol açmıştır. Ağalarda ve çetebaşlarında yoğunlaşan vahşet ve baskılar, köylülüğü toplu başkaldırı durumuna getirmiştir. Türk sömürgeciliği, neden olduğu allecilik, kabilecilik ve aşiretçilik ile bunların yolaçtığı çelişkilerin hesabını halkımızdan sormaktadır. Bu gerçeklerinin tümü yaşanan olaylarla, çok net olarak halkımızın bilincine yansımıştır; halkımız çok açık olarak, bu çelişkilerin kaynağı olarak sömürgecilik ve ağalığı görmekte ve bu hedeflere yönelmektedir. Çıkmazdan devleti kurtarma telaşında olan MDP, SHP vb. burjuva partileri, hükümetin ve milisliğin bu yanını yoğunca eleştirerek, ulusal muhalefetin önüne geçmeye çalışmaktadırlar.

"Köy korucularının seçiminde hatalı ve taraflı davranıldığı, halkı böldüğü yaygın iddia halindedir. Köy koruculuğunun aşiretler arası kavgalara, bölgesel husumetlere,

kan davalarına, kişisel sirtüşmelere alet edildiği yakınmaları ciddi boyutlardadır. Köy korucularının silahlanması, olayları tırmandırıcı bir etki yapmıştır." (9 Nisan 1986, Cumhuriyet)

"İçişleri Bakanı Y. Akbulut: Köy korucuları terörle mücadelede büyük yararlar sağlamışlardır, ancak vatandaşlara da zarar verebilecekleri düşünülmüş ve gerekli tedbir alınmıştır..." (8 Nisan 1986, Tercüman)

"Eruh'ta altı köyün, köy korucuları tarafından muhasara altına alındığı iddialarına karşı, Siirt Valisi Selami Peker, '... Niçin muhasara altına alınsın? Olsa olsa korucular tedbir almışlardır' diyor..." (Yeni Gündem, 31 Mart-6 Nisan 1986) Mehmet Olgaç çetelerince Eruh'ta uygulanan bu baskıların yansıması, Pervari'nin Oşyan (Doğan), Hol, Kol, Omyanus, Koriç, Ekanis, Ewraz, Heşat, Nuraşır köyleri Emin Ağa'nın çeteleri; Şırnak'ın Cuniver, Ramuran, Çemkê Tehlo, Gundik vd. köyler ile Cudi köyleri Alihan Tatar'ın çeteleri; Uludere ve Beytüşşebap köyleri ile Jirkan çeteleri tarafından kuşatılmış, evler yakılmış, hayvanlar öldürülmüş, köylüler işkence altına alınmıştır.

"... Köy koruculuğu olan adam, kendini köyün kralı zannediyor, karşı tarafta hasmı varsa şikayet ediyor. Köy korucuları hükümet kuvvetlerini de yanlış yönlendirebiliyorlar... Ve böylece cereyan eden hatalar devlete maledildiğini. Bölgede köyi mağdur insan kitlesini genişletmişlerdir, mağdur insan kitlesi artınca simpatizan sayısı, aşiret bağlarına da bağlı olarak artmıştır... Yapılan yanlış hareketlerden biri de operasyonlardan aranan adamların karışının, kızının alınıp götürülmesidir..." (Ahmet Kocabaş, MDP Genel Başkan Yardımcısı, Yeni Gündem, 6 Nisan 1986)

"Muhartlar kaçıyor. Köy korucularının böylesi yöntemlerle ellerinde bulunduran aileler ve etkili çevreler zaman zaman daha büyük adımlara atıyorlar. Şubat'tan son haftasında Eruh bölgesindeki korucuların sorumlusu olarak bilinen Mehmet Olgaç, daha önce mühürlerini ellerinden almakla tehdit ettiği köy muhtarlarının istifa etmesini sağladı. Eruh Kaymakamı Necmi Faruk Kurt, muhtarların bu baskı karşısında istifa etmelerine karşı çıktı... İstifa ettirilen muhtarlardan üçü... Mehmet Ağa'ya uymadıkları için kendilerini baskı yapıldığını söylüyorlar. Muhartlar, korucuların ve korucuları kontrol edenlerin uygulamalarından yılmıyor, Manisa'nın Turgutlu ilçesi-ne göçetmeye karar vermişler, Siirt'te de korucuların 'terörden' kaçıp şehre sığınan birçok aile var..." (Yeni Gündem, 23 Mart 1986)

Devlet terörü ve kaymakamları aşan yetkiye sahip ağaların terörünün Kürdistan'ın her yanında aynı tepkilere yolaçtığı, köylülüğün bu teröre karşı durduğu ve devrimcileri açık desteklediğinin çokça örneği vardır. Bu durumun tek izahı, milisliğin tıkanmış ve zorla silah verilen köylülerle savaşıyor, bu da devleti

ve ağaları kudurtuyor. Sömürgeci devlet terörü ve aşiretçi-feodal zorla yaratılan millisliğin, halkımızda büyük tahribatlar yaratması kaçınılmazdır. Ama şoven basının ileri sürdüğü gibi, devletin merhametini sığınarak ya da salt göçerek karıştırmıyorlar, gerçek kurtuluşların ulusal kurtuluş saflarında olduğunu bariz bir şekilde görüyorlar.

Faşist ordunun barbar taarruzu, "Pişmanlık Yasası"yla, ulusal kurtuluş saflarında ihanetleri teşvik etme planının da iflâsı olmuştur. Bu nedenle tekrar tekrar, Şahin Dönmez, Yıldırım Merkit, Ali Ozansoy vb. ihanet robotları konuşturulmaktadır. "PKK'nin bilülbili" Baki Karer'le röportajlar yapılmaktadır. "Pişmanlık Yasası"nın toplumda yarattığı tepki "İnfaz Yasası"yla, inceltiştir. Ağırhalk olarak, teslimiyetçi-reformistlerle uzlaşmak, toplum baskısını çarpıtmak ve mücadele saflarından kaçışı sağlamak amacıyla çıkarılan "İnfaz Yasası"yla Türk faşizmi, hiçbir sonuç elde edememiştir... Devlet ve ihanetçilerin telâşını şu cümlelerinde görmek mümkündür: "Pişmanlık için tehlike yok: Adalet Bakanı Necati Eldem, UBA'ya yaptığı açıklamada da, İnfaz Yasası'ndan yararlanacakların, daha önce Pişmanlık Yasası'ndan yararlanarak cezaevinden çıkarılan için, tehlike yaratmayacağını söyledi. Eldem; Pişmanlık Yasası'ndan yararlanmaların talep etmeleri halinde, hüviyet değiştirme dahil, her türlü tedbir alacağını..." (2 Mart 1986, Milliyet).

Faşist ordu, o ulaşılmaz gücünün nasıl cetelere muhtaç olduğunu gösterdikten sonra, şimdi de insanlığın yüzkarası olan ihanetçilerin, operasyonlara koyuyor... "Son operasyonlarda ve PKK güçlerinin izlemeye kurulan 'özel timler'e polisten de önemli ölçüde elemanların katıldığı, bu timlerin sürekli olarak PKK'cılarını faaliyet gösterdiği alanlarda araştırma yaptığını; anılan yetkililer, Pişmanlık Yasası'ndan yararlanları bazı kişilerin bu timlerle birlikte taramalara katıldığını, PKK'cılarla barındığı, yığınak yaptığı, silah ve yiyecek sağladığı yerleri güvenlik güçlerine gösterdiği özellikle vurguladılar." (1 Nisan 1986, Cumhuriyet) TV, radyo ve gazetelerde anti-propaganda başlayan ihanetçiler, halka ve devrimciler işkence yapmaktadırlar devam ettiler ve nihayet faşist ordunun gönüllü milisleri oldular. İhanetin sınıf zemini vardır. Genel olarak, devrim saflarında içine düşülen inançsızlığın, kararsızlığın, dönekliliğin, yaşam endişesinin sonucudur. Bunlar küçük-burjuva oportünist tavrıdır. PKK tarihinde, Şahin-Yıldırım önderliğindeki "Genç Kemalistler"le, ihanete örgütsel varlık kazandırılmak istenmiştir. Mücadelenin gelişmesiyle bunlara Hemir, Süleyman, Ali Ozansoy, Hidayet Bozyiğit vd.'leri katılmışlardır. Devrimin gelişen karakterinin ortaya çıkardığı, acı da olsa bir sınıf zemini ve izahı olan sonordur. Aynı durum, PKK'yı eleştirmekle işe başlayan "Dev-İşçi dönüşümü kliğine" mesafe alarak, Türk faşizminin açık millisliğini vermiştir; "KUK-SE"yi sömürgecilerin silah almayla itmiştir, "Partizan"ı milislik sırasına koymuştur. Dün PKK'yı tasfiye etmek isteyen, Kürdistan'daki savaş gerçekliğini inkar eden ve bugün de emperyalist başkentlerde ad verip işkence edenlerin, bu sınıfsal konularında diretmeleri halinde, mücadelenin gelişen gerçekliği karşısında Şahin-Yıldırım'ın "Genç Kemalistler Birliği" ve "Aydınlık" ile "Yeni Gündem" cepheleleriyle bütünleşmeleri kaçınılmazdır. Direnişçi karşı bugünkü saldırıganlığı bakılırsa, liberal burjuvaziden biraz olarak alması halinde "Sol Birlik"in PKK'ye karşı silahlanmasına ve fiili olarak Kürdistan

halkına karşı faşist ordu ile omuz omuza savaşmasına fazla mesafe kalmadığı çok açıktır. Nasıl ki, 1903'ün oportünistleri 1917 Rus Sosyalist Devriminin etkisiyle, emperyalist burjuvazi ile bütünleştiler, 1970'lerin oportünistlerinin PKK'nin mücadelesi karşısında Türk burjuvazisiyle bütünleşmeleri de kaçınılmazdır.

Türk sömürgeciliğinin, "Milli Hakimiyet Harekati" ile zirveye çıkardığı ihanet yasası ve ihaneti teşvik, inançsız oportünistlerin kişiliğinde belki başarı sağlamsı, ulusal kurtuluş saflarında ve toplumda yaralar açmıştır -ki bu kaçınılmazdır ve sömürgeciliğin yegane amacıdır-, fakat diğer yandan da emekçi sınıfların tepkisini doruğa çıkarmış, ulusal kurtuluş saflarını pekiştirmiştir.

"Milli Hakimiyet Taarruzu", Türk sömürgeciliğinin yüzyıllardır Kürdistan'da uyguladığı sömürgeci ekonomik politikaların ve özel olarak PKK'ye karşı yoğunlaştırılan ekonomik önlemlerin iflâsı olmuştur. Daha önce de belirtildiği gibi, 1984'le birlikte ağalara ve aşiret reislerine ayrıcalık tanıyarak parti temsilcileri, müteahhitlikler, kömür ocağı talanı, orman kesimi, sınıf ticareti ayrıcalığı; mera, otlak ve tarlaların tapularının üzerlerine kaydı; çete başına ve öldürülen her savaşı için ikramiye vb. uygulamalar, genel olarak köylülüğün, özel olarak aşiret tabanlarının sert tepkilerine neden olmuş; ulusal kurtuluş savaşının sınıfsal kapsamı, sınıfsal olarak arlaşılmış ve zenginleşmiştir. Köy yolları, elektriklendirmeye, okul vb. uygulamalar devde kulak kalmış, ve uygulamaları neden bilindiğinden dolayı ters tepmiştir. Bu iflâsı sömürgecilerin kendi ağızından belgelersek: "Sağlık, su, yol, elektrik yok, halk 1900'leri yaşıyor...36 yıldır hiçbir şey değişmemiş...burada yatırımcı bakanlıkların olanakları kısıtlıdır, işçileri Bakanlığın bütçesi artmıştır..." (SHP milletvekilleri, 29 Mart 1986, Cumhuriyet) "Yuvaya dönerleri işsizlik bekliyor... Özal hükümetinin programında Güneydoğu'nun kalkındırılması öncelikli işler arasında yer aldığı halde, baba ocağına dönerleri ciddi bir işsizlik bekliyor... Özal hükümetinin de yaptığı Güneydoğu Anadolu Projesi'nin kağıt üzerinde kalması oldu... Bölgede daha önce başlanmış yatırımların çoğunun bitirilemediği, bir bölümünün artık çürümeye yüz tuttuğu belirlendi. Bölgede bugünkü değerlerle yarım trilyon tutarında 'ölü yatırım' bulunduğu, üstelik bu yatırımların kaderi konusunda başta Başbakan T. Özal, Maliye ve Gümrük Bakanı Ahmet Kırçetebe Alptemoçin ve Güneydoğu Bakanı Ahmet Karaevli olmak üzere, hiç kimsenin kesin bir tutum içinde olmadığı gözlemleniyor... Viranşehir Belediye Başkanı Nihanioğlu şöyle dedi: 'Yoğun nüfus artışına rağmen, ciddi yatırım yapılmadı. Yapıma başlanan iki tesis de yıkılmaya terk edildi...' (12 Nisan 1986, Milliyet) Aynı gazetenin yayımladığı bir diğer belge de, Türk sömürgecilerinin yaptıkları bariz talana rağmen, Kürdistan'da nasıl bir ekonomik kılmazla karşı karşıya olduklarını göstermektedir:

"Diyarbakır 'Tekel Sigara Fabrikası'nın milyarlık enkaz halinde olduğunu gören bakan Alptemoçin, 'Tesisin ne amaçla kullanılacağı ben de bilmiyorum' dedi.

Kısa adı Tamsan olan Türkiye Elektromekanik Sanayi Anonim Şirketi ölü olduğu halde, sonradan canlandırıldı. 5 bin işçi kapasiteli bu tesiste 300 kişi çalışıyor.

Yağsan Fabrikası inşaatının bekçisi bile olmadığının duvarların bir bölümü ve çatısı çalmış.

Lice Salça Fabrikası'nın ne zaman hizmete gireceği tartışma ko-

nusu. Fabrikada 160 işçi çalıştırılmaması düşünülmüyordu, uzun aramalar sonunda sadece bir işçiyi bulabildik.

Van'daki Ercis Şeker Fabrikası'nın yapımına on yıl önce başlandı. İnşaat 1979'da durdu. Nedeni bilinmiyor...

Çürüyen, diğer hayali yatırımlar: Yüksekova Et-Balık Kombinası, Gercüş Ayakkabı Fabrikası, Meyan kökü İşleme Fabrikası (Muş), Bingöl Çimento Fabrikası, Bingöl Un Fabrikası, Bingöl Et-Balık Kombinası, Elazığ Sunova Yağ ve Ağın Deri Fabrikası, Siirt Meyanbalı Fabrikası, Siirt Tereyağı-Peynir Fabrikası, Şırnak Gübre Fabrikası, Nüksaş (Nusaybin) İplik Fabrikası vd. ... Sandıkta unutulun fabrika: Güneydoğu'daki 'ölü ve hayali' yatırımları araştırırken, karşımıza bir de 'sandıkta unutulun' fabrika çıktı. Çukobirlik'in 60 adet çırçır ve

tarak PKK ile birleşmesinin ifadesidir. PKK'yi yaşatan, ilerleten, inandırılmaz güçlere dayandırılabilmek, bir destek ve ulusal kurtuluş zaferine kavuşturacak olan da bu destekler. Sömürgeci ordu, bahar taarruzuyla, patlama noktasına gelen bu kabarmayı durdurmayı hedeflemiştir. Her köye asker yerleştirerek, olmadık vahşet örneklerini sergileyerek kitleleri tutabilmektedir. Ancak ordunun yediği darbeler, kitle pasifikasyonundaki çıkması, milislik oyununun son durumu, insanlık suçu olan "Pişmanlık Yasası"nın tıkanması, ekonomik uygulamaların iflâsı ve buna karşın ulusal kurtuluş güçlerinin atılım ve eylemi, 1986 Newroz'larını tarihsel anlamına kavuşturmuş, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük tutkusunu ve bu amaca varmadaki kararlı mücadelesini daha görürlük bütün dünyaya duyurmuştur. 12 Eylül

ları gözüyle bakmak mecburiyetindedir. Dünyanın çoğu yerlerindeki burjuva basının ölçülerinin çok azını taşıyabilen Türk burjuva basını, dış alanda basından bile sayılmamaktadır. Böyle bir basının Kürdistan gerçekliğine ve KUKM'ne bakışı, kemalist burjuvazinin Kürdistan politikası doğrultusunda olmaktadır. İnkarcılığı, çarpıtmayı, yalan ve demagojiyi içerecektir. Öyle bir basın ki, bürolarda zaferi kazanılmış göstermekte, hayali röportajlar yapılmakta, yalan haberler yazılmakta, sonucu olduğu gibi değil olmasını istediği gibi yazabilmekte ve çok geçmeden yine kendisi hiçbir ahlak kuralına uymadan yazdıklarını yalanlayabilmektedir. Burjuvazinin çeşitli grupları arasındaki çelişkilere ürünü olarak zaman zaman yönetimin hışmına uğramışsa da, Türk burjuva basını, kemalist irkçilik ve saldırganlıktan

TPAO'nun Töybelen dolum tesislerinde yangın

PKK'nun bir "sızma" yolu daha kesildi

Sabotaj mı?

Batman'da PKK'ya önlem

Bir günlük sokaka çıkma yasağı

Anarşist kılığına giren polisler muhtar öldürdü, benzinci soy

Genel Müdürü, güneydoğu raporunu yanıtladı

edük: MDP'nin iddiaları inceleniyor

Şoven Burjuva Basın Üzerine Birkaç Söz

Şoven Basının "PKK Dışarıdan Besleniyor" Suçlaması, İflas Eden Eski Bir Hikayenin Tekrarıdır

prese fabrika malzemesinin, ambalajlarda, sandıklar içinde unutulduğunu, müfettişlerin araştırmasıyla ortaya çıktı. 1978 yılında gönderilen makinelere, ambalajlardaki sandıklarda nasıl unutulduğu çözülmeye çalışılırken, bulunan bu sandık fabrikasına Adana'ya geri yollandı... (20*)

Türk sömürgeciliğinin, ulusal kurtuluş hareketinin gelişen pratik etkinliği karşısında çare olarak gördüğü ekonomik yatırımların sonu budur. Devletin varolanı talan etme uygulaması dışında, Kürdistan'da devlet ve özel kalkındırma yatırımları durmuştur. Yapılan yatırımların tümü de işbirlikçiliğe zemin hazırlayıcı niteliktedir ve ordu uygulamalarıyla ayrılmıştır. Ordunun Kürdistan'daki bir günlük pratiğine milyarlar harcanmaktadır. Gençliğin, işçilerin, köylüsüne kadar Kürdistan'ın tüm halk kesimlerinin sömürgeciliğe olan kını daha da artmıştır. Burjuva liberallerinin inanmadıkları ileri sürdükleri ekonomik, sosyal önlemler artık tutmamaktadır. Ve kaba bir demagojiden öteye gitmemektedir. Yoksulluk, talan ve baskı, emekçi kitlelerin ulusal kurtuluşuna olan destegini, artık sömürgecilerin hiçbir uygulama ve engelleyemeyeceği noktaya getirmiştir. Ulusal kurtuluşçu mücadele haberleri, eylemler, bir resim, bir söz, şehirde, kırdı yığınların umudu olmuştur. Bu, ulusun tüm emekçi kesimleriyle, sömürgeci vahşeti yur-

faşizminin altı yıldır, Kürt ve Türk halklarına uyguladığı senaryonun iflâsı olan "Milli Hakimiyet Harekati", Kürt ve Türk emekçilerinin devrim mücadelesinin yolunu aydınlatmıştır...

Şoven Burjuva Basın Üzerine Birkaç Söz

Sınıflar ve uluslar temel ölçemlerini hayatı çıkarlarını yansıtan ideoloji vasıtasıyla dile getirirler. İdeolojik mücadelenin araçları kendine özgüdür. Mücadelenin, özel olarak savaşların seyrini ve sonuçlarını doğrudan olmasa da, insanların kafalarında, dünyaya bakışlarında, morallerinde ve savaş güçlerinde yaptıkları yankılarla etkiler. İdeolojik araçlar, karşı tarafın savaşta moral ve siyasal kararlılığını yıpratma konusunda oldukça etkilidir. Savaş hazırlıkları ve savaş sırasında sınıfların ve ulusların siyasatlarının teminini oluşturan, savaş amaçları ve stratejileri üzerinde ideolojinin önemli etkisi vardır. İdeolojinin en önemli ve etkili araçları basın ve radyo, TV gibi yayın organlarıdır. Bu organların içeriği ve amacı hizmet ettiği sınıfın çıkarlarını yansıtır. Dolayısıyla bir basın organının bağlı kalacağı, ahlaki diyebileceğimiz ölçüler, o sınıfın genel ve o anki özel çıkarları tarafından koşullandırılır. En etkili araçlar olan basın-yayın organları üzerinde sınıflı toplumlarda burjuvazinin hakimiyeti, ekonomi, siyasat organlarına göre daha katı ve mutlaklır. Yine de burjuva yayın organları işlevlerini yerine getirmek için belli objektif gerçeklere bağlı kalmak zorundadırlar.

Türk burjuvazisinin oluşum tarzı, basının oluşumuna da hakimdir. M. Kemal, yanında bulundurdugu Yunus Nadi, Adnan Adıvar vb. şoven yazar takımıyla, Türk burjuva devletinin ideolojik çatısını biçimlendirir. Hem de istedikleri tarzda. Şoven basın, her şey "Misak-ı Milli" ve burjuvazinin talancı çıkar-

bir adım bile ayrılmamıştır. Suni burjuvazinin, suni devletin basını ancak böyle olabilir. Ancak bu defa suçüstü yakalanmıştır. KUKM gerçeği, bu faşizm piyonunun çirkef yüzünü ortaya sermiştir. Türk burjuva basını o kadar düşkünlüğü ki, faşizm, saldırı deyince saldırıyor, yalan ad deyince atıyor, dur deyince duruyor... "Demokratlık" etiketle yıllardır yığınları aldatan "o meşhur köşe yazarları", KUKM'ne küftmetmenin; Kürt halkını lanetleyenleri ve katliam yapan faşist subayları kahraman ilan etmenin; köylülerin kanını emen ağaları gözde vatansever diye ilan etmenin yarışına girmişlerdir. O köşe yazarları ki, Erub ve Patnos'ta 14 çocuğun faşizmin tok mermileriyle katledildiği gün, "Çocukları koruyalım" yazılarıyla gerçeği çarpıttıyor, "PKK terörizmine karşı" "sağlıkla soluyla Türk'ü birliğe" çağırıyor. O basın ki, dünyanın konuşup tartıştığı ve kabul ettiği Kürdistan halk gerçekliğini ve mücadelesini inkar ediyor ve çarpıttıyor...

Şoven Basının "PKK Dışarıdan Besleniyor" Suçlaması, İflas Eden Eski Bir Hikayenin Tekrarıdır

Türk burjuvazisinin egemenlik ve devlet oluş şekli açıktır. Asker ve bürokrat ögelerin kompradorlaşmasıyla, sömürgeci-feodal Osmanlı devletinin siyasal ve askeri gücüne dayanarak, şoven ve anti-demokratik bir tarzda ekonomik güç olmuş ve devlet olarak örgütlenmiştir. İşçi-köylü düşmanı, şoven ve Kürdistan'ı sömürgeleştirme ve inkar temelinde, "Misak-ı Milli" sınırları içinde "sınıfsız ve imtiyazsız tek bir millet"te ifadesini bulan Türk burjuva ideolojisi, çağın en gerici ideolojik biçimlenmesi olmuştur. Türk burjuvazisinin egemenlik sistemi Kürdistan üzerindeki ulusal inkarcı politikasının başarısına bağlıdır.

(20*) Halka karşı, işsizlik ve talandan kırılan, 16 Nisan 1986 tarihli Milliyet. Diyarbakır'a 35 km mesafedeki Karacadağ eteklerinde NATO savaş uçakları için yeni bir havaalanının inşaat edileceğini ve Raper füzelemleri yerleştirileceğini, bu amaçla 12 köy ve 3 mezrada toplam 175 bin dekar alanın istimlak edildiğini yayıyordu. Şoven basın hiç sıklıkla köylülerin, "Elin Amerika sıkı burada havaalanı yapacakmış, gelsinler, biz de ortaçağ hayatından kurtulalım, mektebimiz, elektrikliğimiz, yolumuz yok... Topraklarımızı alırlarsa, hiç olmazsa çocuklarımız rahat yasar." dediklerini yayıyordu.

Bu nedenle, Kürdistan'da gelişen her başkaldırıyı şiddetle ezmesi, Kürdistan'a ait olan ne varsa inkar etmesi tarihten silmesi ve talan etmesi gerektirdi.

1925-40'lar arası başkaldırılarda, dünyayı bile hayrete düşüren bir barbarlıkla Kürdistan kıyından geçirildi. Daha 1920'de varlığı zımnen de olsa kabul edilen bir halk birden inkar edilmiştir. Türkiye'de herhangi bir demokratik örgütlenme ve basın yoktu, ya da kalmamıştı. Şefik Hüsnüler de sol'dan Kemalizme hizmet ediyorlardı. Bu nedenle, başkaldırılarda dış güçlerin, "İngilizlerin parmağını" aramak doğaldı. M. Kemal tarafından oluşturulan soven basın, bu durumuyla bile sansüre uğruyor ve başkaldırıları "İngiliz kışkırtması" olarak değerlendirdiyordu. Egemen soven basının yıllarca işlediği "bu dış kaynak", Türk solu'nun rolünü oynayamamasından dolayı Türkiye emekçilerini uzun yıllar etkiledi ve artık böyle bir noktaya gelindi ki, sovenizm dalgası hem Türkiye halkına ve hem de Türk solu'na egemen oldu. O dönemde, Türk burjuvazisinin Sovyetlerden yardım görmesi, siyasal destek alması, Kürdistan üzerinde İngiliz emperyalizmiyle büyük bir paylaşıma çelişkisi yaşanması ve diğer yandan da, o dönemde Kürt halkının, içinde bulunduğu koşullar ve öncülüğün karakteri nedeniyle bu durumu aşp teşhir edememesi, soven basını cüretkar kılıyordu...

Ama şimdi, durum değişti. Türk burjuvazisi emperyalizme bütünüleşmiştir. Türk emekçilerinde aydınlanma olmuş, ciddi bir sınıf savaşımı geçirmişlerdir. Kürdistan uyanmıştır. Ağalar, Şeyhler sömürgecilikle uşaklık bağları içinde bütünüleşmiştir. Kürdistan halkı, modern öncü mücadelesi, sömürgecilği tükeneş götürecektir maddi bir güç olmuştur.

Soven basının yaklaşımının özü hep aynı olmuştur. Halen, "Tek millet, Misak-ı Milliçilik ve sınıfsız-ımtıyazsız, Türk milleti" anlayışıyla olaylara bakmaktadır. Ancak, İngiliz emperyalizminin yerini şimdi de Ermeni, Suriye, İran, İsvç, FKDP ve Sovyet desteği almıştır. Soven basın, dünyayı hayrete düşüren bir şaşkınlıkla, "Dışarıdan beslenen ve yollanan teröristler" değerlendirmesinde diretmıştır. Hakkarı başta olmak üzere, Kürdistan'ın bütün şehirlerinde, "Kemalizm ve Ulusal Birlik" üzerine seminerler verilmiş; uyduruk tezlerle, "Kürtlerin aslında dağılı Türk olduğu"na dair kitaplar yazılmış; Kürt halkına, "Kürt halkının olmadığı ve Apocuların Ermeni, Sovyet ajanı oldukları" kanıtlanmaya çalışılmıştır. Bir yandan bu alçak senaryolar sergilenirken, diğer yandan da Paul Henzelerin ağzından İran, Irak ve Suriye'ye

göre Türkiye'de Kürtlerin daha rahat olduğu, en iyi sömürgeci devletin Türk devleti olduğu ispatlanmaya çalışılmıştır.

"Terörizm" alışılmış bir deyimdir. ABD emperyalizmi için, muzaffer olan Vietnam İşçi Partisi ve halkı teröristtir. Bugün bile, ABD'ye göre, Küba, Nikaragua, Libya, İran ve Suriye terörist devletlerdir. Türk burjuvazisinin de egemenliğine yönelen her hareketi terörist olarak adlandırması doğal bir hal almıştır. Aralarındaki yoğun çelişkiye rağmen, KUKM'ne gerilla hareketi dememeleri anlaşılır bir şeydir. Türk burjuvazisinin aynı değerlendirmeleri bugün kendi solu'na da benimsetmesi, durumu değiştirmemektedir. Türk faşizmi ve oportünist-millî solu'n "terörizm" nitelmesi "devrimcilğe" eşdeğer alınmalıdır. Mevcut gerçekler kendilerini çürütmektedir. Türk soven basının bu sahtekarlığına birkaç örnek ile değinelim:

Faşist Ahmet Kabaklı, 2 Nisan 1986 tarihli Tercüman'da sunuları yazmaktadır: "... Azılı eşkiyaya karşı, yurdumuzun doğusunda, ... şehit olan mehmetçik, elbetteki sırf 'adet yerini bulsun diye' yahut kuru bir itaat için ölmüyor. Gözünün önünde imanı, cennet inancı, vatan, toprak, aile, devlet, arkadaş sevgisi vardır... Bugün Doğu'da ve Güneydoğu'da puslu kurarak mehmetçik şehit eden caniler de bunu bilmelidirler... Mehmetçik'in canına kıyanlar, bilinen harplerdeki 'düşman' erlerine göre üç defa daha düşmandırlar. Onun için birbuçuk yıl içinde bunlardan 117'sinin millî kuvvetlerimizce tepelendiklerini duyunca hiç ürpermedim..."

Bu gözünü kan bürümüş faşist kalemşör, ordu bile vahşetini gizleme çabası içindeyken, daha fazla kan, daha fazla kıym, daha fazla yıkım talep etmektedir. Peki, neden bu kadar sıkışmıştır ve neden toplum-

Ulusal Kurtuluşçularının haklı da valannda kahramanlık yaratacağı açıktır. Bu azgın faşist kalemşörün soven histerisini kırmak için Türk solu ne yapabilir? KUKM'nin dış kaynaklı bir kışkırtma hareketi olduğu konusunda, geçmişte beri burjuva basını ve onun uşak yazarları ağır birliği içerisindeydi. Bu konuda yazılardan bazı örnekler veriyoruz:

Toplumsal sorunlarda uzman olmakla övünen, sözde demokrat, MİT'in has elemanı Uğur Mumcu: "Güneydoğu yörelerimizdeki ayrılıkçı teröristlerin Suriye'deki kamplarda eğitimlediklerini artık sağır sultan bile duymuştur..." (10 Mart 1986, Hürriyet)

"PKK'nin Kızıl Tugaylar, RAF gibi örgütlerle ilişki kurmak için girişimleri vardır, fakat gerçekleştirildi mi, somut deliller yok. Ama ASALA ile ilişkileri vardır..." (Nokta, 23 Mart 1986, Faşizmin yeni bir uşağından)

"... Ve bunlar bilinmektedir ki, bir komşumuz tarafından beslenmekte, doyurulmakta, silahlandırılmakta ve üzerimize salıverilmektedir. Daha doğrusu bir komşumuz ve onun masası diğer iki komşumuz tarafından... Rusya, Güney Amerika'da bile gerilla harplerini kışkırtırken, Güney Anadolu'da neçin kışkırtmamız?" (Ergun Göze, 1 Nisan 1986, Tercüman)

"Son derece ilgi çekici bir tesa-düftür ki, Suriye Başbakanının ülkesine dönmenden sonra, Güneydoğu'da bir süredir durulan olaylar, birdenbire büyük tırmansa geçmiştir..." (3 Nisan 1986, Tercüman)

Tercüman'ın 24 Şubat 1986 sayısında bu defa perde arkasında Bulgar parmağı aranıyor. Bulgaristan'ın düşman ilan edilmeside zaten bu konuda işleri kolaylaştırmaktadır. Gazetenin yazısı şöyle: "Bulgarların küstahlığı sürüyor: ... Bulgar gazetesi Yeni-İşık'ta BKP-MK'nin onayla yayımlanan bir yorumda, Türkiye'nin Doğu'da yaşayan Kürtleri ortaçağ zihniyetiyle yapılan muamelelere maruz bıraktığı, ...1915 yılında Ermenilere uygulanan katliam, bu yüzyıl sonunda Trükiye'de yaşayan 12 milyon Kürt'e de uygulanacak..."

İstisnasız bütün köşe yazarları ve gazeteler için, tehlike dışı kaynaklıdır. Ve netice de Moskova'ya dayanmaktadır. Bu uşaklar çözümünü de gösteriyorlar; kimine göre ordu tek başına başedemeyecektir, bu nedenle milletten yardım istenmelidir, kimine göre Irak gibi Suriye'yle de bir anlaşma yapılmalı, Fırat suları ve askeri tehdit araç olmalı, Sovyetlerle bile bu konuda "uzlaşılmalı" ve Avrupa'dan PKK'liler kovulmalıdır.

"Komşu ülkelere, birkaç yıl önce Irak'ta yapıldığı gibi ciddi bir işbirliği teklifi yaparız, bu işte kendi topraklarını, Türkiye aleyhine üs olarak kullanırmayacaklarını kesin bir dille hatırlatılmalıdır." (Forum, 1 Aralık 1985)

"En iyi savunmanın taarruz olduğunu" ileri süren Forum, dışarıda dediği ana karargahlara saldırıyı öğütüyor. Bir başka yerde, "PKK Lideri A. Öcalan'ın yarımcılarını Avrupa'da doşmalarını izah edilemez bir olaydır" denilerek hedef gösterilmektedir.

Bu soven histeri ve çarpıtmanın altında yatan gerçek bellidir. Kürdistan ellerinden gidiyor, orduları çöküyor, kendi emekçilerinden ve dünyadan katliamlar için destek alamıyorlar. Kürt halkını katletmek için, sosyalist ülkeler dahil, bütün dünyadan yardım isteyen ve emedikleri için şunu-bunu teröristlikle suçlayan ve tehdit eden faşist mantık sıkışmıştır. Hiçbir çarpıtma ve girişimleri, PKK'nın halk desteğini ve gerek Ortadoğu'da gerekse Avrupa'da artan siyasal etkinliğini

önleyemeyecektir.

PKK, devrimci bir ulusal kurtuluş örgütüdür. Doğru ve haklı bir mücadeleyi sürdürüyor. Gerici ve son derece haksız faşist Türk devletine karşı döğüşüyor. Faşist Türk devleti, bu karakteriyle, Türk, Kürt emekçileri, Ortadoğu halkları, sosyalist ülkeler ve dünya ilerici insanlığının düşmanıdır. PKK, temelinde Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük savaşının çıkarları olmak üzere, Türk sömürgeciliği, genel olarak sömürgecilik, gericiilik ve emperyalizme karşı, devrimci-demokrat, yurtsever güçlerle ittifaklara ve dayanışmalara girebilmektedir ve bu PKK'nın hedefidir de. Gün gibi ortadadır ki, PKK daha ilk gününden beri, Kürdistan emekçisi sınıflarının özgücüne ve olanaklarına dayanmıştır. Bugün de bu böyledir. Maddi, manevi bütün desteğinin kaynağı budur. İşte sovenimin kabul edemediği de budur. İkincisi, PKK, Türk sömürgeciliği, sok uzantıları ve Kürt reformist gruplarının oluşturduğu engelleri aşmış, Kürdistan sorununu, uluslararası platformlara getirmiş, buradan da Türk faşizmini sıkırtmaya başlamıştır. Faşizmin kabul edemediği budur. Buradan kalkarak başka halkları suçluyor. Dünyada böyle rezillik görülmemiştir. Bulgaristan'daki hayali bir Türk azınlığı için dünyanın güdültüsünü koparan, Türklükle alakası olmayan bir avuç insan için Kıbrıs'ı işgal eden sömürgeci Türk devleti, bir halkı 15 milyon insanıyla ortadan kaldırmayı için dünyayı yardımlı etmemekle suçluyor. Soven basının yanıltıcı üçüncü bir nokta da, Kürdistan'da hep uşakları görmüş olmalarıdır. Onlar Şeyh İdris-i Bitlisliye alışımlardır. Parlamentodaki uşaklara, ilkel milliyetçilere ve Avrupa'daki reformist Kürt uşaklarına alışımlardır. Ama bu defa uşakların tersi olmaktadır. PKK, bu uşakların da maskesini düşürerek gelişmektedir. Siyasal etkinliği ve eylemiyle işbirlikçiliğin temellerini daraltmaktadır...

Faşizmin kalemşörleri şunu iyi bilmelidir, eski çamlar bardak oluyor. PKK ve Kürdistan halkı, bağımsızlık çıkarlarından taviz vermeden mücadelesini geliştirmeye kararlıdır. İnsanlar ve halklar arasındaki ilişki, dayanışma ve destek evrenselidir; bölge ve dünya devrimci, ilerici, yurtsever, insancıl güçlerinin her geçen gün Türk faşizminin zulmüne karşı, Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük savaşıyla dayanışma ve desteklerini artıracakları mutlaklıdır. Faşist kalemşörlerin bu dayanışmadan dolayı komşu halkları ve sosyalist ülkeleri tehdit etmesine geline; bu kendi hüsnükuruntularıdır. Karıncalan ve çürüyen bir devin kimseli inandırmayan ve üstelik kahkahalara neden olan cöküş naralarıdır bunlar.

Halkımızın Bağımsızlık ve Özgürlük Talebini Sosyal-Ekonomik Önemlere İndirgeme Çabası, İflas Eden Bir Sahtekarlıktır...

"Türkiye'de Güneydoğu'nun gerici kalınlığı, ne sadece Özal hükümetinin ne de ondan önceki hükümetlerin ana sorunudur... Güneydoğu Anadolu'nun geri kalınlığı, tüm olarak hepimizin ve Türkiye Cumhuriyeti'nin başta gelen sorunudur... Hepimizin kabul ettiği bir gerçek var... Gelişmemişlik, devletin bütünlüğünü hedef alan unsurlar ve teröristler için, uygun zemin oluşturuyor..." (M. Barlas, 12 Nisan 1986, Milliyet)

Acaba gerçek bu mudur? Söylediklerine kendileri de inanıyorlar mı? Sınıfların ve halkların istemi,

siyasal, ekonomik, sosyal, kültürel yanlarıyla bir bütünlük oluşturun. Bunlar için halklar savaşır. Ancak dilsiz ve kimsiksiz bir ulusun, sosyal, ekonomik refahı sözkonusu olabilir mi? Türk burjuvazisi için ekonomik önlemler, sömürgecilik kurumlaştırma, tekel talanı Kürdistan'a yayma, işbirlikçi uşak bir komprador sınıfını oluşturma, dil'de, sosyal alışkanlıklarda Kürt ulusunu yozlaştırma ve asimile etme, Türkleştirme. O halde, ekonomik-sosyal önlem dedikleri politikanın, ulusal tahribatın en güçlü amacı olduğu gün gibi açıktır... 1920-40 dönemlerinin ardından 1950-70 arası dönemde Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'daki bütün ekonomik, sosyal, kültürel işlevi bu olmuştur. Siyasal sömürgecilik, askeri sömürgeciliğini pekiştirmiş, Kürt halkının asimilesini hızlandırmıştır. Kürdistan'da bundan yararlanan, egemen ağa takımı olmuştur. Küçük-burjuvazinin elit kesimi bundan yararlanmıştır. Kürdistan halkı ise, parçalanmaya, asimileye, açlığa, angaryaya mahkum edilmiştir. Türkiye'nin çoğu kentinde, sayıları milyonları bulan Kürt insanını barındıran angarya kolonileri oluşmuştur... Ama, tarihi hesap bozulmuş, yığınlar yoksulluklarının kaynağını görmüşlerdir, ulusal kimliklerini aramışlardır. Türk sömürgeciliği ve Kürdistan'daki işbirlikçilerine yönelmişlerdir... Kürdistan'da sınıf savaşımının, ulusal savaş sekinde biçimleneceği beliydi. Ulusal mücadele, yalnız Kürdistan ve Türkiye'deki değil, dünyanı her taraftaki Kürt emekçilerini kapsamıştır. Sömürgeciliğin silahları tepmiştir; okulu, radyosu, televizyonu ters tepmiştir. 1920-40, hatta 1960'lara kadar uyuyan bir Kürdistan vardı, Türk burjuvazisi 1940'lara kadar belli bir gelişmeyi yaşıyordu. Şimdi ise çöken, Türk burjuva sistemidir. Ekonomik, siyasal çıkmazı belirlenmiştir. Kitlelerin tepkisi had düzeydedir. Kürdistan'da modern, diri ve etkin bir ulusal kurtuluş mücadelesi vardır. Ve bu, sömürgeciliğin her yönelimini boşa çıkaracak esas öğedir. Toplumun bütün halk kesimlerinin ulusal kurtuluş mücadelesiyle pratik bağ içine girdikleri bir dönemde, elektrikleştirilen her köy, açılan her okul, şehire bağlanan her köy yolu, asıl hedef olan denetim, ekonomik talan, asimilasyon ve sosyal başkalaşımında Türk sömürgeciliğine belli avantajlar sağlasa da esas olarak ulusal kurtuluşu yer alan kitlelerin gücünün niteliğinin artmasıyla yolaçacaktır.

Bugün, Kürt halkı; işçisi, köylüsü ve gencilere, yoz sosyal yaşama, kültürel asimilasyona ve ekonomik yoksulluğa tavr almaktadır. Halkımızın pratik eylemleri gelişiyor. Kürdistan'da araştırma yapan SHP heyetinin endişeleri bu gerçeği ortaya sermektedir. Artık göç de çözüm olmamaktadır. Nasıl 1950, 1960'larda Çukurova projesiyle, Kürdistan'daki altı ve ucuz işgücünün belli oranda emilmesi hedeflenmiş ve bu iflas etmişse; bugün "GAP" projesinin aynı rolü görmesi de bir hayaldir. Ulusal kurtuluş mücadelesinin ilk örgütlenme ve günümüzde etkin bir pratik alanı olan Diyarbakır, Urfa, Mardin, Adıyaman bu projeye daha çok proleterleşecek, ulusal kurtuluşun proleter sınıf zemini daha da pekişecektir. Diğer yandan ulusal kurtuluş güçleri ve halk, askeri amaçlı ve özel talan amaçlı yönelime tavr almaktadır; orman kesimini, askeri kuşatmayı kolaylaştıran yolları, karakol inşaatlarını engellemektedir.

Van, Siirt, Hakkarı vb. yerlerde yatırımlar altında yapılan kömür talanı, orman talanı, hayvan talanı, askeri yol yapımı, mera ve otlakların çetebeşi ağalara tapulanması, sınır çetresinin yasaklanması, köy-

haklarını uygulanması; insan hakları, mülk edinme hakkı, medeni hakları (genel seçim, demokratik özgürlükler, kadının özgürleştirilmesi ve kadınlar-erkek arasında eşitlik vs.)...

PKK, Kürdistan halkının Ulusal Kurtuluş Devrimini, Türkiye emekçilerinin Demokratik Halk Devriminin doğal bir müttefiki olarak görür. Askeri faşist yönetimin (devletin) devrimle yıkılmasını, bu cephesel dayanışmanın temel hedefi olarak almış, bunun örgütsel ifadesi olan FKBD'yle bu doğrultuda adım atmış, Kürdistan'da direniş geliştirerek tarihi görevini yapmıştır. Şoven basının bir diğer ciddi telâhi bu noktadadır. Amacı devletin korumak, Türk emekçileri arasında KUKM'ne gelişen sempati ve desteği önlemektir.

Faşist basının diğer bir çabası da, bazı ilkel milliyetçi ve reformist Kürt örgütlerine söylenmiş ya da söylenmemiş bazı konuşmalarla atfen, olmamış cepheleri kurdurup dağıtarak, bu güçlere olmadıkları roller atfederek, hayali çatışmalar yapıtırarak, halkımızın ulusal bağimsızlık ve birlik duygularını zedeleyip, umutsuzluğu geliştirmeyi hedeflemektedir. Ama yanılmaktadır. Durum tam tersidir. PKK'nin mücadelesi bütün Kürdistan çapındadır. Bağimsızlık düşüncesi, şimdiki dek süren ve sömürgecilerle bağları mutlak olan aşiretçi-feodal, burjuva ve reformist küçük-burjuva engelleri aşmıştır. PKK'nin ulusal birliği hedefleyen Kürdistan'ın diğer parçalarındaki mücadelelerle temel ittifak anlayışı, ulusal bağimsızlığı hedef alan mücadelelerdir. Kürdistan bağımlı burjuvaları, feodalleri, küçük-burjuvaları böyle bir mücadelenin öncüsü olamazlar. Bu nedenle, PKK'nin her Kürdistan parçasında gücü zorunlu olarak vardır ve bu varlık Kürdistan köylüsüne, işçisine, yurtseverine dayanmaktadır. PKK, otonomist güçleri, ulusal kurtuluşun temel güçleri arasında görmez, o an için bölge devrimiyle çekişmemeleri ve ulusal kurtuluş mücadelesi önünde fiili engel olmamaları durumunda kendileriyile taktik dayanışmalara girer. Halkımız bu durumu iyi biliyor. Kürdistan'da yıllarca yurtsever potansiyeli emen, düşmana yönelmesini önleyen otonom otoriteler aşılmıştır. Şoven basın çıldırmıştır ve bunları ön plana çıkarmaktadır; bunlar da PKK'nin mücadelesi karşısında sıkışıp, sömürgecilikle işbirliğine yönelmişlerdir. Halk bu durumu görüyor, algılıyor ve bu sahte otoritelerin aşılmasını kolaylaştırıyor. Şoven basın şüphe noktasında yanılıyor: Ne İ-KDP, ne KYB, ne İ-KDP, ne de Kuzey Kürdistan'daki reformist Kürt örgütleri bağimsızlık, yani devlet kurmayı istiyorlar. Hedefleri otonomidir. Şoven basın KUKM'ne karşı bunlarla varolan işbirliklerinin zeminini iletlemek istemektedir anlaşılan.

Şoven basının diğer bir yalanı da, PKK'nin "Keban Barajı ve Batman rafinerisini uçuracağı" şeklinde ki sansasyonel haberleridir. PKK'nin eylem hedefleri ve tarzı bellidir. Örgütsel gücüne, halkın istem ve desteğine ve mücadelenin gelişmesine uygun düşen, sömürgecilik ve işbirlikçilerine ait bütün siyasi, askeri, ekonomik kişi ve kurumlarına yönelen hedeflerdir bunlar. Şoven basının, ulusal kurtuluş atılımının içinde bu tür haberler yayması, yığınlarda kaos yaratmaya ve operasyonları meşrulaştırmaya yöneliktir. Nitekim, bu haberlerin hemen ardından Elazığ, Batman ve yörelerinde aramalar yapıldı. Batman'da sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Halka, PKK'ye yardım etmemesi konusunda tehdit dolu bildiriler dağıtıldı. Kontroller sıklaştırıldı, kritik yerlere özel koruma birlikleri

yerleştirildi. Defalarca tekrarlanan bu korku, panik ve sansasyon haberlerle, basın, ordunun ayıplarını örttüğü gibi, tıpkı durdurulan yatırımlar gibi, gelecekte, Batman rafinerisi, Keban Barajı vb. tesislerin de Kürdistan'a bırakılmayacağını işaret etmek istiyor. Temmuz 1985'te Van'da resmen "3,5 milyon katletmeye hazırlanıyoruz" diyen mantık, bu tesisleri mi tahrip etmeyecekti? Bir haftada top mermileriyle 14 çocuk öldüren sömürgeci Türk devletinin bu katliama da hazırlandığı bellidir. Türk ve Kürt emekçilerinin alın teri ve kanıyla sefahat süren uşak basın, belli ki "görevini" yapıyor.

Ancak, sansür, TV, radyo ve yayın bombardımanına rağmen, gerçekler, şoven basını aşırıyor, çarpıtmak amacıyla da olsa gerçekleri istemleri dışında yansıtmak durumunda kalıyorlardı ve bu da faşist basının kan ve talan kokan çirkefliliğini sergilemeye yetiyordu.

"... Bugün Suriye-Irak hudutumuzda küçük çapta bir savaş oluyor" (Ahmet Kabaklı, 2 Nisan 1986, Tercüman) Bu, Kürdistan'daki savaş gerçeğinin kabul edilmesini itirafıdır.

"...Bu yörelerde aileler fotoğrafları ile işlenmektedir... Köylülere hiçbir yasal dayanağı olmayan boru hattında nöbet tutulmaktadır..." (Vecihi Ataklı, 2 Nisan 1986, Milliyet) Halka yapılan uygulamaların bir yönü itiraf edilmek zorunda kalmaktadır.

"... Yörede menfaat şebekelerinin kurulduğu, ödeme gücü bulunanlara bir kulp takılarak, senaryo hazırlanarak tutuklandıkları, sonra bir fidye karşılığında bırakıldıkları..." (Vecihi Ataklı) Keyfi tutuklama ve rüşvetin itirafı. Rüşvet Kürdistan'da yaygınca uygulanan bir kurumdur. En yetkili ordu mensupları tarafından yapılmaktadır. Resmi araçlar vardır. Halk ve yurtsever çevreleri ekonomik olarak çöktürmek için, devlet tarafından uygulanan resmi bir yöntemdir.

"Ekonomik gücü bulunanların bırakıldığı, yoksulların ise tutuklu kaldığı..." (Vecihi Ataklı)

"Eruh'un Mıstaka, Erdurdu ve Ebubekran köylerinin boşaltıldığı..." (V. Ataklı) Bu uygulamaya yaygındır. Onlarca köyü ve binlerce aileyi kapsamaktadır.

"...Halk göçetmekte, kimine görece, göçe zorlanmaktadır..."

"Köy korucularının silahlanması olayları tırmandırıcı bir etki yapmıştır. Köy korucularının seçiminde taraflı davranılmıştır. Köy koruculuğu aşiretler arası kavgalara, bölgesel husumetlere, kişisel sürtüşmelere alet edilmiştir..." (9 Nisan 1986, Cumhuriyet)

"Ordu-millet elele" balonunun altında yatan gerçekler işte budur.

"Yöre halkına, korkutma, sindirme, işkence, kötü muamele olmasına bu olaylar bu boyutlarda olma..." (8 Nisan 1986, Milliyet)

"Bingöl'de polisler benzinlik soydu, biri muhtar iki köylüyü öldürdüler..."

"Tunceli'de de jandarmaların terörist kılığında köylere giderek benzer olaylara karıştıkları sürüldü... Emniyet Genel Müdürü 'bu konuya da girmek istemiyorum, şimdi yanıtlanmayaacağım' karşılığını verdi." (22 Mart 1986, Cumhuriyet)

"Nusaybin'de İbrahim Polat, teröristlere yol gösterdiği gerekçeyle öldürüldü..." (19 Mart 1986, Cumhuriyet)

"Teröristlerin yakınları sıkıştırılıyor ve eziyet ediliyor..." (29 Mart 1986, Cumhuriyet)

"Sorguya gitti, ölüm haberi geldi, İdil'in Sulak köyünden, 6 çocuk babası Hasan Akın, tutuklanıp 14.4.1986 günü işkence ile öldürülerek, cenazesi ailesine veril-

meyerek, Şırnak'a gömüldü..." (8 Mart 1986, Cumhuriyet)

Bu örnekler, Kürdistan'da yaşananların binde biri bile değildir. Kürdistan'ı her gün katlederek, köyleri yakarak, halkı soyarak tutan bir devlet ve ordunun ne meşruluğu kalabilir?

"... Hükümetin, olaylara yanlış teşhis koyduğunu, halka güvenmediğini, halkın desteğini almadığını belirten SHP'li Vecihi Ataklı, halkın tepkisinin devlet olduğunu, ustalıkla geçiriyor ve dağınık yerleşim yerlerinin birleştirilerek, stratejik köylere geçmesini öneriyor..." (29 Mart 1986, Cumhuriyet) Devleti kurtarma telâşi kendini ele veriyor; nitekim 1985'te başlanan köy boşaltmalara ek olarak stratejik köylere de 1986 baharında yaygın olarak geçildi. Faşist ordunun pasif savunma içine girdiğinin itirafı olan bu uygulamayı, faşizmin kendi organından dinleyelim:

Forum-Aralık 1985, "Doğu Anadolu'da Olup Bitenler..."

"... Ordumuz ve güvenlik kuvvetlerimiz anlamsız bir sır saklama alışkanlığıyla, kendini uğraştıran sorunları, karşılaştığı zorlukları yalnız kendisi değil, fakat bütün ülkeyi ilgilendiren alanlarda, elde ettiği önemli bilgileri, kamuoyuna haber vermezse, sarfettiği çabalarından tam bir sonuç alamaz imkanı azaltır, bu nedenle silahlı kuvvetlerimizle, güvenlik görevlilerimiz, Atatürk'ü gelineği hatırlayarak, kamuoyu desteğini tam arklarında hissedecek şekilde faaliyetlerini sürdürmelidirler..."

Tercüman gazetesinde anlatılanlar, "Ordu faaliyet gösteren birliklerin, sıkıyönetim komutanlıklarının ve hatta silahlı kuvvetlerimizin gücünü ve sorumluluğunu aşan birtakım ciddi sorunlarla karşı karşıya bulunduğumuzu göstermektedir. Bu da devletimizin güvenliği bakımından ciddi bir dış müdahale-nin varlığı meyesidir. Gazetede yayınlanan dizinin son çaresinde, ifade edilmeye çalışılan yasa ve önlem, aslında kendi kendimizi aldatma ve oyalamaya anlamına gelecek bir kağıt yapısı yansıtmaktadır. Burada Türkiye'nin düşmanlarının, bize devamlı düşmanla mücadele buluncakları faraziyesi, bir emri-vaki olarak kabul edilmekte, 1040 km uzunluğundaki bir bölgenin tel örgü, gözetleme kulesi, toprak sürülmesi, aydınlatma vs. araçlarla kontrol altına alınmayaacağı belirtilmektedir, bu bölgelerde yaşayan köylülerin ve insanların, oralarından alınır, başka yerlere nakledilmesiyle, dış sızmaların önlenileceği düşüncesi benimsenmiş görülmektedir. Bu iş için, 2 bucağ, 40 civarında köyün ve yüzbin yakın bir nüfusun yer değiştirmesi anlamına gelmektedir. Bu düşünce bir vatan parçasını bir nevi 'no mans land' haline getirmek demektir. Bir

başka tabirle, oraları düşmana bırakmamakla beraber, bizim de kullanamayacağımız bir toprak parçası haline getirip, gözden çıkarmak demektir.

Bu kabul edilen varsayımın ne kadar tehlikeli olduğunu açıkça göstermektedir. Biz, Irak ve Suriye'den ülkemize devamlı çete yollanacağını, bunların gerisinde Sovyetler Birliği'nin bulunduğunu bile bile, bu gerçeği çaresizlik içinde kabul edecek, fakat bu saldırılardan korunmak için daha içerilere çekileceği demektir.

Bu, izlenen dış politika bakımından da, ülkeyi savunma stratejisi açısından da, son derece yanlış, zararlı ve sonuçlarının hiç de hayırlı olmayacak tehlikeli bir düşüncedir. En iyi savunmanın taarruz olduğunu unutan yanlış bir askeri stratejidir. Düşmanı yok etmek için, arasıra nereden saldıracağı belli olmayan çetelere karşı, askerlerimizi açıkta bırakarak, düşmanın askeri karargahlarına, ağırlık merkezlerine saldırıyı; ahkından çıkaran yanlış bir askeri planlamadır..."

Bu faşist kalem, Türk ordusunun Kürdistan'da vahşet savaş yürüttüğünü; köylere yakıldığını; çocuk-yaşlı demeden insanları kurşuna dizdiğini; canlı olarak helikopterden atıldığını; her askeri birliğin bir ölüm maskarası olarak işlev gördüğünü; askerlerin savaşmak istemediğini; bütün bunların Türk emekçilerince desteklenmeyeceğini; savaşın emekçilerin çıkarına aykırı olduğunu; bunun günlük olarak hissedildiğini; dönemin 'Atatürk dönemi'

ğında bırakacaktır. Savaşlarda sonucunu etkileyen, güdülen politik amacın haklılığı, bunun dayandığı sınıfların desteği ve ekonomik güçlülüktür. Türk faşist ordusu şimdi-den savaş kaybetmiştir.

Bir daha kurulmasına Kürdistan'da olanak olmayan sömürgeci sivil-siyasal mekanizma; ordunun açık desteği olmadan artık bir gün bile varlıklarını sürdüremeyecek olan ağalar, kompradorlar ve aşiret reisleri; sürekli yenilgi ruh halini yaşayan, savunma duygusu içinde olan ve barbarlıkla varlığını sürdüren bir ordu; buna karşın iki yıldır gelişen bir askeri direnme ve örgütlülük sergileyen PKK'nin yarattığı, Kürdistan, bölge ve Avrupa'daki siyasi, askeri, örgütsel ve kitle gücü savaşın sonucunu göstermektedir... Şoven kalemşörlere hatırlatmak gerekir: "Terörist" diyorsunuz, fakat M. Kemal'in de padişahlar için bir asi olduğunu itiraf ediyorsunuz; yine, İngilizlere, Yunanlılara ve iç ayaklanmalara karşı direniş ve bastırmanın komutanlığını yapan Çerkez Ethem de bir şaki değil miydi? Üstelik Türk ulusal savaşının yükünü çeken işçiler ve köylüler olmasına rağmen, ulusal kahraman dedikleriniz M. Kemal, İnönü vd. leri burjuva değiller miydi? Yardımı Sovyetlerden almadınız mı? Salt bu yardım için sahte komünist partisi örgütlediniz mi? M. Kemal'in tek hünerinin komplolarla siyasi iktidarı elinde tutması ve Kürdistan'ı katliamlarla işgal etmesi değil midir?

Olalder, bilinçlenen, örgütlenen, savaşan ve bu savaşın da bölge ve dünya halklarının yakın sempatisini ve giderek desteğini kazanan PKK ve KUKM karşısında başarı şansınız var mıdır? Tarih kararını vermiştir artık. Ne kadar kan dökülüp acı çekilse de tarihin tekerleği devrimci bir tarzda dönmektedir. Ordunuzun ve sizlerin hüneri sadece katliamlardır. Sizlere yine katliamlar yakışır ve bunu yapacağınızdan da eminiz. 'Akıllı salı' unuz da size uyaracaktır; Kürdistan'da yaptığınız tahribatın önünü alarak, Şahinler, Yıldırım, Semirler vd. çok daha çıkacaktır. Ama bu defa bir haine karşı binlerce Mazlumlar, Mahsumlar, isimsiz kahramanlar çıkmaktadır, Türkiye emekçileri sizi izlemeyecekler, şoven kalemizin gerçekleri körletmeyecekler, bu defa sizler de öleceksiniz, kahrolacaksınız; ordunuz, sisteminiz çökecektir. Bu saldırganlık içinde, 'Kemalizm' inanılır kılabilecek çabalarını iflas eden devlet teorilerinizi yerine, yeni tarih anlayışı, yeni dinsel yaklaşım, yeni kültür yaklaşımı vb. uğraşlarınızı ile kan ve vahşet üzerine kurduğunuz devletiniz parçalanacaktır.

Kürdistan üzerinde varoldunuz, sizleri yokedecek olan da yine Kürdistan'dır.

Kendi Belgelerinden Türk Ordusunun Acizliğini Sergiliyoruz

BİR ÇÖKÜŞÜN İTİRAFI / TÜRK ORDUSU ENKAZ HALİNDE

- IV -

- *Türk Ordusunun Tarihi, Barbarlık ve Vahşettir!*
- *Sömürgeci-Faşist Ordu, İşbirlikçi-Tekelci Sermayenin Koruyucusudur!*
- *Sömürgeci-Faşist Ordu, Emperyalizmin Beş Paralık Uşağıdır!*
- *Sömürgeci-Faşist Türk Ordusu, İnsanları Kişileksizleştirme Ocağıdır!*
- *Sömürgeci-Faşist Türk Ordusu, Bugün Toplum Üzerinde Kaldırılmaz Bir Yüktür!*
- *Nihai Yenilgi ve Yok Olup Gitmek Türk Ordusu İçin Kaçınılmaz Bir Sondur!*

SAYI 55'TEN DEVAM

SÖMÜRGEÇİ-FAŞİST TÜRK ORDUSU İNSANLARI KİŞİLEKSİZLEŞTİRME OCAĞIDIR!

Halkların, ulusların bir kişilikleri vardır. İnsanlık tarihinde halk ve ulus kavramları, toplumsal gelişmenin belirli evrelerinde aynı toprak üzerinde, dil ve kültürel açıdan aynı gelişme içinde yoğunlaşmış insan topluluklarının tarihi bir kimlikle çıkmalarını ifade eder. Bu kimlik, bir toprağa, bu topraktaki iktisadi yaşam birliğine, aynı tarihsel ve kültürel gerçekliği paylaşmış, aynı dili konuşmaya doğrudan bağlıdır.

Elbetteki, Türk halkının da bir kişiliği vardır. Her halk gibi o da yüceltilmeye layık bir halktır. Ama tarih bir yana, bugünkü gerçekliği bile incelemediğinde, egemen sınıfları tarafından hiç de kendisine ait olmayan bir kimliğin eline tutuşturulmuş yüzyıllarca bununla avutulduğunu, ezildiğini, küçültüldüğünü, çıkarlarına yabancılaştırıldığını, bir sürü gibi görüldüğüne kadar sömürüldüğünü söylemek durumundayız.

Sömürgeci-faşist Türk ordusu insanları kişileksizleştirme ocağıdır dedik. Bunu salt ordunun askeri-örgütsel yapısından düşünmek gerekiyor. Hizmetinde olduğu Türk hakim sınıflarını bile vareden bir güç olarak ordu, Türkiye toplumunun üzerinde egemen sınıflar adına hakim olan yapıdır. Bugün faşist rejimin başbakanı sıfatıyla Özal'ın dünyaya bile övgü ile ilan ettiği, "ne kadar zam ve baskı olursa olsun sessizce kabullenen halk" gerçekliğini, Türkiye toplumunun bu kendine has karakteristik yapısından kaynaklandığını hemen belirtmek gerekiyor. Türk egemen sınıflarının ordunun rahminde şekillenip büyüme özelliği, toplumsal gelişme üzerinde son derece olumsuz ve tahripkar bir etkiye bulunmuştur. Bu bakımdan, Türk ordusunun nasıl bir "ocak" olduğu önemlidir. Bu gerçek kavranmaksızın ileriye doğru bir çıkışın sağlanması mümkün değildir.

Tarih boyunca bütün egemen sınıflar, egemenliklerini korumak için şüphesiz ve mutlaka ordu gücüne ihtiyaç duymuşlardır. Askeri zor sınıf egemenliğinin ayrılmaz bir parçasıdır. Ama bunun dışında, işte bu gerçeklik Türk egemen sınıflarının gelişiminde dünya çapında çok az görülen örneklerden biri olarak daha fazladır. Prof. Dr. Niyazi Berkes, Osmanlı devleti için, "Hiçbir sınıfa dayanmıyor, sınıfları devlete dayandırıyor" (Aktaran Dr. Çetin Yetkin, Türk Halk Hareketleri ve Devrimler, syf: 15) diyor. "Devlet" olgusuyla ilişki de, bu belirlenmedi yatan bir gerçeklik vardır. Tarihi gerisinden izleyen, bütün yetenek ve gücünü orduda somutlaştıran, tarihsel açıdan daima gerici

rol oynayan bir güç olarak Türk egemen sınıfları, toplumsal gelişim devrimleri kimlik kazandırdığı bir sınıfların özelliğine hiçbir zaman sahip olmamış, "devlet" birinin elinden diğerinin eline geçmiş ve yine aynı "devlet" tarihsel dönemin özelliklerine göre tümüyle bir zor gücü olarak egemen sınıfın "yeni" biçimlenişinde ana rolü oynamıştır. Yani, yeni toplumun temsilcisi olarak doğan bir sınıf, eski sınıfın egemenlik organı olan devleti yıkip, kendi iktidar organlarını kurarak yeni egemen güç olma durumuna yükselmemiştir. Türkiye'de böyle bir tarihsel gelişme gösterilemez, yoktur. Bu açıdan rahatlıkla söylenebilir ki, Türk ordusu, egemen sınıfların hangi kimliği taşımaları gerektiğini belirleyen güçtür.

Ama bilinir ki, toplumlar da egemen sınıfların kimlikleriyle tanınırlar. Feodallerin egemenliği altındaki toplumlar, feodalizmin ekonomik yasaları üzerinde sosyal ve kültürel bir biçimleniş alır, her şeye bu yapının beyinlerdeki yansımaları bakılarak, bu burjuvazinin damgasını taşıyan toplumlar açısından da böyledir. Burjuvazi yeni bir sınıf olarak kendi çıkarlarını formüle ettiğinde, bunu en yüce insanlık ilkeleri olarak, ulusal sınıfları da aşmış tüm dünyaya kabul edilmiş, dünyamız Avrupa'nın merkez olduğu büyük imtihanları yaşamıştır. Örneğin, Fransız burjuvazisi, kendi iktisadi ve siyasi çıkarları için feodal çitlerin kırılması ihtiyacını tüm ulusa maledebilmiş, feodal derebeylerin malikaneleri burjuvazinin özgürlük bayrağı altında toplanan dünyanın serfleri, kilisenin beyinlere vurmak istediği prangaya karşı yine

aynı buyruk altında toplanan çağın burjuva aydınları ve bir bütün olarak emekçi kitleleri tarafından yerle edilmiştir. Aydın, yeni bir toplum yaratmanın bilinciyle en önde yer alarak, emekçi kitleler özgürlük için isyanı yaşayarak girmişlerdir. Bu yeni toplumsal düzene. Burada köklüderin bir gelişimin yaşandığı ve bunun sınıflar açısından da "kişilikli" bir gelişim olduğu açıktır. Fransız proletaryası ilk kavgayı burjuvazinin yanında öğrenmiştir ve nitekim burjuvazinin silahları kendisini çevirdiğinde kavgayı bilen-başegmez bir sınıf olarak bu namululara karşı direnme ve bilimsel, burjuvaziye ölüm yatağına düşüren ilk sınıf olma onurunu haklı olarak kazanmıştır.

Ya Türk egemen sınıfları elinde Türkiye toplumuna kazandırılan özellikler nedir? Bu tarihsel gelişmenin en olumsuz etkilerini üzerinde taşıyan Türkiye aydını da, dünya ile kendi gerçekliğini karşılaştırdığında dehşet içinde kalarak zaman za-

c) Bencillik." (syf: 516)

Günümüzde, gerek Türkiye "aydını" ve gerekse de halk bir şaşkınlık içindedir. "Aydın" haline bakıp dünyaya gerçekliğiyle kıyasladığında nasıl bu kadar biçimsizliğini düşündükten, bu biçimsizliğin -daha doğrusu özden yoksunluğun- etkisiyle faşizmin "yeni-düzen" kurucuları arasında nasıl yer kapacağının hesaplarını yapmakta, halk da buna baskıya, zulme, açlığa ve rezalete nasıl dayandığını sormakta, ama o da yine yüzyılların kafasına ve ruhuna hakim kıldığı düşünceyle her şeyi "içine atıp" en yakınına bile "güvensiz" davranarak, en dar çıkarlara gömülme ve herkes birbirine bakıp "bu millet adam olmaz" demektedir. Oysa ki faşizmin sözcüleri bu gerçeği ve nedenini çok iyi izah etmekte, her türlü baskı ve sömürüyü uygularken buna güvenmekte ve Özal'ın sözlerinde ifadesini bulduğu gibi, dayattıkları "reçetelerin" toplumda tepkiye yol açıp açmayacağı yolundaki kaygılarını belirlen emperyalist elendilerine, "Hayır, kaygı duymana gerek yok, biz 'malimiz' iyi lanırız, ne yaparsan yap bu halk başkaldırmaz" demektedirler.

Türk egemen sınıfları tarih boyunca halkı daima bir sürü olarak görmüş, ama bunun da ötesinde halkı gerçek bir sürü haline getirmek için yapabilecekleri her şeyi yapmışlardır. Onlar için halk, sadece ve sadece sağılacak bir "inek", düzenin bütün yükünün sırtına verileceği bir "eşek" ve başka halklar üzerine gözünü kırpmadan gönderilip kan döktürülecek araçtan başka bir şey değildir. Türk egemen sınıflarının "dönmelere" tutkusu bilinir. Bu dönmelerden biri olan ve Türk milliyetçiliğinin "babası" ilan edilen Ziya Gökalp, Türk hakim sınıflarının Türk köylüsüne yaklaşımını şöyle itiraf ediyor: "Osmanlı daima, Türk'e eşek Türk derdi. Türk köylülerine resmi bir şahıs geldiği zaman, Osmanlı geliyor diye herkes koşardı..." (Aktaran Dr. Çetin Yetkin, Türk Halk Hareketleri... syf: 509) Açık ki bu sadece Osmanlıya özgü bir değerlendiriş değil. Türk halkının hakim sınıfların nezdinde daima böyle değerlendirildiği ve bu nedenle de ki sınıfa bilindikçe bilindiği dünyayı şaşkınlığa çeviren bir olgu olarak gözler önündedir.

Halkı "eşek" olarak gören böyle bir sınıfın, toplumsal gelişmeye insanlık ölçülerini dahilinde en ufak bir katkıda bulunması elbette beklenemez. Çünkü eşeye yapılacak tek bir muamele vardır: "Yükleyebileceğin kadar yükü ve eğer istediğin doğrultuda yürümekle biraz da olsa idarete sopayla dürt." Hayır, bu sınıf bu ölçüyü de tanımamıştır. Yani sadece yükleyip dürtmekle de yetinmemiştir. Çetin Yetkin bu konuda şunları yazıyor: "Anadolu köy-

lüsü, Anadolu halkı, bin yıla yakın bir süre, önce Selçuklular, sonra da Osmanlılara direnmiş, kendisine tümüyle yabancılaşmış bu devletlere karşı savaş üstüne savaş vermiştir. Bu yabancılar, bazen ücretli Frenk askeri, bazen Yeniçeri, bazen Sırp, bazen devşirme paşalar olarak Anadolu'ya gelip üstün güçleri sayesinde bu halk hareketlerini bastırıyor, ama bu arada kendi tarihçilerinin de belirttiği gibi beşikteki çocuklar dışında kılıçtan geçirmedik, kuyuya doldurmadık kimse bırakmamışlardır..." (age. syf: 517-518) Cemal Hüsnü Taray ise bu gerçeği şu cümleyle ifade etmiş: "Ve onun içindir ki, bugün köylerimizde acı ile görüyoruz ki, evden çok mezar, diriden çok ölü var..." (age. syf: 516)

Bozguna uğramış Osmanlı ordusunun artıkları olarak Osmanlı devletinin yıkıntılarını devralan ve sarayın eski taşlarından "TBMM"ni ören Türk burjuvazisi ve "Cumhuriyet" ordusu da aynı geleneği eksiksiz biçimde sürdürmüşlerdir. Osmanlı ordusu gibi, "Cumhuriyet" ordusunun ilk ve bütün işi de Türk egemen sınıflarını (bu dönemde burjuvaziye) semirtmek için halk kitlelerini, her türlü ekonomik, demokratik hakkının gaspı temelinde ve çıplak bir şiddetle iliklerine kadar sömürmek, halkı gelecekte umutsuz, kaderini teslim etmiş, karamsar bir yığın haline getirmek olmuştur. Bunun için her yolu denemişlerdir. Bir yandan halk, ordunun sungusuz boğazına dayanarak suskun bir köle olmaya zorlanırken, diğer yandan da halkın sınıflarına en küçük bir aydınlığın sızmaması için Türkiye "aydını" yine bizzat ordu eliyle en gerici ve kararlı bir ruhla yönlendirilip, burjuva medeniyetinin uygarlaşmanın örneği diye ortaya salınmıştır. "...Öncüleri gerçekten de halktan çok uzaklardadır. Örneğin, Milli Mücadele Ankara'sında bir Ankaralının konuştuğu dili anlayamadığını, iki yabancı gibi birbirleriyle anlaşamadıklarını Falih Rıfkı Atay anlatır" diyor Çetin Yetkin, ardından şunları yazıyor: "Milli Mücadele aydınlarının halkına duyduğu yabancılaşma bir nedeni de onun Batıcı olmasıydı. Milli Mücadelede en önemli yeri tutan asker kadroyu ele alalım. Batıcılık en başta orduda başlamıştı. Ordu, Batının yalnız teknolojisini değil, onun yaşam biçimini de benimsemişti. Sivil kadro ise, büyük çoğunlukla Avrupa'da eğitim görmüş kimselerden oluşuyordu. Bu nedenle de bütün Milli Mücadele boyunca Batılıya uzlaşma yolları aranıyordu..." (age. syf: 477) Türkiye'de sahte bir biçimde adına "aydın" denilen ve bugüne kadar bu ad altında gelen bu unsurlar düzenin askeri ve sivil sözcüleri olmanın ötesine hiçbir zaman gidememiş, içinden çıktıkları yapı gereği halka yabancı ve düşman olmuşlardır.

Kemalizmin ince bir oyunu olarak bunlara "halkçılık" ve giderek "sosyalistlik" maskesi de giydirilse, özünde daima emekçi halka karşı tiksinti ve nefretle dolu olmuş, bu özellik kendisini halkın değerlerini küçümseme, güdümlüde sosyalleşme adına olduğu gibi, halkın değerlerine yabancılaşma, halkı geri ve ilkel görme, medeniyeti daima Batı kültüründe aramada ele vermiştir.

"Cumhuriyet'in kurucusu olan kemalistlerin, toplum gerçekliğine yaklaşımda sınıfları reddettiler, soyut bir halk kavramı içerisinde her kese düşen görevler olduğunu savundukları bilinir. Bu "görev" bölümü ise şöyledir: "Müreffeh bir Türkiye" yaratmak için egemen sınıflar sermayeyi büyüten her türlü yolunu deneyecek, emekçi sınıflar bu "müreffeh Türkiye" için kanları kurucuya kadar çalışacak, gerekirse savaşacak, "aydınlar" yine bu "müreffeh Türkiye" için düzenin basit bir memuru, bir ajanı olarak propaganda yapacak ve ordu her şeyin düzenleyici gücü olarak bu "müreffeh Türkiye"yi iç ve dış düşmana karşı koruyacaktır. Türk ordusunun şübheli Türkiye toplumunun resmi "kişiliği" işte budur.

Görüleceği üzere, emir-komuta zinciri sadece ordunun askeri-örgütsel yapısına has bir olgu değildir. Türk ordusu bunu hem de tüm topluma en başta dayatmıştır. Bunu diğer başlıklarla daha da açacağız. Yalnız geçerken şunu belirtelim ki, bu ordu ve egemen sınıfların elinde yaşam kalba dökülmüş, her şey ordunun elinde biçimlenmiş, gelişimin önüne durularak, en soylu kavramlar özünden boşaltılıp tersyüz edilerek, "milli şuur" adına herkese mutlak uyacağı "görevler" dayatılarak boyundurmeye, kademeli, yaratıcılığı köreltilmiş bir toplumsal yapı ortaya çıkarılıp, bunun adına da "milli menfaatlerin" korunması denmiştir. "Milli menfaat" ise dokunulmazdır. Bu sınıflar, varlığını bile kanıttığı Kürdistan toplumunda yarattığı tahribatin ne olacağı, bu sınıfların Kürdistan'a sadece zehir taşıdığı son derece açıktır. Biz burada, Türk sömürgeci burjuvazisi ve ordusunun Kürdistan ulusal-toplumsal yapısı üzerinde nasıl yıkıcı ve zehirli bir yılan rolü oynadığını izah etmek durumunda değiliz. Bu, yazının kapsamını aşar. Ama burada hemen söylemek istediğimiz bir gerçek var: Türkiye halkı, egemen sınıfların elinde Kürdistan'ın böylesine zehirlenip, gücün düşürülmesinin bedelini çok ağır ödemek durumunda kalmıştır. Bu bedel, kendisinin de (yani Türk halkının) zehirlenmesi, kendi çıkarlarından uzaklaşması ve bugün dünyaya "ensesine yer lokmasını ağzından al" diye tanıtılması, yani gerçekle halklar adına utanç verici bir yaşam olmuştur. Bu çok ağır bir bedeldir. Bu yüzden altından kalkmak, onurunu kazanmak Türk halkının bugün en başta gelen görevidir.

Türk egemen sınıfları ve ordu Türk halkına daima dundurulmuş bir yaşamı dayatmış, sosyal yaşamda ve düşüncede en küçük bir yaratıcılığı, lehlike kabul etmişlerdir. Besbelli ki bu, bu sınıflar açısından da bir tercih sorunu değildir. Kılıç ve süngünün bundan başka bir gelişmeye yol açması zaten beklenemezdi. Bu sınıf kılıç ve süngüyle doğdu ve bunları halkın boğazına dayayarak yaşadı. Fransız burjuvazisi, ulusuna özgürlük bilincini yer ettirmişti. Burjuva sınıflar dahilinde de olsa bu "özgürlük ve demokrasi" ulusun sosyal, kültürel ve her alanda çiçeklenişini sağladı. Peki, kendisi kişilik bulamamış ordunun çapul ve talanla besleyerek büyüttüğü bu sınıf, kendi halkı ve insanlık adına hangi soylu değerlerin temsilcisi olacaktı? Onun gericiliğe karşı savaşması, her şeyden önce kendisini inkar etmesi demektir. Bu ise varolmak isteyen bir sınıfın mantığına ters düşer. Feodalizm dünya çapında çöküş dönemini yaşarken, Osmanlı

İmparatorluğu bu çöken sistemin içinden doğdu; kapitalizm dünya çapında çöküş dönemine girerken, Türk burjuvazisi bu çürüyen sistemin içinden doğdu; yani Türk egemen sınıfların doğumu, cesetten türeyen mezar böceklerine benziyor. O halde bu sınıfın yaratacağı hiçbir değer olamayacağı gibi, varlığıyla bile koku salacağı, yaşamı çekilemez kılacağı son derece açıktır.

Türkiye toplumuna kazandırılmak istenen "kimliği" en somut biçimde Türk ordusunun bünyesinde görmek mümkündür. Bu ordu, en üstten en alta kadar insanın "beyinsizleştirilmesinin" somut örneğidir. Yanlı bahsedilen "kimlik" in asıl sahibi, onun asıl temsilcisi bu yapıdır. Topluma buradan yansıtılmakta, onun çıplak şiddeti altında dayatılmaktadır. Türkiye halkını Arap feodalizmine açan, Anadolu köylüsünü ve halk değerlerini küçümseyerek yabancı uygarlık karşısında en üstten diz çöküp, en kozmopolit kişiliği dilinde bile dışı vuran (Arapça-Farsça-Türkçe karışımı Osmanlıca), Batıda kapitalizm yükseldiğinde bu kez de Batı kapitalizmine kapılanan, giyimden yaşam tarzına kadar her şeyiyle Batının taklidine soyunup kendini kulluğa kabul ettirmeye çalışan, basit bir hediyeyle her şeyi emperyalizmin ellerine teslim eden, bugün de yine ABD emperyalizmi adına satmadık hiçbir şey bırakmadığı gibi, emperyalizmin basit bir emir eri olmaktan öteye gitmeyen aynı güçtür.

Türk ordusu, basit bir maşadır. Dün nasıl ki islamın kılıcı olarak vücut bulmuşsa, bugün de emperyalizmin basit bir silahıdır. Türkiye halkı, kendisini yönetenlerin ne durumunda olduğunu, burjuva sınıflar adına bile bunların nasıl bir şerefsizlik içinde bulunduklarını bilmek zorundadır.

Türk egemen sınıfları ve ordu beyinsizdir dedik. Bu ordu daima dışarıdan idare edilmiştir. O sadece bir gövdedir veya bir robottur. Bu ocağın yetişip devlet başkanlığına oturulan Cevdet Sunay'ı kendilerinin de bir itirafı olarak hatırlatalım: Devletin başına bir "öküz"ün oturtulduğunu kendileri itiraf etmişlerdir. Oturtmuşlardı; çünkü ordu içerisinden bundan başkası da çıkmaz.

Emperyalist işgale karşı sözde "zaferlerin" kahramanı, "Cumhuriyet'in" kurucusu, Türkiye'nin II. Adamı ve II. Cumhurbaşkanı vd. gibi oldukça kabarkçı ismi olan İsmet İnönü'nün, henüz İnönü olmadan ve "Miralay" iken yazıp söylediği şu sözler elbetteki okunmalıdır: "Eğer Anadolu'da halkın Amerikalıları her kесе tercih ettikleri zemininde Amerika milletine müracaat edilse pek ziyade fidesi olacaktır deniliyor ki, ben de tamamıyla bu kanaatimim..." (Amerika-NATO-Türkiye, Türkçeye Ataöv, syf: 163) Bu sözler daha 1919'da söylenmiştir. O zaman söylenen başka sözler de var tabii. Örneğin: "Maksadımız... milletlerin vicdanlarına riayetkar Amerika'yı kabul etmektir... Bir de, diyelim ki biz harici ve dahili bir istiklal-i tavir isteriz. Fakat acaba kendi başımıza yapabilecek miyiz?" (age, syf: 165) TC'yi "dünyaya örnek" olan bir "kurtuluş savaşı" ile kurdugunu söyleyen bu sınıf işte gerçeğe değil bağımsızlık için savaşmak, bunu düşünmeye cesaret edemeyecek kadar kendine güvensiz ve korkaktır. O, sınıf egemenliğini yaşatmayı, bir askeri güç olmayı bile dıştan göreceği desteğe bağlamıştır, onsz bir an bile ayakta duramayacağı korkusuyla, efendilerinin terkedeceği korkusuyla hemen birilerinin eteğine yapışmayı vazgeçilemez bilmiştir. Bu efendi, bir dönem İngiliz, bir dönem Alman emperyalizmi olmuş ve en sonu da ABD emperyalizminin kapısına boyundukları tasamayla bağlanmıştır. 1830'da imzalanan bir anlaşmadan hareketle T. Ataöv şunları yazmış: "Anlaşmanın imzalanmasından sonra Amerikalı Komodor David Porter, Osmanlı görüşmelerine öteki

ilgili memurlara üstünde fiyatları yazılı armağanlar dağıtmayı da unutmamıştı..." (age, syf: 156) Evet bu kadar!

Türk ordusunun "şanlı" generallerinin bu şöhretlerini bilmeyen kim kalmıştır ki?

Böyle bir yapı, kendisi güdülen bir yapı yönetim gücünde olamaz. O ancak kendisine dikte ettirileni uygulayabilir. Bunun dışına çıkamaz. Çünkü kendisi sadece bir gövdedir, o gövdeyi harekete geçiren beyin ise dışarıda, o bilinen yerlerdedir.

Türk ordusu doğrudan doğruya NATO ve CIA tarafından yönetilmektedir. Bu ordu, satın alınmış, uşak doğmuştur. Bir maşadır, bir robotlar topluluğudur. Bunun için uzun tarihi anlatmaya gerek yok. Günümüz gerçekliği bile her şeyi zaten açık etmiyor mu? En son 12 Eylül'de generaller iktidarı nasıl ele aldılar? Emir kimden geldi? Bunu örgüt-

leyenler kimler oldu? 15 Ağustos 1984 sonrasında tümden açığa çıkan Özel Harp Dairesi ve faaliyetlerini kim yönetiyor? Bu Özel Harp Dairesi'nin devlet üzerindeki görevi nedir, bunları kim belirlemiştir? Generaller 12 Eylül'de sivil görevdenim ve sahte organları bile lağvederken kimden emir aldılar, bugün eski aşiyenden işitip sahneye sürerken yine hangi emirle hareket ediyorlar? Kürdistan'daki karşıdevrimci savaş, kim idare ediyor? Gerillaya karşı sahneye sürülen "Özel Tim"leri kim eğitiyor, kim yönetiyor? Ordunun beyinsiz doğurduğu Kenan Evren'in konuşmalarındaki özürvarlıları bile kim dikte ettiriyor? Evet, her şeyde "KİM?"

Türk hakim sınıflarının tek temsil ve iktidar gücü olan ordu, en üstten başlayarak sıradan ere kadar tek bir komuta zincirine bağlanmıştır. En üstte generaller emperyalizmin "basit hediyeyle" satın aldığı ajanlar olarak rollerini oynarlar. Onların da, idare edildiği gibi büyük askeri yeteneklere sahip olmaları hiç de gerekli değildir. İyi birer ajan olmaları, vasıflarının bunun için elverişli olması yeter. Bunun için kafalarında beyin taşımaları gerekmez. Burada her şey mekaniktir. Emir-komuta zinciri ve disipliniyle çok övünen Türk ordusunda disiplin denilen olgu robotların kumandayla hareket ettirilmelerinde bir an anlam taşımaz. Düşünce faaliyetinin durdurulduğu, tamamen üstten gelen emirlerle hareket eden ordunun subay kadrosunun en küçük bir yaratıcı, örgüleyici yeteneği yoktur. Onların görevi sadece üstten gelen emirleri alta dikte ettirmek, üstün vekaletini yürütmektir. En üstte Genelkurmay da NATO ve CIA'nın emirlerine vekalet eder, bu emirleri dikte ettirir. Alta doğru yansıyan gerçek budur.

Türkiye de her şeyi tersyüz eden ordu, elbetteki kendi gerçeğini de çok sahte görüntüler altında gizlemeye çalışacaktır. Yıllarca yapılan da bu oldu. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı yıllarında, Türk ordusunda bunun en çıplak örnekleri sergi-

lendi. Başta M. Kemal ve İsmet İnönü olmak üzere Türk paşalarının göğüsleri sahte zaferlerin madalyalarıyla süslendi. İhtiyaç duyulduğu için ve ihtiyaç duyulduğu kadariyle "kahramanlar" yaratıldı. Gerekliğinde bunun için kurban da verildi. Türk ordusunun "şan" tarihi böyle yazıldı. NATO ve CIA'nın emriyle 12 Eylül'de iktidara oturtulan Kenan "Paşa" da bu türden bir "madalya"nın sahibidir. Ve hem de ona bu madalyayı kendisi gibi sahte "paşa"lar değil, efendileri taktılar. Emperyalizmin bu robotu 1950'de emperyalizm adına Kore halkının üzerine salındı. İlk zaferini ve tabii ki yine "milli şuur"la hareket ederek, Türkiye'den binlerce kilometre uzakta Kore halkının kanını dokerecek kazandı, emrindeki binlerce Anadolu gencini efendilerinin aldığı emirle bir başka halkın üzerine saldı. Kısaca Türk ordusunda "general"ın ortak bir kişiliği

vardır: O, emperyalizmin ajanıdır, hayır... bunun da altında basit bir kullarıdır. Askeri yetenekleriyle çok övünen Türk subayı, tarih göstermiş ki, ancak emperyalist generallerin yaveri, basit bir emir eri olmuştur. Emperyalizm onlara bunun dışında bir kişilik tanımamıştır. Orduda subay kadrosunun durumu bu iken, erin durumu o halde nasıldır? Erin Türk ordusundaki anlamı nedir? Ve er için ordunun anlamı nedir?

Er için ordu bir "işlah evi"dir. Ordu için ise er, egemen sınıfların istediği gibi kullanılabileceği bir malzeme, beyni çıkarılıp robotlaştırılması gereken bir kobaydır.

Türkiye'de ordunun tüm toplumsal yapı üzerindeki son derece olumsuz rolü hususunda kısa da olsa durduk. İpleri emperyalist güçlerin elinde olan bu ordu, temsil ettiği sınıfların karakterinden ötürü de topluma hakim olmak için tüm bir ulusu çıkarılardan habersiz bir yığın haline getirmeyi en başta gelen görevi kabul etmiştir. Ordu bünyesi ise, topluma hakim kılmak istediği bu yapıların geliştirilmesinde bir laboratuvar olarak ele alınmıştır. "Cumhuriyet" ordusu bunun en geliştirilmiş biçimidir.

Ordunun subay ve astsubay kadrosu dışında, asıl ağırlıklı oluştuuran er, köken bakımından yoksul köylü ve emekçi kesimlerden gelir. Yoksul köylü ve işçi, devletin en açık biçimle ilk kez ordu ocağından çıkar. 18-20 yaşına bastığında her genç bu ocağın karması, orada "pişmek" zorundadır. Ve gerçekten de "pişirilir".

Askere alınan gençler önce aynaya baktıklarında kendilerini bile tanıyamayacak kılığa sokulurlar. İlk sınıf acemi devresidir. Karşılaşma küfür ve tokatla başlar. Burada nasıl yaşamlar gerektiğini öğrenirler. "Emret komutanım" sözü beyinlerine çakılır. Burada, en çok değer verdiği şeylerin, en ağır hakaret ve küfürlerle ayaklar altına alınıp karşısında boyun eğmeyi öğrenir. Oysa o er, köyünde annesi, karısı ya da baci-

sına ters bakanın bile kanını dökecek kadar bunları dokunulmaz görür. Ama aynı er, orduda, kendisine dokunulmaz bu değerlere en adı küfürler edilirken sadece "emret komutanım" diyebilir. Kurulmuş bir robot gibi aynı sözleri ve esas duruş vaziyetini tekrarlar. Hızaya getirilişi en başta, biçimde başlar demiştik. Gerçekten de komutanın karşısında selama dururken topuk vuruşundaki veya eli hareketindeki en küçük bir aksaklık bile saatlerce dövülmesine, hakarete yol açar. Bu nedenle er, hayatında ilk kez duvara, bir ağaca, bir laşa vs. selam vermesini de öğrenir. Buna mecburdur. Önce kendi kendisine kahredere. Ama sonra kahretmemeyi de öğrenir. Çünkü bir laş ya da bir ağaç kütüğünün karşısında saatlerce esas duruş vaziyetini almayı öğrenirler, bu kendisine zorla kabullendirilir, yani o boyun eğmeyi öğrenir.

Er iki sene boyunca böyle bir ortamda yaşar. Kulnağın her gün sürekli vatan edebiyatı okunur. Ama vatanın ve vatan için savaşmanın ne olduğu kesinlikle öğretilmez. O ere, Kore ye gönderildiğinde olduğu gibi başka halkların kanını dökerken de bunun "vatan" için olduğu öğretilmiştir. Emre itaat esastır. Er düşünmez, sadece emirleri yerine getirir. Her şey "vatan için" olduğuna göre bunlar üzerinde düşünmesi gereksizdir, hatta suçtur. Ere her şey yasaklanır. O, kendisine çizilen yaşam programına uymak zorundadır. Mektupları denetimden geçer. Ailesinden, köyünden, toplumundan koparılan ve vatan hizmeti adına iki yıl boyunca tutsak edilen er, bilinçli bir şekilde hırçınlaştırılır. Üste karşı tam itaat, birbirine karşı alabildiğine bir hırçınlık duygusu içinde insanlıktan çıkarılır. Her bir er, M. Kemal'in heykeli gibidir, tam bir robot haline getirilir. Türk ordusunda er, ne yaptığını, kimin hizmetinde olduğunu bilmez.

Egemen sınıflar burada en sinsi oyunlarından birini daha oynarlar. Erin karşısına yine kendisi gibi bir emekçi olan ve fakat yakasına bir şerit takılan çavuşu çıkarırlar. Bu çavuşlar en geri insanlardan seçilir, halkın deyişle bir "baş" olmanın "gururu" ile ezilmişlerin intikamını kendileri gibi bir emekçi olan diğer erlerden çıkarırlar. Burada egemen sınıflar adına ajantik rolüyle yükümlüdür. Ama onun rolü sadece ordu içiyle de sınırlı değildir. Bu olduğu gibi topluma da taşınır. Orduda çavuş olan, kendisine dikte ettirilen bu ruhla toplumda da çoğu kez aynı rolü oynamıştır. Ve hatta, Türk burjuvazisi Türk ordusundaki çavuşun rolünü bazı dönemler çok daha genişletmiştir. Yalçın Küçük "Türkiye Üzerine Tezler-I" de konuyla ilgili olarak İsmail Hakkı Tonguç'tan bir alıntı yapıyor. Biz de bu alıntıyı bir parçasını aktarmak istiyoruz. Alıntı şöyle: "... Çünkü köye mal edilmek istenilen yeni öğretmen tipi, alışılmış neviden bir öğretmen değildi. Orduda iyi hizmet görecekti onbaşı veya çavuş olmuş, becerikli ve bu işi istekli okur-yazar köylü delikanlılar kurslara tabi tutularak köylerinde öğretmenlik yapabilecek bir seviyeye getirilecektirdi..." (syf: 269) Yalçın Küçük, ardından şunları da yazıyor: "Öyleyse, orduda onbaşı ve çavuş düzeyine yükselmış köy delikanlılarından eğitim kursuna gönderilecekleri köylünün seçmesi, köye gelecek öğretmenlerin ilki arasında da güvenilir olduğuna gösteriyordu. Bem orduda güvenilirlik testinden ve hem de köyde (ağaya, b'n) bağıllık denetiminden geçmiş oluyordular. Doğrusu oturmak ilki yollar arayan bir düzen için sadece 'bravo' demek mümkün. Deniliyor da: 'Eğitmen projesi Türk eğitimine değerli sonuçlar getirdi. Eğitimden adayların seçilmesi, onların yetiştirilmesi için kullanılan metodlar başarılı oldu. Ordu

geleniğinin adam seçmekte yanlışlamış olduğu bir sefer daha görüldü." (Dr. İhan Başgöz-Howarc E. Wilson, Türkiye Cumhuriyetinde... syf: 74) Doğru mu? Bir ölçüde doğru. Oryunda çavuş seçiminde 'başarı' kaydedildiğini söylemek mümkün. Çavuş hemen aralarından seçildiği erlerden ayrılır. Birden bire 'yönetici' olur. Erler, çavuşlardan, subaylardan çekindiklerinden daha çok çekinirler." (age, syf: 271) Oryadaki çavuşlardan köylere eğitmen atanmasına ve buna da "köylünün istediğini seçmesi" biçiminde "halkçı" bir maske takılmasına karar verildiği yıl, 1930'dur. Yani "Cumhuriyet" kadrosunun itidatını pekiştirildiği ve artık toplumu kesin biçimlenişe götürmeye çalıştığı yıllardır. Görüleceği üzere Türkgemen sınıfları, emekçisi sınıflar içinden kendisine ajan seçme işini de doğrudan ordu içinde ve zora dayanarak halletmiştir. Çavuş ise ordu içinde ve toplumda egemen sınıflar adına nasıl bir rol oynadığını çoğunlukla hiç düşünmemiştir bile.

Türkiye toplumunda Kemalizmin hakim ideolojisi olması, onun sadece iktidar olması anlamına gelmemektedir. Bunu aşan bir özelliği vardır. Tümüyale hakim sınıfların çıkarlarını gözeterek ordu kaynaklı bu ideoloji, adeta bir din gibi tüm toplumun ruhuna işlenmeye çalışılmıştır. Ve bunun ruhlarına işlendiği yer ise öncelikle ordu olmuştur. Köyünden koparılan er, önce sopa kuvveti ile hizaya getirilmiş ve beyine sürekli bu ideoloji okunmuştur. Tek başına bu gerçek bile Kemalizmin nasıl bir ideoloji olduğunu, son derece gerici bir zora hizmet edip onunla varolabilğini açıklayamaz yeter.

Yukarıda da bahsedildiği gibi er,

orduda eğitim adı altında aşırı şovenist duygularla doldurulur. Türk ordusu bunun aracını daima bulmuş ve şovenizmi körüklemek için taze tutmayı bilmiştir. Yunanistan ve Kıbrıs meselesi uzun yıllar sürekli işlenen en temel malzeme olmuştur. Ancak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimiyle birlikte er içindeki dikkatler de bu yöne çevrilmiş ve er özenle Kürdistan halkına ve mücadele önderlerine karşı kinle doldurulmaya çalışılmıştır. PKK'nin doğuş yıllarına kadar inkar politikası gereği ve isyanların bastırılışlarından, orduda ere Kürdistan olgusu bile tanıltılmak, mücadelelerin gelişimi ile imha politikası gereği en çok işlenen ve eğitimin temel konusu olmuştur. Belirtmeye gerek yok ki bu "eğitim" faşist sömürgeciğin ruhlarına işlenmesi temelinde erin insan soyuna düşmanlıkla doldurulup Kürdistan halkının üzerine salınmasını sağlamaya yöneliktir. Türk sömürgeci egemenliği 12 Eylül rejimiyle varabileceği son noktaya ulaşır gerçek kimliğiyle ortaya çıktığı gibi, bu kimliği her ere de hakim kılmaya çalışmaktadır. "Cumhuriyet" tarihi boyunca ordu ocağında insanlara kazandırılmaya çalışılan, halklara ve insanlığı düşmanlık artık bu rejimle birlikte en kanlı noktaya ulaşmış bulunmaktadır. Türk egemen sınıfları ordu bünyesinde tüm bir halkı da kendi kanlı suçuna iştirak ettirmekte, yoksul işçi ve köylünün elini, özellikle belli belirlen emir-komuta zinciri içinde kana bulatırıp, halk insanını halk karşısında suçlu konuma düşürmektedir. İnsanlığı, kendi halkına, kardeş halka ve kendi kendisine ihanet ettirmektedir. Oryadaki "eğitimin" vardıği kaçınılmaz nokta bu-

dur.

1984-15 Ağustos Atılımı ardından yaşanan gelişmeler bilinmektedir. Sömürgeci burjuvazinin sadece ordu içinde değil, tüm toplumda da şovenizmi körükleyerek aynı düşmanca biçimlenmeyi yaradmak istediği de bilinmektedir. Oryadaki erin hangi esas üzerinde eğitildiğine ilişkin olarak elimizde sayısız belge bulunmaktadır. Bunlardan bir kısmı yayınlandı. Bunun sonuçları ise, köylerin yakılıp yıkılması, köy meydanlarının işkencehaneye çevrilmesi, genç kız ve kadınlara tecavüz edilmesi, çapul ve talan, yaşamın haraca bağlanması vb. olmuştur. Ne yazık ki er, faşist sömürgeciğin kanlı bir uygulayıcısı, bir suçlu haline getirilmiştir. Bu suç ortak olmak istemeyenler, buna karşı direnenler ise ya öldürülmüş, ya intihar etmiş, ya firar etmiş, ya da komutanların da vurarak isyan içinde bir ölümü tercih etmiştir. Oryadaki "cinnet" olaylarının artmasının nedeni budur. Emre itaatsizlik suçuyla kaç yuz erin ve hatta subayın kurşuna dizildiği ise bilinmemektedir.

Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, ordu ocağında pişirdiği aşırı ilet yemek istiyor, ektiği tohumların meyvesini almak istiyor. Eri buna zorluyor, Türkiye ve Kürdistan halklarını buna zorluyor. Kürdistan'daki "çeteçilik" olgusu insanları robotlaştırıp, kendi halkına, insanlığı ve kendi kendisine bile ihanet ettirmenin meyesini toplama girişiminin en çarpıcı örneğidir. Türkiye'de ise bu şovenizm dalgaıyla yapılmak isteniyor. "Vatan ve milletten bölünmezliği" salsatmalarıyla Türkiye halkı, Kürdistan halkına karşı yanlışlarla, düşmanlık ve kinle doldurulmaya

çalışılıyor. Genç Türkiye'li, ordu ocağında eline silah tutuşturularak Kürdistan'daki halkın üzerine salınıyor; ona yak, yık, öldür, işkence yap emri veriliyor.

Ama artık bu son noktadır. Faşist sömürgeci ordunun beyinlere zerk ettiği zehir artık bünyelere geri tepiyor. Çünkü bu bünyeler zehire karşı direnmeyi de öğrendi. Yaşadığımız çağ 20. yy. ve yoksul köylü ve işçi kokenli er, Osmanlı ordusundaki "yeniçeri" değil. O beşiği bile kana bulayacak kadar insanlıktan çıkarılmış yeniçeri değil bir noktada sultanlara karşı kazan kaldırmıştı. Sayısız sultan o yeniçeri askerlerinin ellerinde boğulmuş. Türk egemen sınıfları, "Cumhuriyet" ordusunda da ere aynı vahşi katliamları yaptırdılar. 20. yy'da da er, aynı süngünün ucunda ana rahminden kopardığı ceninleri salladı, Kürdistan onun elinde kana bulandı. Türkiye'de işçi sınıfı ve gençlik hareketine karşı yine bu süngü çıkarıldı, emeği ve güçü bedenleri katleden merminin çığıltı silahlarıyla ateşledi. Şimdi de yine aynı robotlar ordusu hasis duygularla, egemen sınıfların istediği kanı onların damarlarına aktırmakla görevli ve bunu her gün uyguluyor. Ancak değişen çok şey var.

Her şeyden önce, Türkiye tarihinde hiçbir zaman olmayan bir şey gerçekleşti. Ve bu gerçek, ordunun bütün yüzünü ortaya serdi. Sömürgeci Türk burjuvazisinin insanlığı en çok ayak altına aldığı, halkın erede yok olmanın esğine getirdiği, bir ulusal varlığı yok edip kendi damgasını vurduğunu zannettiği, onun yokluğunda kendi varlığını aradığı bir zeminde kendisine karşı bir ulusal kurtuluş mücadelesi gelişti. Bu mücadele, onun tarihi olarak

yaşama hakkı olmayan çürümüş bir güç olduğuna, tarihi ve güncel suçlarını ortaya koydu ve mücadele alanlarında tüm bunların hesabını vermeye çekti. Bu hesap sorması işleminin daha ilk adımlarında bile, Türk sömürgeci egemenliği kendisini en güçlü zannettiği ordunun şahsında halkımız karşısında yenilgisini itiraf etmek durumunda bırakıldı. "Yenilmez Türk Ordusu" ve "Kahraman Mehmetçik" efsaneleri yıkıldı. Efsanenin sahte kahramanları kendi sefaletlerini savaş alanlarında içine düştükleri durumda gördüler. NATO'nun ikinci büyük ordusu olmakla övünen bir ordunun gücü değil güçsüzlüğü, disiplini değil disiplinsizliği, yeteneksizliği, korkaklığı temsil ettiği tüm dünya tanık oldu. Generallerden sıradan ere kadar, ordunun eğitimsizliğinden yakınılır oldu. O "şanlı" generaller alarm zilleriyle saklanacak delik aramaya meşgul hale geldiler. Oryun üstten alta kadar kargaşa, telaş ve panğe boğuldu. Erin emir dinlemezliğinden subay ve astsubayların insiyatilsizlik ve yeteneksizliklerinden yakınılır oldu. Oryun savaş kurmaylarının değil büyük zafelerle kazanmak, yarının ne getireceğini bile hesaplamayacak kadar beynsiz, kof ve beceriksiz oldukları açığa çıktı. Ancak yine de, saklanacak delik arayan bu generaller, talimatlarında insiyatilsizlikleri ve yeteneksizliklerinden yakındıkları subaylarına dizi dizi madalya taktı. Çünkü buna ihtiyaçları var; I. "Kurtuluş Savaşı"nda olduğu gibi, II. "Kurtuluş Savaşı"nda da zafelerle ve kahramanlara ihtiyaç duyuyorlar, bunu yaratmak zorunda olduklarını görüyorlar...

DEVAMI GELECEK SAYIDA

PKK Önderliğindeki Kürdistan Halkının Gücü Her Türlü Komployu...

Baştarafı Syf: 9'da

numaralı emanet kutusunu açar ve patlayıcı maddeye el koyar. Ancak daha bu eyleme girişmeden, yani emanet kutusunda patlayıcı olup olmadığını teşhis etmeden, saat 11-12 arasında, kendilerinin hazırladığı ve içinde 158 numaralı emanet kutusunun anahtarını bulunan bir mektubu Hamburg-Kürdistanlı İşçiler Derneği'ne gönderir. Şimdi sormak gerekiyor: Polis, emanet kutusunda patlayıcı bulunduğu nasıl oluyor da bu kadar emin olabilir? Sakin bizzat kendi elleriyle bu patlayıcıyı oraya yerleştirmiş olmasınlar?

Dikkat çekici bir üçüncü nokta ise şudur: Polis, bulduğu patlayıcıların ve diğer malzemenin ABD ordusuna ait olduğunu belirtiyor. Ancak ABD ordusu kayıtlarında böyle bir malzeme kaybı işlenmemiştir. Bu ise, malzemenin çalıntı olduğunu ama, ABD ordusu ile ilişkide olan birtakım güçlerce alenine alındığını ortaya koyuyor. ABD ordusu ile bu kadar içli-dışlı olanlar ise ancak onun NATO müteffikleri, yani Almanya ve Türkiye olabilir. Bu son nokta da, hayata geçirilen komponun uluslararası karakterinin en büyük kanıtlarından birisini teşkil ediyor.

Evet, yukarıda ortaya konulan noktalar ve sorular, KUKM'ne karşı açık bir uluslararası komploye ile yüzüye olunduğunun kanıtlarıdır. Bizzat Almanya ve faşist Türk devleti eliyle planlanıp hayata geçirilen bir komploye ile Kürdistan halkının kutsal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine darbe vurulmak ve önderi PKK teröristlikle damgalanıp dünya ilericisi insanlığından tecrit edilmesi istenmektedir.

Ancak, komploya bulaşan güçler yalnızca bunlar da değil. Kraldan daha kralcı kesilerek yıllardır PKK hareketine karşı savaş yürüten ve Türk faşizminin Avrupa'daki sözcülüğünü yapan Türk ajanı bazı güçler ile Türk Lobisinin en işgüzar

uşak güçlerinden Hamburg Devleşci, komponun hayata geçirilmesinde ellerinden gelen çabayı ortaya koymuşlardır. Özellikle "ihbar mektubu"nun altında bu güçlerin parmağının olduğuna dair hiç şüphe yoktur ve bu güçler söz konusu komploda misyonlarını böylelikle oynamışlardır. Tıpkı İsveç'teki sınırdaşlarının, Kürt küçük-burjuvalarının İsveç alanında PKK'ye karşı uygulamaya konulan kompların baş figüranlığına soyunmaları gibi, bu güçler de Almanya zemininde aynı rolü üstlenmişlerdir. Geçmişten beri PKK aleyhtarı faaliyetin merkezi haline getirilen ve bu güçlerin cirit attıkları Hamburg'da komponun hayata geçirilmesi olması bile, tek başına bu güçlerin rolünü ortaya koymaya yeterlidir.

Palme Komposu Yeniden Hortlatılıyor

Geçtiğimiz şubat ayında İsveç'te tezgahlanan ve İsveç Başbakanı Olof Palme'nin bir suikaste kurban gitmesi ile sonuçlanan komploya yeniden PKK'nin ismi buluşturulmaya çalışılıyor. Son dönemlerde emperyalizmin ve sömürgecilerin has basım-yayım organlarında peşpeşe bu konuda haber ve yorumlar yayınlamaya ve ipuçlarının PKK'ye dayandığı iddia edilmeye başlandı. Bu tür yazıların yeniden basının sayfalarını doldurmaya başladığı dönem Hamburg komposunun tezgahlandığı döneme rastlaması ilginçtir. Bu durum, kimlerin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişiminden rahatsızlık duyduğunu ve sömürgeci-faşist Türk devletini içine düştüğü çöküşten çekip çıkarma telaşı içinde olduğunu bir kez daha ele verir niteliktedir.

Emperyalistler ve sömürgeciler, KUKM'ni önderi PKK şahsında

ilerici insanlıktan tecrit etmede ve hakkmda saibeler uyandırmada Palme cinayetine büyük umutlar bağlamışlardır. Çok uzun bir hazırlık devresi ile kamuoyunu böyle bir komployu inandırıcı bulur konuma getirmeye çalışan emperyalistler ve Türk sömürgecileri, planlarının son aşaması olarak şubat ayında Palme'yi CIA, MIT, SAPO eliyle katlettiklerinden artık PKK'nin defterini dürdüklerine gerçekten inanmaya başlamışlardır. Onlara göre, çok iyi bir plan temelinde geliştirdikleri hazırlık çalışmaları sürecinde böyle bir komployu PKK'nin gerçekleştirebileceğine dair kamuoyunu ikna edecek güçlü motifler yakalamışlardır. Ve iş artık planın son aşamasını başarıyla uygulamaya ka-

lyordur. Ancak bu noktada işler hiç de planlandıkları gibi gitmedi ve cinayeti yüzlerine gözlerine buluşturdılar. PKK'yi köşeye sıkıştırmaya planlarken kendileri çok sıkıştılar. Gerçi cinayeti PKK'ye maletmek için hiç de az çaba harcamadılar ve PKK ismi etrafında dünya çapında az gürlüktü komparmadılar ama, bunlar sadece faraziyeler düzeyinde kaldı. İnandırıcı hiçbir kanıt gösteremediler kamuoyuna; gösteremediler de, çünkü cinayeti işleyenler bizzat kendileriydi.

Emperyalist ve sömürgeci istihbarat örgütleri uzun bir süre basın-yayın organları vasıtasıyla PKK'ye dayandığı iddia edilmeğe başlandı. Gerçi cinayeti PKK'ye maletmek için hiç de az çaba harcamadılar ve PKK ismi etrafında dünya çapında az gürlüktü komparmadılar ama, bunlar sadece faraziyeler düzeyinde kaldı. İnandırıcı hiçbir kanıt gösteremediler kamuoyuna; gösteremediler de, çünkü cinayeti işleyenler bizzat kendileriydi.

Hiçbir Saldırı ve Komploye PKK Önderliğindeki KUKM'ni Lekeleyemez

PKK hareketi ortaya çıkışından bu yana sayısız komploye ile yüzüye gelmiş; bu kompolara karşı mücadele içinde gelişen bir hareket, bir karşıdüşmanla karşılaşmış, sefil ve barbar karakteri halkımıza ve önderine karşı yürüttüğü savaşa da olduğu gibi yansımış; entrika, komploye ve demagoji başlıca silahları olmuştur. Partimiz, sahip olduğu sağlam ideoloji ve politika;

halka ve devrime duyduğu derin güven ve inanç; kararlılık, ıyankılık ve politik öngörü özellikleri sayesinde bugüne kadar karşısına çıkan her türlü komploye ve oyunu boşa çıkarmayı bilmiş; her birinden daha da güçlenerek çıkmıştır.

Bugün de Partimiz, uluslararası güçlerin de katıldığı birtakım kompolara ile mücadelesinden alkonulmak ve bitirilmek istenmektedir. Halkımız ile dünya ilericisi insanlığı arasında yüzlerce şehidin kanı, binlerce insanımızın altınları ve emeği ile yaratılmış bulunan köprüler bir bir yıkılmaya, halkımız önderi şahsında yeniden bir tecrit çemberine alınarak kararlılıkla itilimeye çalışılmaktadır. Ancak bu hain amaçlara ulaşmanın koşulları artık ortadan kalkmıştır. Sömürgeciler ve emperyalistlerin çırpması boşunadır. KUKM ve önderi PKK kendisini dost da düşmana da tanıtmış; dünya ilericisi insanlığı içinde saygın bir yere kavuşmuştur. Tüm dünya ilericisi insanlığı bugün Kürdistan'da bağımsızlık ve özgürlüğe uğruna bir halkın savaşımını yaşadığını görmekte ve bu savaşı önderi içinde bulunduğu insanlığı ile arasındaki köprüleri sağlamlaştırmaktadır.

Geçmişte henüz fazla tanınmadığı ve destek görmediği dönemlerde bile, ulusal ya da uluslararası kompolari yerle bir etmeyi başarmış olan Partimiz bugün her zamankinden daha çok bu olanaklara sahiptir. Ardında güçlü emperyalist ve sömürgeci hiç eli uzantıları bulursa bulunsun her türlü komploye yerle bir edilmeye mahkumdur. Palme ve Hamburg kompolarmaya büyük umutlar bağlayan ve Partimizin adını lekelemeye çalışanlar yenilgiye uğratılamayacaklardır.

Hiçbir komploye ve saldırı, Partimiz önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile, dünya ilericisi insanlığı arasında kaynaşmayı ve dayanışmayı engelleyemez!

Hakkari'de Yükselen Devrimci Direniş...

Baştarafı Syf: 11'de

liyetler genişledikçe devrimci güçleri daha yakından tanıma olanağı bulan yavaş halkı, onların kendi öz evlatları olduğunu gördü. Her fırsatta Avrupa kıtasına dahil bir ülke olduğunu kanıtlamak için laikliği uygulayan tek müslüman ülke olmakla övünen ve dini siyasete alet edenlere ağır yaptırımlar öngören bir ceza yasasının sahibi olan TC, ulusal kurtuluşçu mücadelenin Hakkari'de gelişmesiyle birden bire Aşaiyl müslüman bir ülke oluverdi; islamın bir numaralı koruyucu ve kollayıcısı kesildi. Yasalarını çiğneyerek dil politikaya alet etme suçunu bizzat kendisi işledi. Cami resimleriyle süslenmiş ve Kur'an'dan ayetlerle başlayan bildiriler dağıtarak halkın dini inançlarına el attı. Devrimcilerin komünist ve dinsiz olduğunu işleyerek halkı kurtuluş kuvvetlerine karşı çıkarmaya çalıştı. Ama Hakkari halkı için, faşist-sömürgeci Türk burjuvazisinin TC'nin islamı bir devlet olduğunu kanıtlama çabalarının anlamını kavramak zor olmadı. Çünkü Hakkari halkının çok iyi tanıdığı isyan lideri olan Şeyh Ubeydullah'ın oğlu Seyit Abdülkadir'i Kürtçülük yapmak ve dini temellere dayalı bir devlet kurmaya çalışmaktan yargılayıp idam eden yine aynı TC'ydı. Bu yüzden bu oyun da tutmadı.

Sonuç olarak denilebilir ki, Hakkari'de gelişen devrimci direniş mücadelemiz faşist-sömürgeci Türk devletinin ve onun Kürdistan üzerindeki egemenlik sisteminin çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğunu gözler önüne sermiştir. Türk burjuvazisinin tezgahladığı bütün oyunlar ve düzenlediği kompolar onun güçlü olduğunu değil, güçsüzlüğünün ve zavallılığının kanıtıdır. Egemenliğin devamını birkaç ulus ve vatan düşmanının uşaklığına dayandırmaya çalışan bir sömürgeci yönetim yıkılmanın eşiğine gelmiştir. Elindeki çağdaş teknoloji olanaklarından ve milyonlara ulaşan silahlı kuvvetlerinden umudunu keserek, ortaçağ kalıntısı düşünce, inanç ve ilişkilerinde kurtuluş arayışını bir yönetim çok şey kaybetmiştir. Ama son bir çare olarak devrimci gelişmenin önüne çağdaş güçlerin çıkarılması, ulusal kurtuluş mücadelemizi ıleriye gitmekten alıkoymayacaktır. Örgütlenendir devrimci savaşın karşısına çıkarılan güçler, zaten savaşımızın hedefleri durumundadır ve devrimci mücadele bu güçleri ezip geçmekte bir an bile tereddüt etmeyecektir.

Hakkari'de yükselen devrimci direniş mücadelemiz, yurtseverlik iddiasıyla ortaya çıkan ilk el milliyetçiliğin ve küçük-burjuva teslimiyetçilerinin de maskelerini düşürmüş, gerçek yüzlerini açığa çıkarmıştır. Kürt egemen sınıflarının gerici sınıf çıkarlarının temsilciliğini yapan bu güçlerin, kendi çıkarlarının tehlikeye düştüğü yerde halkımızın kurtuluş davasının karşısına dikilmekten geri durmayacaklarını herkese göstermiştir. Nitekim proletarya önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin kendi sınıf temellerini aşındırdığını çok iyi bilen bu güçler, devrimci gelişmeyi durdurmak ve geriletmek için, faşist Türk sömürgeci-leriyle yaptıkları işbirliğini açıkça ortaya koymuşlardır. Yurtsever

halk kitleleri bu güçleri bugün her zamankinden daha iyi tanımaktadır. Kuşkusuz bu ulusal kurtuluş mücadelemiz için büyük bir kazanımdır, sadece Kuzey-Batı Kürdistan için değil, ülkemizin öteki parçaları açısından da büyük bir gelişmedir. Ülkemizin bu parçalarında devrimci bir çıkışı içten frenleyen, devrimci öğeleri vahşice ezen ilkel milliyetçiliğin kitleler nezdinde teşhir olması ve buna karşılık Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen mücadelenin kısa sürede önemli mevziler kazanması, Kürdistan halkının mücadelecilik ruhunu yeniden alevlendirmiştir. Halkımız bir sömürgeci devlete sırtını dayayarak başka bir sömürgeci devlete karşı sözde mücadele etmenin ve sömürgecilerin arasındaki çelişkilerin basit bir aracı olmanın, mücadeleyi ıleriye götüremeyeceğini kavramış, kendi öz gücüne güvenen ve halkın engin yurtseverliğini dayanmanın mücadeleyi zafere götürerek tek yol olduğunu çok iyi öğrenmiştir. Hakkari'de yükselen devrimci direniş mücadelemiz, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki mücadeleye de ışık tutacak, hiçbir karşı-devrimci çaba Hakkari'yi bu tarihi rolünü oynamaktan alıkoymayacaktır.

Faşist sömürgecilerin ve hain aşiret seffelerinin baskıları sonucunda çeteciliğe bulaşan ya da aldatılarak düşmanın silahını alan insanlara sesleniyoruz: Faşist-sömürgeci Türk devleti sizi ulusal kurtuluş mücadelemize karşı silahlandırmakla her birinizi kendisine, ulusuna ve vatanına düşman biri haline getirmek istiyor; sizi Kürt halkının kutsal kurtuluş davası karşısında cezalandırılması gereken bir suçlu durumuna düşürmek istiyor. Sizi kendi soydaşlarınızı celledi yapmaya çalışıyor. Kürdistan halkının aydınlık geleceğini sizin elinizle karartmayı deniyor. Sorumlusunun kendisi olduğu geriliminiz ve cehaletinizin üzerinde çok tehlikeli ve alçakça oyunlar oynuyor. Bu oyunun adı Kürdü Kürde kırdırma, Kürdistan halkının kendisine karşı savaşını Kürdü Kürdü boğazladığı bir savaş haline getirme, savaş Kürdistanlaştırmadır. Faşist Türk subayları sizi birer kurbanlık koyun olarak görüyorlar. Onlar, devrimci kuvvetlerle karşılaştıkları her yerde, sizi kendilerine siper yapacaklar, devrimcilerin ölüm getiren ilk kurşununun sizi bulması için çalışacaklar. Ama sizin ölümünüz onların umurunda bile olmayacak. O zaman onlar bile size hain damgasını vuracaklar, toprağa düştüğünüzde "hain bir Kürt öldü" diyecekler. İşler sizin yok olmanızla da bitmeyecek, bu sefer çocuğunuzun yakasına yapışacaklar, onu da yine en öne sürcekler, onu da şerefsiz bir ölümün kucasına atacaklar. Böylelikle tüm ailece adınız haine çıkacak, sizin ve ailenizin adı tarihimizde tiksinti ve nefretle anılacak, her yurtsever Kürt insanı sizi daima lanetleyecektir. Kendiniz ateşle oynarken, ailenizi de kendinizle birlikte ateşin içine çekiyorsunuz, bunu iyi bilmek ve üzerinde düşünmek zorundasınız. Şunu iyi bilin ki, sizin kurtuluşunuz devrimdedir. Sizin kurtuluşunuz halkımızın eseri olarak vücut bulacak Bağımsız, Demok-

ratik ve Müreffeh Kürdistan'dadır. Öyleyse ölümlerin en şerefisini kabul etmeyen, ölecekseniz şerefinizle ölün, vatanınızın kurtuluşu için faşist Türk sömürgecilerine karşı savaşarak ölün. Kaldı ki vatan ve halkın kurtuluşu için savaşarak düşenler ölmeyiz, Kürdistan var oldukça, onlar halkımızın kalbinde yaşarlar. Siz de düşmandan aldığınız silahı düşmana çevirin, onu kendi silahıyla öldürün. Silahınızla birlikte en yakın kurtuluş birliğimize katılın. Devrimcilere ve halka kurşun sıkmayın, devrimin nezdinde suçlu olursunuz. Devrim ise acımasızdır, intikamcudur, hesap sorucudur, her suçun cezasını mutlaka verir. Siz de devrimcilerin yanında yer alın ve size "kendi soyunun celledi" ünvanını yakıştırmak isteyenlerin celledi olun. Soydaşlarınızın yerine faşist düşmanın kanı aksın. Yoksul ve çilekeş Kürt insanının yerine vatan ve ulus düşmanlarının kelleleri toprağa düşsün. Düşmandan korkmayın, korkunun ecele faydası yoktur. Siz düşmandan korkacağınız düşman sizden korksun. Kürdistan size değil, sizin kurşunlarınızla düşmana mezar olsun!

Yigit Hakkari halkı! Uzun esaret tarihimize en çok özgür yaşama şerefini senin payına düştü. Sırtını Hakkari'mizin haşmetli dağlarına vererek dış düşmanlarımıza karşı kahramanca savaşın. Silahını elinden düşürmedin, düşmana teslim olmadın. Kürdistan'ın diğer parçalarında savaşan kardeşlerinin mücadelesine destek oldun. Onlarla birlikte ortak düşmana karşı omuz

omuzla döğüstün, kan döktün, şehit verdin. Ama işbirlikçi Kürt gerici-liği, senin tertemiz yurtsever duygularını kendi basit çıkarları uğruna kullandı. Saffarında mücadele ettiğin gerici Kürt örgütleri sana hiçbir şey kazandırmadılar, Kürdistan daracasını, bir adım bile ıleriye götürmediler. Sen o zaman öncüsüzdün, örgütsüzdün. Şimdi ise Partin var, Cephen var Silahlı Kuvvetlerin var. Partine sahip çık Ulusal Kurtuluş Cephesine katıl, ulusal kurtuluş birliklerinde yer alarak faşist Türk sömürgecilerine karşı savaş. Kahramanlığın en muhteşem örneklerini gösterebileceğin bugün, yurtseverlik maskesine bürünerek seni mücadeleden caydırmak isteyen güçlerin oyunlarını boşa çıkar. Hakkari'nin, vatanımızın bu en güzel parçasının düşmandan temizlenmesi için her şeyini seferber et. Binlerce yıldan beri özlemini çektiğin bağımsızlık ve özgürlük güneşi Kürdistan'da ilk defa senin dağlarının doruklarında doğsun.

Hakkari halkımızın direniş savaşının başında yürüyen tüm devrimciler! Bugün Hakkari'de faşist Türk sömürgecilerine çok ağır bir yenilgi tattırmanın sorumluluğunu omuzlarımızda taşımanın şerefine savaşıyoruz. Sorumluluğumuzun ağır olduğunu biliyoruz, ama içediği soylu anlamın da bilincindeyiz.

- Her Şey Bağımsız, Özgür ve Müreffeh Bir Kürdistan İçin!
- Her şey Ulusal Kurtuluş Savaşı İçin!
- Yaşasın Hakkari'de Yükselen Devrimci Direniş Savaşımız!
- Yaşasın PKK-ERNK-HRK!

Haziran 1986

Kiği'de Devrimci Mücadelemiz Yükseliyor...

Baştarafı Syf: 4'te

münü de kutlama anlamına gelen baskın eylemi alanda büyük bir yankı uyandırdı. Halk kitleleri ilk etapta kimsi terdihinli yaşıdılar da genelde eylemi coşkuyla karşıladılar. Düşman ise şoka uğramıştı. İlk hafta hareketi geçme cesaretini bile gösteremedi. Belli bir gücü toparlamanın ardından alana yığılmak yapan sömürgeciler, başkaldırışın ne anlama geldiğini halk kitlelerine göstermek için çevre ilçeleri de kapsayan geniş bir harekete düzenedi. Sömürgeciler, bu öfke ile hareketi geçerken yeni bir kayıp daha yaşadılar. Pülümür'e bağlı Deşt nahiyesinin Rostum mezrasında, HRK güçleri tarafından düşmanın operasyon birliği kısırlıyordu, 1 er vurularak teçizatına el konuluyordu. Olaylar esnasında düşman saflarında gelişen panik nedeniyle, sömürgeci kolluk kuvvetlerinden en az beş kayıp daha yaşandı. Bu nedenlerden ötürü sömürgeciler geri adım atarak, yeni bir kayıp daha yaşamamak için güçlerini geri çekmek zorunda kaldılar.

Tüm bu gelişmeler ardından, yörede yaşanan sessizlik yerini coşkuya bırakmıştı. Kiş boyunca siyasal tartışmalar etkisinden hiçbir şey kaybetmedi. Düşman bu etkiyi kırmak ve muhtemel gelişmelerin önünü tıkamak için kiş döneminde yoğun bir karşı-devrimci faaliyet içine girdi. Ajan-ihbarcı yapıyı yeniden örgütlemiş, milis hazırlama bunun ağırlıklı yanını oluşturuyordu. Devletin tüm olanakları şantaj olarak kullanılarak geçmişteki tüm ihanet yeniden hortla-

tmak istendi. Nitekim çeşitli zaaf- lardan yararlanan sömürgeciler, bazı insanları kendi emellerinin maşası haline getirebildiler. Sömürgecilerin bu faaliyetlerine karşın, Kurtuluş Birlikleri de, düşmanın oyunlarını altetmek ve kitleleri mücadelenin daha ıleri boyutlarına taşıyabilmek için çalışmaya başladılar. Kiş'te hazırlamak amacıyla kitle faaliyetini yoğunlaştırdılar. Yapılan hazırlıklar yörede yeni gelişmelerin yaşanabileceğinin habercisi idi. İlkbahara böyle bir beklenti ile girdi. PKK'nin 1986 Mart Taarruzunun yarattığı etki ile faaliyetler daha da ivme kazandı.

Böylesine elverişli bir zemin üzerinde faaliyetlerini geliştiren Kurtuluş Güçleri, nisan ayında devrimci mücadeleye karşı açıktan cephe almış, milis rolünü oynayan Reşit Aktaş'ı Amuran Yoncalık mezrasında, Cemil Yazıcı (bey) adlı hain de Şen köyünde ölümle cezalandırıldı. Köy meydanlarında yerine getirilen infazlarla ajan yapı önemli oranda çöktürüldü, sömürgecilerin emelleri kursağında bırakılıyordu. Sömürgeci devlet prestijini sarsılarak, birçok ajan niteliğindeki, samimi itiraf suçlarını kabullenerek Kurtuluş Güçlerine teslim oluyordu. Ajan-ihbarcı yapı kitleler nezdinde lanetlenmek üzereydi. Varlığını kitleler nezdinde hissettirmek amacıyla hare-

Faşist sömürgeciliğin Hakkari'de yıkılmasını, Kürdistan'ı bağımsızlık ve özgürlüğe daha çok yakınlatacağının farkındayız. O zaman faşist sömürgeciliğe ve uşaklarına karşı devrimci savaş daha da şiddetlendirilmeli. Vatan ve ulus düşmanlarına hayat hakkı tanımayalım, çeteciliği dağıtalım, elebaşlarını birer birer tepeleyelim. İşbirlikçi gericiğin ve ilkel milliyetçiliğin saldırı ve kompolarına karşı daima uyanık olalım, oyunlarını bozguna uğratalım. Her zorluğu halkın yurtseverliği ile yenelim, her engeli gücümüzü halktan alarak aşalım. Halkı savaşın içine çekelim ve bu savaşın içinde örgütleyelim. Milis örgütlenemizi güçlendirelim, birliklerimizin sayısını arttıralım. Partimizin ölümsüz militanları Cuma, Hasan, Celal, Rubar, Tekin ve Nasır yoldaşların, yigit halk kahramanı Develi GÜRDAL'ın şehit Parti taraftarlarımız Mustafa ..., Nurettin TİRE, Ahmet ve Cihangir SAKIN'ın anılarını iyi temsil edelim. Onların taşıdıkları bağımsızlık ve özgürlük bayrağını Hakkari'nin dağlarında dalgalandıralım. Küçük savaşlarla düşmanın gücünü parça parça imha edelim, daha büyük savaşlara ve daha büyük zaferlere hazırlanalım. Hakkari'yi düşmandan temizlemeye yeterli bir mücadele ve örgüt gücüne ulaşalım!

kete geçen sömürgecilerin operasyon birliği, 12 Mayıs'ta, bir HRK birliği tarafından pusuya düşürülüp darbe vurulunca, düşman saflarındaki çatlıklar da ciddi boyutlara ulaştı. Ve yine mayıs ayında, komşu ilçe olan Pülümür'de de HRK güçleri ajan yapıya ve sömürgeci kolluk kuvvetlerine karşı eylemler gerçekleştirdi, peşinden 25 Haziran'da Çarekan ağalarından ihbarcı ve ırz düşmanı Nuri ağa (Nurettin Akan) ve yörede devletin en ciddi dayanaklarından olan onlarca aileyi kölece çalıştıran İbrahim bey (İbrahim Sertel)'in cezalandırılmasıyla Kiği, sömürgeciler açısından bir batağa dönüşürken, halktaki coşku alanı bayram yerine çevirdi.

PKK'nin önderliğinde, kısa sürede de olsa gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz, yöremiz Kiği'da da gözle görülebilecek düzeyde ciddi gelişmelere yol açmış ve alanın çehresini önemli oranda değiştirmiştir. Yöre halkına yaşanılmaz hale getirilen ve sessizliğe yıllarca hükmettiği Kiği, bugün artık hesap sorulan bir cephe durumuna gelmiştir. Halkımızın türlü insani değerlerine düşman olan ve sadece bu insani değerlerden ötürü halkın kanına elini bulamış bey takımı olan Yazıcılardan, ağa takımı olan Çarekan ağalarından ve onların ardındaki sömürgecilerden dökülen her damla kanın hesabı bir bir sorulmaktadır. Bu nedenle dir ki, insanlık düşmanı bu bir avuç çetenin etkeleri şimdiden tutuşmuş ve kurtuluşu, alanı gerçek sahiplerine bırakarak kaçmakta bulmuşlardır.

**Zafer, Savaşan Halkımızı Olacaktır!
Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük Savaşımız!**

E. Arcan
15 Ağustos 1986

Impressum

V.i.S.d.P.:
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi

SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi

Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr. 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka
Avusturya
İngiltere
Hollanda
Belçika

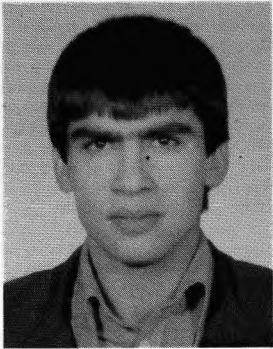
6.50 dkr.
15.00 s.
0.50 £.
2.50 fl.
5000 bfr.

Norveç
Fransa
İsviçre
İsveç

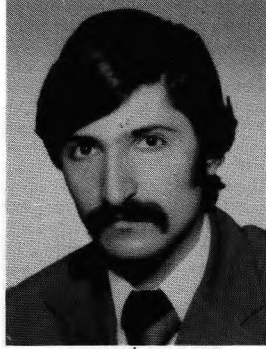
5.00 nkr.
5.00 ff.
2.00 sfr.
5.00 skr.

Diyarbakır zindan direnişçilerinden halen cezaevinde bulunan bir yoldaşın, Diyarbakır Zindan Direnişine ilişkin olarak büyük zorluklar altında yazıp kamuoyuna iletilmek üzere dışarıya ulaştırdığı yazıyı yayınlıyoruz.

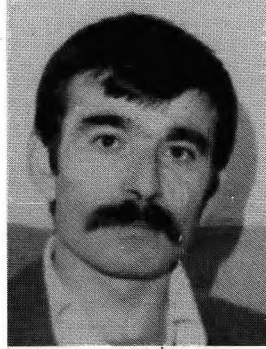
6. YILDÖNÜMÜNDE MAZLUM, KEMAL VE HAYRİ YOLDAŞLARIN ÖNDERLİĞİNDEKİ DİYARBAKIR ZİNDAN DİRENİŞİNİN BÜYÜK ANLAMINI İYİ KAVRAYALIM

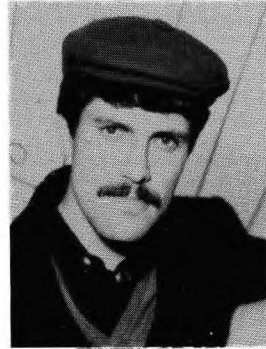
Mazlum DOĞAN

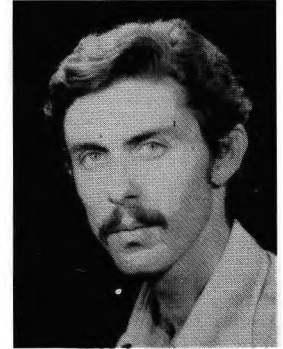
M. HAYRİ DURMUŞ

Kemal PİR

Akif YILMAZ

Ferhat KURTAY

İnsanlar, yaşamak ve varlığını devam ettirmek için, her şeyden önce örgütlenme ihtiyacını duymuştur. Hayvansal yaşantıdan kurtuluş süreciyle ortaya çıkan doğal örgütlenme anlayışı ve yaşam tarzı toplumsal gelişimle beraber gelişmiş ve yetkinleşmiştir.

Örgütlenme, en basit tanımıyla; beraber yaşama anlayışının uygulamasıdır. İnsanlar yaşamlarını sürdürebilmek için, bireysel özgürlüklerinden fedakarlıkta bulunarak, toplumsal yaşantı içinde kendilerini smırlamayı daha başta tercih etmişlerdir. İnsanoglu kendi yaşamıyla, örgütsüz yaşamda geçerli ilkenin kurt kanunu ve anarşi olduğunu görmüştür. Bireysel fedakarlığın nedeni de budur.

İlk insan topluluklarının örgütlülükleri doğal ve kendiliğindenci olduğu için, bu kurumsallaşma içinde sivrilen önderler de doğal önderlerdi. Önderlik; süreç içinde örgütlenmede etkin bir kurumsallaşmaya giderken, örgütlü olmanın da zorunlu koşulu haline geldi.

Örgütlenme içinde toplumsal iradenin birleştiği yer olan önderlik kurumunun güçlü ve etkin olmadığı toplumlarda, ya dağınıklık ve başıboşluk, ya da genellikle bunu takip eden korkunç yenilgiler olmuştur.

İnsanlık tarihinde bunun en çarpıcı örnekleri; Kürdistan halkının pratikliğiyle ortaya çıkmıştır. Asur zulmüne karşı dağınık aşiretleri kendi etrafına toparlamaya yönelen BLOK'un ucunda getirdiği embriyon halinde birlik, PREHÖRT ile gelişmiş ve KYAKSAR'la o günün Ortadoğu halkları içinde en önemli toplumsal örgütlenme olarak tarih sahnesine çıkmış ve ancak bundan sonra ASUR düşmanını yenebilmiştir.

Ve yine KYAKSAR'dan sonraki dönem; yani ASTYAĞ dönemi; örgütlenmenin toplumsal gelişim düzeyine denk düşmediği, kendi içinde aşama yapma zorunda olduğu halde, bunu yapamadığı için dağınıklık, gevşeklik ve ardından da günümüzde değin süregelen kölelik zorunlu bir illet olarak yakamıza yapışmıştır. Tarih, toplumsal ve sınıfsal örgütlenmelerini yaratmayıp, gelişmeye ayak uyduramayanların yenilgileriyle doluydu; gelişime ayak uyduran toplumların ve sınıfların zafer ve varoluşlarıyla da doludur.

Örgütlerin idareci ve yönlendirici kurumları olan önderliğin ve önderlerin önemi, işte bu noktada ortaya çıkıyor. O halde, "Önderlik nedir" diye sorabiliriz.

Tekrarlanan tanım şu: Koşulları değerlendirmeye kabiliyeti gelişmiş, kitleleri hareketle çeğrebilme bece-

ri ve inisiyatifine sahip, organizasyoncu, gelişmelere yön verebilen yeteneği olan kişi veya kurumdur. Bunu daha da genişletebiliriz. Acaba tekrarlanan bu tanım yeterli mi?

Programlanan gelişkin bir bilgisayara yukarıdaki tanımın gereklerini yerine getirebilir. Sayılan yanları gelişkin herhangi bir insan da... Bunları yerine getirmek, bilmek kişiye ne kadar önderlik sıfatı kazandırır? Troçki'nin en belirgin yanlarından biri; teşkilatçılığı, kitleleri harekete geçirme ve gelişmelerin kokusunu alma yeteneğine sahip oluşudur. Bu yanıyla Lenin'in takdiri kazanmıştır. Ama Troçki önder değildir. Yukarıda sıraladığımız gelişkin yanları, bu orta yol kariyeristine komünist partinin merkez komitesi kapısını açmış ve dünya komünist hareketinin iplerini eline geçirebilme fırsatını vermiştir. Troçki'nin sosyalizme karşı sorumlusuzluğu doğaldır. İhaneti de... Onun bu ugrda sarfettiği bir emeği yoktur. Oysa insanlar emek vermedikleri bir şeye gerçek tutkuyla bağlanamazlar.

Evet, önderliğe salt bu tanım çerçevesinde bakmak ya da, salt bu yanları gelişkin diye, insanlara "önder" denilebilir gözüyle bakmak; ne önderden ne de önderlikten zerre kadar anlamaktır. Önderlikte her şeyden önce aranılması gereken sorumluluk duygusudur. Önder, önderlik, insanların şahsında gelişime (devrime) karşı sorumluluk duyardır. Bütün halk kitlelerinin omuzladığı gelişim (devrim) yükünün ağırlığını tek başına kendi omuzlarında hissetmeyen kişi önder olamaz. Önder, verdiği her kararın ağırlığı altında iki buklüm sürünendir. Önder, kitlelerin acısını, gözyaşını, kanını, ölümünü beyinde yaşayandır. Yoldaşlarının ruh haliyle birlikte yaşayıp onlara cesaret enjekte edendir. Önder; kişi olarak olayların "rezili" olmayı, tesadüflerin kahramanlığına yeğ tutmuyorsa; o zaten tesadüflerin kahramanıdır. Bunlar, olayların acımasızlığının getirebileceği olası bir rezilliği, süslü "kahraman" lafı varken tercih edemezler. Tarih, tesadüflerin kahramanlarıyla doludur.

Kıscası önder; en başta sorumluluk duygusu duyan, nabzında kitlelerin nabzı atan, kitleler kadar değil, kitlelerden çok inanan, kitleler kadar değil, kitlelerden çok sevebilen kişidir. Başta açıkladığımız tanım ancak bununla hayat bulur.

Halkların, sınıfların kaderine damgasını vuran, tarihte iz bırakan önderler; işte bu tür önderlerdir. Bunlar, tarihin kendilerine yük-

lediği görevi yerine getirmeye, gelişimin o dev tekerleklerini, bunun altında kalma pahasına dönderebilmek çabasıyla yücelir. Bu emek kimi yerde zafere gitti. Stalin'in, faşizmin karanlığına doğan güneşi, ideoloji düşmanlarına inen yumruğu gibi, Asur'un vahşetini delen Kyaksar'ın kılıcı gibi. Bu emek, kimi yerde yenilgiye gitti; Spartaküs'ün köleciliği sarsan o yüce yenilgisi gibi. Pers'e karşı bağımsızlık öleminin yücelttiği Gomat'ın "talih-sizliği" gibi.

Burada, bugün halkımızın tarihinde iz bırakan, yarın Ortadoğu tarihine izlerini düşürecek olan önderlerimizi yeniden yaşayabilmeye çalışacağız. Onları yaşayabilmek sözle değil, yazıyla değil, sevd ve kavgaıyla olur.

Anma nedir? Ya da şöyle diyelim: Bir "anma"dan neyi anlıyoruz? Bir de sözkonusu olan, şehit düşen bir arkadaşın anma ise; bundan neyi anlıyor ve çıkarıyoruz? Her ölüm yıldönümü, şehit düşeni kitleler nezdinde yad etmekse; bu onlara; yani şehit düşenlere en büyük saygısızlık olur. Şayet şehitleri, yaptıklarıyla, ardlarına bıraktıklarıyla, kitlelerin ruhunda her gün, her saat yaşayorlarsa, onlar zaten unutulmamış demektir. Ve ölüm gününde söylenen birkaç tımtıracık laf, ancak onlara azap verir. Hareketimizde ve eylemlerimizde, onların oya oya işlenmiş emeğini gözmezlikten gelmek; bizi yaşamız ve eylemimiz üzerinde korkunç bir egoistliğe götürür. Ve uygun koşulların uyumsuzluğu halinde ise, yok oluşun uçurumları dibinde ciyaklama görevi, tarih bize çekirtilmeden verir. Bu tarihin nankörlüğü değil, cömertliğidir. İsteyen istediği rol ve görevi alır.

Bu açıdan şunu belirtmek yerinde olur. Bu yazı salt onları anmak için değil, onları yaşayabilmenin bir çabası olarak yazıldı. Onlarla yaşayabilmek, onlarla yeğleşebilmektir. Oysa onlarla yeğleşmek çok yakın değilse de çok uzak da değil. Sadece çaba gerekir. Aslında onların yaşamı Parti tarihile özdeşleşmiş; Parti tarihini anlatıp "işte bu onların eseridir" demek, sadece somut bir gerçeğe işaret etmek olur. Ancak Parti kadroları ve kitleler, Partinin geldiği aşamaya bakarken, onların bu eserde işlenmiş emeğini görebiliyor mu, göremiyor mu? Asıl önemli olan budur.

Salt Parti tarihini anlatarak, bu arkadaşları anmak olası değil, yetersiz olur. Uygurlık tarihini hikaye etmek ve bu tarih içinde "Edison ampülü, Pastör kuduz aşısını buldu" diyerek onları geçmek, kelime-nin tam anlamıyla hafife kaçmak

olur. Edison, Pastör ve daha nicelerinin uykusuz gecelerini, beyinlerinde yaptıkları muharebeleri görmemek gibi bir kolaylığa götürür bizi. Bunun gibi, Parti tarihini anlatırken, "Mazlum'un, Kemal'in, Hayri'nin görevi şuydu" demek ve onları yalnızca Parti içindeki yerleriyle bilmek; onları tanımak, anmak; daha yaşayabilmek için ne kadar yeterli olabilir ki?

Bir savaşçı, elindeki son derece gelişkin silahla hiç çekinmeden savaş alanına girerken; elindeki silahın bir zamanlar sadece sopa, bir çakı, ya da daha ileri gidersek bir atar-tutar tabanca olduğunu, kendisinden öncekilerin mücadeleleri bu araçlarla sürdürdüğünü idrak edebiliyor mu? Ya da şöyle diyelim: bugün uzayın derinliklerine fırlatılan uzay aracı sadece birkaç profesörün emek ürünü müdür? Arkasından korkunç aletler saçarak bilim mem hangi gezegene yol alan araca bakarken, onda ilk insanın ısınmak, yemek yapmak için yaktığı ateşi, erittiği dağları görebiliyor muyuz? "Bunun gibi değil", bunun ayasındır, şehitlerimizin mücadeledeki işlenmiş emeği. Düşmana sıkılan kurşunu, atılan roketin arkasından bakarken, onların düşmanın kafasına inen sopasını görüyor muyuz? Bugünün maddi olanaklarını ve koşullarını yaşarken, onların üç-beş kurşunu toplayabilme çilesini tadabiliyor muyuz? Bunları benliğimize hissederek yaşamadan "bugün falanca arkadaşın ölüm yıldönümü" demek; "Bir zamanlar falanca bir arkadaş vardı" demekten öteye bir şey olamaz. "Falanca şahıs işkencede korkusuzca direndi" denilir. Bu, çok donuk ve içsiz bir anlatımdır. Bu anlatım; işkencede direnenin yaşadığı korkusuzluğun, korkuyu yenebilmesi için gösterdiği zorlu çabayı bir yerde gizliyor. Oysa onun, kişinin içinde yaşadığı korku ve korkusuzluk kavgasını yüzünün akyıla bitirmesidir. İşkencede direnen de; ancak bağlılık ve korkunun nasıl çarpıştığını kavramakla anlaşılabilir. "İşkencede korkusuzca direndi" demek, söz söylemektir, ama yaşamak değil.

İnsanlar içgüdüsel bir tepkiyle, kahramanları sürekli doğuştan bir güç olarak görme eğilimi içine girerler. Bundan dolayı da kendi içlerinden çıkan kahramanların nasıl kahramanlaştığını kavramakta güçlük çekerler. Bu insanları kahraman yapan; güç işler veya büyük başarıları sağlarken, bunlar neyi yaşadığı, nasıl kavga verdi? Bunu anlamadan, kahramanların kahramanlığı anlaşılabilir.

"Mazlum, Hayri, Kemal" öldü demek, onların ölümünü anlamak

çok yeterli değil. Onlar hangi koşullarda nasıl ve niçin öldüler? Bu anı nasıl yaşadılar, bu anı gelinceye kadar neyi yaşadılar? Yenilgiden yenilgiye nasıl çıktılar; direniş teslimiyete nasıl üstün kıldılar? Geçer akçenin puşluk, atmosferin mutsuzluk olduğu bir ortamda mertlik ve umudu nasıl yeğerttiler? Kemal, Hayri ve Mazlum'u anlamak, işte bunları anlamakla mümkündür.

Mazlum'un ölümünün yüceltiği, salt yarattığı sonuçlarla açıklanamaz. Mazlum'un ölümünün ardından gelişmeler olmasaydı da O'nun eylemi, büyüklüğünden hiçbir şey yitirmezdi. O eylem salt Mazlum'la sınırlı kalsaydı bile, kurtarılmış bir değer sahibi olacaktı. O'nun ölümünü, yarattığı herhangi doğal bir olayla açıklamak güç. Sadece şunu söylemek acaba yeterli olabilir mi? Biz yeni kan ararken O, damarlarımızda donan kanı harekete geçiren bir işi etkisi yaptı. O'nun eyleminde kitleye güven vardı. O'nun eyleminde uyuşukluğa isyan vardı. O'nun eyleminde yaşam vardı.

Newroz mu Mazlum'u bağırna bastı, Mazlum mu Newroz'u bağırna bastı, bilinmez. Bilinen tek şey; 21 Mart 1982; umudun umutsuzluğa, cesaretin korkuya, dürtülüğün puşluğa, direnişin teslimiyete tokat salladığı gündü.

18 Mayıs'ta kendilerini yakan "Dört"lerin, "Biz, Dersim'de Besi'nin, Diyarbakır zindanlarında Mazlum DOĞAN'ın gittiği yoldan gidiyoruz!", demeleri ve Kemal'in ölüm orucunda, "Şu anda Mazlum yanımızda olsaydı ne güzel olurdu" deyşi, Mazlum'un yaptığı etkiyi fazlasıyla açıklar. Önderlik hareketi ne tür etki yapıyorsa; Mazlum DOĞAN da onu yapıyor. O, ölümle yaratılan önderlik.

"Bundan sonra değişik eylem biçimleri düşünelim" diyen Hayri, Mazlum'un ardından olası bir duygusal eylem karmaşasını koordine etme işini yapıyordu. Benzer türden fısıldaşmalar gardiyanların sıkı gözetimine rağmen başka arkadaşlar arasında da sürüp gidiyordu.

Yıldırım Merkit'in itirafından hız alana idare, baskıyı artırmıştı. Diyarbakır grubunda peş peşe itiraf lar gündeme gelmişti. Bu grupla mahkemeye çıkan bir arkadaş bir gün başka bir arkadaşla şöyle bir not göndermişti: "Arkadaş, varılan noktada artık durulamaz. Köğuş-larda arkadaşları sorgulama yöntemiyle itirafa zorluyorlar. Mahkemede konuşma fırsatı bulursam bombayı patlatacağım. Şerefsizce yaşamaktansa, şereflice ölelim." Bu arkadaş, Kemal ve Hayri ile kurduğu ilişkiden sonra bunları söy-

Devamı Sayf: 8'de